

BIBLIA-TANULMÁNYOK ■ 2026/4.

A próféta-ság lelki ajándéka

BIK KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2026

A tanulmányokat összeállította:

Egerváriné Árvai Márta (VII.), Farkas Ádám (VI.),
Fodor Albert (V.), Kovács Zoltán (I., II., VIII.), Soós Attila (XIII.),
Vankó Zsuzsanna (IX., X., XI., XII.), Vigh Ágnes (III., IV.)

A tanulmány elektronikus formában a www.kerak.hu oldalon,
a „Kiadványok” menüpont alatt tölthető le

A könyvborítón Gerbrand van den Eeckhout *Elizeus próféta
és a súnemi asszony* című alkotása látható.

A Keresztény Advent Közösség megbízásából kiadja:

BIBLIAISKOLÁK KÖZÖSSÉGE KÖNYVKIADÓ

Székhely: 1121 Budapest, Remete út 16/A

Kiadó és könyvlerakat: 1181 Budapest, Reviczky Gyula u. 46.

Telefon/fax: 06-1/267-3947 ■ 06-20/379-6020

megrendeles@bikkiado.hu ■ www.bikkiado.hu

Felelős kiadó: Szigeti Gábor ■ Sorozatszerkesztő: Vankó Zsuzsanna

Nyomtatás: Innovariant Nyomdaipari Kft., 6750 Algyó, Ipartelep 4.

www.innovariant.hu ■ Felelős vezető: Drágán György ügyvezető

ISBN 978-615-6599-21-6 ■ ISSN 0865-3119

TARTALOM

Bevezetés	7
I. TANULMÁNY ■ OKTÓBER 3.	
Mit jelent ez a fogalom: a próféta-ság lelki ajándéka?	9
II. TANULMÁNY ■ OKTÓBER 10.	
A lelki ajándékok folyamatossága, beleértve a próféta-i szolgálatot is	21
III. TANULMÁNY ■ OKTÓBER 17.	
Kiket választott Isten próféta-kul, és hogyan hívta el őket szolgálatukra?	28
IV. TANULMÁNY ■ OKTÓBER 24.	
Miért csak „szent emberek” voltak alkalmasak a próféta-i szolgálatra?	39
V. TANULMÁNY ■ OKTÓBER 31.	
Hogyan vették át a kinyilatkoztatást Istentől a próféta-k, és hogyan adták tovább a rájuk bízott üzenetet?	49
VI. TANULMÁNY ■ NOVEMBER 7.	
Az igaz próféta-k kiemelkedő tulajdonságai	60
VII. TANULMÁNY ■ NOVEMBER 14.	
Miért óv a Szentírás a hamis próféta-któl?	70

VIII. TANULMÁNY ■ NOVEMBER 21.

A prófétaság lelki ajándéka a végidő maradék egyházában	80
--	----

IX. TANULMÁNY ■ NOVEMBER 28.

Miért elengedhetetlen a személyes meggyőződés a végidőre megígért prófétai lelki ajándékokról? – Az igaz és hamis próféta megkülönböztetésének próbakövei	91
--	----

X. TANULMÁNY ■ DECEMBER 5.

Összeegyeztethető-e a sola Scriptura elvvel Ellen G. White szolgálatának elfogadása? – Ésa 8,20 és 1Jn 4,2–3 mércéje	100
--	-----

XI. TANULMÁNY ■ DECEMBER 12.

Beteljesedtek-e a jövőre vonatkozó, Ellen G. White által közölt prófétikus kijelentések?	113
--	-----

XII. TANULMÁNY ■ DECEMBER 19.

A „gyümölcsseikről ismeritek meg” (Mt 7,15–20) próba alkalmazása Ellen G. White életére és szolgálatára	126
---	-----

XIII. TANULMÁNY ■ DECEMBER 26.

Mit foglal magában az adventnép prófétai megbízatása?	136
--	-----

Függelék

Ellen G. White (1827–1915) rövid életrajza	148
--	-----

Igék minden napra

OKTÓBER	157
NOVEMBER	158
DECEMBER	159

BEVEZETÉS

Biblia-tanulmányaink témája ebben a negyedévben: *a próféta-ság lelki ajándéka*. A bűneset óta nincs közvetlen érintkezés Isten és az emberek között (1Tim 6,16; Jn 1,18). Mégsem hagyott magunkra minket Isten, mert a megmentésünkért akar fáradozni. Nem láthatjuk Őt, de szól hozzánk, üzenetet küld nekünk a prófétái által. Ezenfelül Isten Fia is eljött a világunkba, emberré válva, hogy szavai és cselekedetei, valamint egész személyisége által tanúságot tegyen nekünk arról, kicsoda az Isten (Zsid 1,1). Továbbá Szentlelke által is munkálkodik bennünk, hogy megértsük és magunkra alkalmazzuk a Krisztus és a próféták által számunkra küldött kinyilatkoztatást.

Fontos tehát meggyőződünk arról, hogy a prófétákon keresztül valóban Isten szól hozzánk, az általuk közvetített üzenet ténylegesen Isten beszéde. A Szentírás igéi világossá teszik, miképpen érintkezett a mennyei világ a prófétákkal, hogyan adta át nekik és bízta rájuk Isten a nekünk szóló üzenetét.

Azoknak a prófétáknak a köre, akik által Isten az egész emberiségnek, minden kor minden emberének szóló üzenetét közvetítette, lezárult a bibliai iratgyűjtemény teljessé válásával. Főként az alábbiak tanúskodnak arról, hogy a bibliai iratgyűjtemény teljes, egységes és zárt egész:

- A Föld és az ember teremtetésével kezdődik a Biblia, és az ember, valamint a Föld újjáteremtésével végződik.

- A Biblia elején és a végén is olvasható ez a kijelentés: „Semmit ne tegyetek az igéhez, amelyet én parancsolok nektek, se el ne vegyetek abból... Ha valaki hozzátesz e könyvben megírtakhoz... és ha valaki elvesz e prófétálás könyvének beszédeiből, Isten annak részét eltörli az élet könyvéből...” (5Móz 4,2; Jel 22,18–19)

– Kinyilatkoztatást tartalmaz a bibliai iratgyűjtemény minden alapvető emberi kérdésre, problémára vonatkozóan.

– Tartalmilag, eszmeileg egységes az egész iratgyűjtemény. Különböző módokon, de ugyanazt mondják minden dologról a bibliai szerzők.

– A Jelenések könyve epilógusában olvasható mondat mintegy az egész Szentírás zárszavának is tekinthető: „Én, Jézus küldtem az én angyalomat, hogy ezekről bizonytságot tegyen nektek a gyülekezetekben.” (Jel 22,16)

A bibliai iratok szerzőin kívül voltak azonban más próféták is, akik éppolyan hitelesek voltak, de nem minden kor minden emberének szóló üzenetet bízott rájuk Isten, hanem egy adott kornak, népcsoportnak vagy egyes személyeknek kellett közvetíteniük Isten üzenetét (ilyen volt például Nátán, Illés, Agabus stb.). Az adventnép tagjai azt vallják: abban a kiváltságban részesültek, hogy Isten prófétáról gondoskodott számukra, hogy tanácsolja és nevelje őket küldetésük betöltésére a végidő nehézségei között. De megáll-e ez a meggyőződés az Ige mérlegén? Az adventmozgalmon belül is vannak olyan személyek és irányzatok, akik és amelyek kritikusan viszonyulnak Ellen G. White írásaihoz. Felteszik a kérdést, hogy bizonyágtételeinek, szolgálatainak az elfogadása összeegyeztethető-e a „sola Scriptura” elvvel. Ezzel a kérdéskörrel is foglalkozunk e negyedévi tanulmányainkban.

Mit jelent ez a fogalom: a prófétaság lelki ajándéka?

1 Mit jelent a lelki ajándék vagy kegyelmi ajándék bibliai fogalma?

1Kor 12,1–5 ■ „A lelki ajándékokra nézve pedig nem akarom, atyámfiak, hogy tudatlanok legyetek... A kegyelmi ajándékokban pedig különbség van, de ugyanaz a Lélek. A szolgálatokban is különbség van, de ugyanaz az Úr.”

Eféz 4,7–8 ■ „Mindegyikünknek pedig adatott a kegyelem a Krisztustól osztott ajándéknak mértéke szerint. Ezért mondja az Írás: Fölment a magasságba, foglyokat vitt fogva, és ajándékokat adott az embereknek.”

.....

.....

.....

A Biblia nagy Adományozóként mutatja be Istent, aki szüntelen ajándékaiban részesíti teremtményeit. „Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosságok Atyjától száll alá, akinél nincs változás vagy változásnak árnyéka” – olvassuk Jakab levelében (Jak 1,17). Pál apostol hálát ad Isten „kimondhatatlan ajándékáért” (2Kor 9,15) – az emberiség bűneiért hozott nagy, helyettes áldozatért –, s más alkalommal felveti a kérdést: „Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett,

hanem őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minekünk?” (Rm 8,32) Isten Fia „önmagát adta a mi bűneinkért, hogy kiszabadítson minket e jelenvaló gonosz világból, Isten és a mi Atyánk akarata szerint” (Gal 1,4), s a Szentlélek csatlakozik az Atyához és a Fiúhoz a megváltás nagy munkájában azáltal, hogy Ő osztogatja a lelki ajándékokat a gyülekezet tagjainak.

A Lélek ajándékai a Szentlélek által osztott megbízatások, szolgálatok Isten országa földi művében, a lélekmentés munkájában, melyekkel együtt jár a megfelelő képesítés is. Isten Lelke világossággal és erővel ruházza fel a természetes képességeket, hogy alkalmassá tegyen e szolgálatok betöltésére. Sokatmondó az az ihletett kifejezés, hogy ezek a szolgálatok elsősorban ajándékok, és nem terhet vagy elvárást jelentenek. Ajándékok a gyülekezeti tagok számára, mert javukat, üdvösségüket szolgálják, de ajándékok annak a személynek is, aki kapja, mert boldogságot jelent számára, hogy adhat, hogy betöltheti mások szükségleteit, és Isten ügyét szolgálhatja.

„Nem mindenki kapja ugyanazt az ajándékot, de a Mester megígérte, hogy minden egyes szolgálója megkapja a Lélek valamelyik ajándékát... A Lélek ígérését nem értékeljük kellőképpen. Az ígélet nem teljesedik úgy, ahogy arra lehetőség volna. A Lélek hiánya miatt erőtlen az evangélium szolgálata. Műveltséggel, tehetséggel, ékes beszéddel, öröklött és szerzett képességekkel, de Isten Lelkének jelenléte nélkül egy szívet sem tudunk megérinteni, egy bűnöst sem tudunk Krisztusnak megnyerni. De a Lélek ajándékaival megáldott és a Krisztussal közösségben élő legszegényebb és legtudatlanabb tanítvány is hatni tud az emberek szívére. Isten eszközül használja fel a világegyetem legszentebb befolyásának közvetítésére.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A talentumok; A Szentlélek ajándékai c. fej.)

2 Milyen lelki ajándékokat sorol fel Pál apostol a Korinthusiakhoz írt első levelében?

1Kor 12,8–10 ■ „Némelyiknek ugyanis bölcsesség beszéde adatik a Lélek által; másoknak pedig tudomány beszéde ugyanazon Lélek szerint. Egynek hit ugyanazon Lélek által, másnak pedig gyógyítás ajándékai ugyanazon Lélek által. Némelyiknek csodatévő erők munkái, némelyiknek meg prófétálás, némelyiknek pedig lelkek megítélése, a másoknak nyelvek nemei, másnak pedig nyelvek magyarázása.”

.....

.....

„»Mindaz a különbözőség, sokféleség, amely a lelki ajándékokban mutatkozik, egy és ugyanazon forrásból származik. Ez a forrás a Lélek, aki szállást vesz a hívőkben, és felszínre hozza bennük ezeket az ajándékokat.« (Frédéric Godet)

Pál apostol a következő lelki ajándékokat nevezi meg, és állítja sorba levelében:

A) *A bölcsesség* (a görög szövegben: *szofia*) *beszéde*.

B) *A tudomány* (a görög szövegben: *gnoszisz*) *beszéde*. Ha a görög kifejezésekből indulunk ki e két ajándék értelmezésénél, akkor *gnoszisz*on a fáradságos kutatást, feltárást kell értenünk, a *szofián* pedig ezzel ellentétben a már megszerzett igazság ismeretét, valamint ennek gyakorlati alkalmazását. A *gnoszisz* ajándéka tudóssá tesz, a *bölcsesség* ajándéka pedig prédikátorrá és lelkipásztorrá.

Ez a két ajándék lényegében a világosság közlésére irányul, a következő öt adomány viszont nem annyira az értelemre, mint inkább az akaratra irányul.

C) *A hit*. Az apostol bizonyára nem általánosságban beszél itt a hitről. Nem az üdvözítő hitről szól, mert az nem különleges lelki

ajándék, hanem a keresztény élet természetes és szükséges velejárója. A hit alapja a keresztény életnek, nem pedig gyümölcsei egyike. 1Kor 13,2 tanúskodik arról, hogy az apostol különbséget tesz az általános értelemben vett hit és a hit mint külön kegyelmi ajándék között. Az utóbbi a hit olyan szintjét jelenti, amelyet különösképpen jellemez az erős bizalom Istenben, a hősieś bator-ság, amely határozottan halad előre, legyőzve minden Isten mű-vével szembenálló akadályt egy-egy adott helyzetben. Atyám, tudom, hogy Te mindenkor meghallgatsz engem! – kiált fel ez a hit, amely hegyeket mozdít el, és amelynek megannyi példáját állítja elénk az egyház története. Erre az adományra vonatkoznak Jézus kijelentései is Máté 17,20–21-ben.

D) *A gyógyítás ajándékai.* Szorosan kapcsolódnak a fenti érte-lemben vett hithez, mivel alapjuk az Isten hatalmába vetett biza-lom. Nemcsak hittel, bizalommal teljes imáról van itt szó, hanem olyan felszólításról is, amely Isten akaratával teljes összhangra jutott késztetésből fakad, ahogyan Péter is felszólította a sántát: „Kelj fel és járj!” (Ap csel 3,6)

E) *Csodák véghezvitelére adott hatalom.* Pál arra a képességre utal itt, amely a gyógyításokon kívüli csodálatos tettekre irányul, azok minden fajtájára. Ennek az adománynak az a rendeltetése, hogy válaszoljon a szükségletekre, amelyekkel Krisztus szolgája különböző helyzetekben szembetalálkozhat. Jelenthet... bármit, pl. a Pál apostol máltai szabadulásához hasonló csodálatos mene-küléseket.

F) *A prófétálás ajándéka.* A prófétálás beszéd formájában meg-nyilatkozó csoda. Isten kinyilatkoztatásából ered, amely Isten or-szágának jelenlegi helyzetére, fejlődésére, avagy jövőjére vonatko-zik. A próféta – a kinyilatkoztatást az egyházra alkalmazva – igyek-szik ösztönözni és feladatuk magaslatára emelni az egyház tagjait.

G) *A lelkek megítélése.* Ez az ajándék közvetlen kapcsolatban van a prófétálással. A különböző üzenetek és bizonyágtételek ellenőrzéséről van szó az egyházzal közölt kinyilatkoztatás alap-ján, a hitelességükről való megbizonyosodás érdekében.

Ezek után következnek még:

H) *A nyelveken szólás.*

I) *A nyelvek magyarázása.*

Az eddig felsorolt ajándékokhoz hozzá kell tennünk még kétőt, amelyeket Pál apostol később említ, a 28. versben:

J) *A segítség ajándéka.* Ez a kifejezés az egyházi szeretetmunka különböző formáinak jelölésére szolgál. Az ősegyház igyekezett segíteni minden szenvedőnek: özvegyeknek, árváknak, nélkülözőknek, betegeknek, idegeneknek, utazóknak stb.

K) *A kormányzás, igazgatás ajándéka.* »A kibernéseis kifejezés a gyülekezetekben és az egyház istentiszteletében kívánatos jó külső rend érdekében szükséges szervezési munkákra utal.« (Frédéric Godet)” (Alfred-Felix Vaucher: *Az üdvösség története*, Spalding Alapítvány, 2006, 236–239. o.)

Az idézett mű nem tér ki a *nyelveken szólás*, illetve a *nyelvek magyarázása* lelki ajándékára. A pünkösdi tapasztalat (Ap csel 2,1–18) fényében ezek az ajándékok igehirdetésre képesítenek érthető nyelveken, illetve azok lefordítására.

3 Miért helyezi Pál az apostolság lelki ajándékát az első helyre egy másik felsorolásban? Milyen szolgálatra képesíti ez az ajándék az apostolokat?

1Kor 12,28 ■ „Némelyeket rendelt Isten az egyházban először apostolokul, másodszor prófétákul, harmadszor tanítókul, azután csodatevő erőket, aztán gyógyítás ajándékait, gyámolókat, kormányokat, nyelvek nemeit.” (Károlyi gyámolókat fordít; a görögben az antilémpsis szó többes száma szerepel, jelentése: segítség, támogatás. Károlyi kormányokat fordít; a görög szövegben a hé kibernésis szó többes száma szerepel, ami igazgatást, szervezést jelent.)

Eféz 4,11–13 ■ „Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket

pedig pásztorokul és tanítókul. A szentek tökéletesítése céljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére. Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kor mértékére.”

.....

.....

Az *apostol* szó kapcsán mindenkinek a tizenkét apostol jut az eszébe – teljes joggal. A görög *aposztolosz* szó *küldöttet, követet* jelent. Jézus maga adta kiválasztott tizenkét tanítványának ezt a nevet (Lk 6,13–16). Azok az apostolok, akiknek a szolgálatát részletesebben bemutatja a Biblia – a tizenkettő közül Péter és János, valamint Pál, akit különleges elhívása és megbízatása révén szintén vitathatatlanul megilletett az apostol név –, szinte valamennyi lelki ajándékot megkapták. Isten közvetlenül szólt hozzájuk, kapcsolatba lépett velük, tehát próféták is voltak 4Móz 12,6 értelmében. Gyógyítottak, pásztorok, tanítók és evangelizátorok is voltak, gyülekezeteket alapítottak, s csodálatos szabadulásokat is átéltek. Ezért méltán kerül az apostolság lelki ajándéka az első helyre a felsorolásban.

„A keresztény egyházi szolgálatok felsorolásában az *apostolság* áll az élen, kivételes fontossága miatt, és azért is, mert az apostolok tevékenysége volt a kiindulópont, ezzel indult el Isten munkája a világban.

Zsid 3,1-ben Jézus maga is az *apostol* címet viseli. Jn 20,21-ben pedig azt mondja tanítványainak, hogy úgy küldi őket, ahogyan Őt magát is elküldte az Atya.

Az apostolság mindenekelőtt a békéltetés szolgálatát jelenti (2Kor 5,18–20). Rm 15,16-ban Pál közszolgálatnak és papságnak nevezi saját apostoli szolgálatát. Az apostolok Isten művének úttörői és az egyház alapítói.” (Vaucher, i. m., 241–242. o.)

„Igaz ugyan, hogy az első apostolok óta senkinek sem volt az övékhez fogható tekintélye, mégis jogosnak látszik azt mondani, hogy szolgálatuk egyik lényeges alkotóeleme – gyülekezetek alapítása szűz területeken – minden korban elsődleges fontosságú. Egy létező, működő egyházközség kiküldi egyes tagjait (legalább párosával) egy területre azzal a megbízással, hogy ott az első apostolok tanítására épülő gyülekezeteket alapítsanak. Az ilyen »apostoli szolgálat« – bármennyire különbözzék is az első apostolok egyedülálló munkájától – roppant fontos, hiszen az a célja, hogy ne maradjanak a világon hatalmas területek evangélium nélkül. Erre az alapvető szolgálatra gondolhatott itt Pál (vö. Eféz 4,11). Az ilyen apostoli szolgálatra elhívott emberek a jelek szerint bőven kapnak lelki ajándékokat – az evangelizálásra, a prófétálásra, a tanításra és a pásztorolásra. Ezeket arra használják, hogy létrehozzanak egy gyülekezetet, azután továbbmennek Pál szolgálatának mintájára (pl. Derbében, Lisztrában és Ikóniumban, vö. Ap csel 14,20–23), aki minden városban maga után hagyta a »vének« csoportját, hogy amit elkezdett, ők folytassák és teljesítsék ki... Ebben az értelemben tehát Isten »gyülekezeti apostolokat« rendel, hogy új gyülekezeteket alapítsanak. Talán ezért ír Pál »előszőr« apostolokról.” (David Prior: *Pál első levele a korinthusiakhoz*, Bp., Harmat-KIA, 2022, 232. o.)

4 Miért a legmagasabb rendű szolgálat az egyházban a prófétaság lelki ajándéka?

4Móz 12,6 ■ „Ha valaki az Úr prófétája közöttetek, én megjelenek annak látomásban, vagy álomban szólok azzal.”

.....

.....

.....

„A sorsunk rettegés, minden nézet szerint,
S olyan, mit biztosan hihetnénk, semmi sincs.
És a természetet kár is kérdezni, néma:
Isten kell, hogy legyen, ki *szól* is hozzánk néha.”

(Voltaire: *Vers a lisszaboni földrengésről*, 1756, részlet)

Valódi örömhír, hogy a kegyelmes, szerető Isten a próféták által *szól* hozzánk. A próféták szolgálata által megszólítja „a mindenség e zugában magára hagyott, sötétben tévelygő embert, akinek sejtelve sincsen róla, ki tette ide, miért van itt, mivé lesz halálában, és képtelen bármit is tudni” (Blaise Pascal: *Gondolatok*, 693. töredék).

A prófétaság lelki ajándéka által arra ad Isten megbízatást és képességet embereknek, hogy az ő kinyilatkoztatását közvetítsék azoknak, akik „a sötétségben és a halál árnyékában ülnek” (Lk 1,79). A próféták a legnagyobb lelki ajándékot kapják, mert nem csupán képességet nyernek, hanem Isten rájuk bízta az Ő beszédeit és üzeneteit. A többi ajándék részeseinél közvetlenebbül érintkeznek Istennel és a mennnyel. Isten nem csupán az ő igéje, valamint életük tapasztalatai által *szól* hozzájuk, hanem látomásban és álomban is.

„A *próféta* szó a héberben *nábí*’, ennek szótöve a *nábá*’, amelynek jelentése: *kihirdetni, kiáltani, kijelenteni*. A *próféta* szó tehát olyan személyt ír le, aki isteni üzeneteket hirdet ki. Ezek vonatkozhatnak a múltra, a jelenre vagy a jövőre, és állhatnak leírásból, intésből, tanításból, vigasztalásból vagy jóvendőlésből. A kifejezés emellett a közvetítői szerep gondolatát is hordozza. A szó megfelelője a görög Újszövetségben a *prophétész*, amely a *pro* (érdekében, nevében) előljárószó és a *phémi* (beszél-ni) ige összetétele. Olyan valaki, aki más nevében beszél. Beszélhet az emberhez Isten nevében, vagy fordítva...” (HNA Biblia-kommentár, 1. köt., 1978, 340. o.)

„A *próféta* tehát alapvetően Isten szószólója, az isteni szándékok magyarázója volt az ember számára... A *próféta* Isten szó-

csöve volt, amennyiben Isten nevében beszélt. Üzenetvivő volt, amennyiben üzeneteit az emberek felé irányította. És jövőmondó volt annyiban, amennyiben jövőbeli eseményeket jövendölt meg. Az a modern elképzelés, miszerint a próféta alapvetően olyan valaki, aki megjósolja a jövőt, elhomályosítja azt a tényt, hogy minden idők legnagyobb prófétái közül egyeseknek alig vagy egyáltalán nem volt mondanivalójuk a jövőbeli eseményekről. A próféta egyszerűen egy olyan ember, aki Isten üzenetét hordozza.” (HNA Biblia-kommentár, 5. köt., 1980, 383. o.)

5 Hogyan nyilatkozott meg a prófétaság lelki ajándéka a próféták szolgálatában? Hogyan érvényesült ebben a Szentlélek segítsége?

2Pt 1,21 ■ „Tudván először azt, hogy az írásban egy prófétai szó sem támad saját magyarázatból. Mert sohasem ember akarataból származott a prófétai szó, hanem a Szentlélektől indítatva [az eredeti görög szöveg szerint: vitetve, hordozva] szóltak Isten szent emberei.”

.....

.....

.....

A prófétákat Isten Lelke segítette, hogy a látomás vagy álom állapotában, illetve gondolatihletés útján velük közölt kinyilatkoztatást torzulástól mentesen vegyék át, és hogy – a saját gondolataiktól elkülönítetten – pontosan rögzítsék emlékezetükben, addig is, míg szóban vagy írásban továbbadják azoknak, akiknek Isten megbízása értelmében továbbítaniuk kell.

Hogyan ragadta meg a próféták figyelmét a kinyilatkoztatás átvétele során a leglényegesebb, hogyan érzékelték és rögzítet-

ték pontosan az árnyalatokat, a hangsúlyokat a „felhangokat” is – mindezt nem foghatjuk fel. Dn 7,1-ben például azt olvassuk, hogy a próféta a prófétikus álomban látottak és hallottak „vele-jét” ott, akkor, azonnal „feljegyezte”. Vajon hogyan tudta megragadni pontosan a dolgok lényegét? Annyit tudhatunk csak, hogy a Szentléleknek hatalma van csodálatos, érzékeny belső vezérlést, sugallatot megvalósítani az emberi lélekben oly módon, hogy eközben teljes tiszteletben tartja az ember szabad választását, a saját képességek és a saját akarat működését. Azokkal összhangba simulva fejt ki ezt a tevékenységét.

A kinyilatkoztatás átadásához is különleges segítséget kaptak a próféták. Rejtett, belső „vitetés, hordozás” által történt ez is. Pál apostol így ír erről: „Ezeket prédikáljuk is, nem oly beszédekkel, melyekre emberi bölcsesség tanít, hanem amelyekre a Szentlélek tanít, lelkiekhez lelkieket szabván.” (1Kor 2,13)

Tehát még a szavak, kifejezések megválasztásában is Isten Lelke támogatta, tanácsolta a prófétákat. Így történik azután, hogy a valóságban tényleg Isten szól emberi nyelven, emberek által, amint az Ige mondja: „Urunk... ki Dávidnak, a te szolgádnak szája által ezt mondtad...” (Ap csel 4,24-25)

Itt is csodálatos titkok rejtőznek, amelyekről ismét csak azt mondhatjuk: a Szentlélek finom, érzékeny, láthatatlan munkálkodásának a csodájáról van szó.

Ellen G. White összegzését idézzük az ihletett üzenet átadásának csodájáról:

„A Bibliát ihletett emberek írták, de nem Isten gondolkodásának vagy kifejezésének módján. Emberi gondolkodás és kifejezésmód szerint írták. A Szentírás Istent nem mint írot mutatja be. A Biblia írói Isten írnokai (fogalmazói) voltak, nem pedig az Ő íróeszközei... A Bibliának nem a szavai ihletettek, hanem az emberek voltak ihletve. Az inspiráció nem az ember szavaira vagy kifejezéseire hat, hanem az emberre magára, aki a Szentlélek befolyása alatt átítadódik gondolatokkal. A szavak pedig az emberi gondolkodás ve-

retét kapják. Isten gondolata és akarata összekapcsolódik az emberi gondolattal és akarattal, és így az ember kijelentései: Isten igéi...” (*Selected Messages*, 1958, 15., 21. o.)

6 Hogyan kapcsolódik a prófétaság lelki ajándékához a tanítás lelki ajándéka? Miben áll a lelki ajándék a tanítók esetében? Hogyan, miben segíti őket a Szentlélek?

2Tim 3,16–17 ■ „A teljes írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.”

2Tim 2,15 ■ „Igyekezzél, hogy Isten előtt becsületesen megállj, mint oly munkás, aki szégyent nem vall, aki helyesen hasogatja az igazság beszédét.”

Kol 4,3–4 ■ „Imádkozva egyszersmind értünk is, hogy Isten nyissa meg előttünk az ige ajtaját, hogy szólhassuk Krisztus titkát, amelyért fogoly is vagyok, hogy nyilvánvalóvá tegyem azt úgy, amint nekem szólnom kell.”

.....

.....

.....

A tanító „kapott anyagból”, a prófétaság lelki ajándéka által létrejött szent írásokból „dolgozik”. Azok üzenetét tárja fel, azokat értelmezi, magyarázza, vonatkoztatja egyes emberek és Isten népe gyakorlati életére. Az ihletett ige „hasznos”, alkalmas a tanításra, és a tanítónak az „igazság beszédeit” kell hasogatni, azaz a tartalmukat feltárni. A tanítás lelki ajándéka ezért mindjárt a prófétaság lelki ajándéka után következik az igei felsorolásban.

„Amikor Isten gondolata már eljut az emberi közvetítőig, a prófétaig és általa emberi beszéddé válik, még egy további láncszemre van szükség ahhoz, hogy az egyes emberek valóban megértsék Isten üzenetét. Ez a láncszem a tanító, illetve a tanítók, akik különleges fogékonysággal értik meg a prófétai beszédben foglalt isteni gondolatokat. Érzik ezek súlyát, jelentőségét, ezért erős felelősségtudat ösztönzi őket arra, hogy másoknak is hirdessék az üzenetet. A Szentélek segíti őket abban, hogy „nyilvánvalóvá tudják tenni” ezeket másoknak, tiszta és meggyőző beszéd, helyes szavak, megfogalmazások által.

Isten üzenetének a közvetítésében tehát a próféták mellett a tanítók is fontos szerepet játszanak. Sehol nem tűnik ki ez világosabban, mint éppen itt, Jelenések könyvében, ahol fénylő csillagok jelképezik őket, amelyek Jézus jobb kezében vannak (Jel 1,20; 2,1), és ahol a prófétai beszéd rájuk bízatik, hogy továbbítsák a gyülekezeteknek, és élővé, hatóvá tegyék számukra. Isten tanító nélkül is, közvetlenül a Szentélek által is meg tudja eleveníteni Igéjét az egyes hívők számára. De Ő mindkét módon végzi a megvilágosítás munkáját, a tanítók által is, és az egyes emberekben is. Mindkettőre szükség van.” (Vankó Zsuzsa: *Jézus Krisztus Apokalipszise*, I. köt., BIK, 1994, 67. o.)

Mondanivalója van annak is, ahogyan mind a hét gyülekezetnek szóló levél végződik: „Akinek van füle, hallja meg, hogy mit mond a Lélek a gyülekezeteknek!” Ebből is látható, hogy a Szentlélek szorosan együttműködik a gyülekezetek tanítóival. A Szentlélek szól rajtuk keresztül a gyülekezeteknek.

Az e heti adomány az eleki szociális otthon munkáját támogatja.

A lelki ajándékok folyamatossága, beleértve a prófétai szolgálatot is

1 Milyen bibliai szakaszokon alapul a lelki ajándékok folyamatosságának tanítása, beleértve a prófétai szolgálatot is?

Eféz 4,11–13 ■ „Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul. A szentek tökéletesítése céljából szolgálat munkájára, Krisztus testének építésére. Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kor mértékére.”

.....

.....

.....

A korai adventizmus egyik legfontosabb felismerése volt, hogy a lelki ajándékok – köztük a prófétaság lelki ajándéka is – folyamatosan az egyház rendelkezésére állnak, egészen Jézus második eljöveteleig.

„Ha valaki úgy értelmezi, hogy a prófétaság lelki ajándéka csak az ószövetségi egyházra és az ősegyházra korlátozódott, akkor a felsorolt többi szolgálatra is így kellene tekintenie – ami nyilvánvalóan nem helytálló –, mivel a szöveg nem tesz köztük

különbséget... Az egyház itt megjövendőlt tökéletes állapota még a jövőben van, így ezek az ajándékok még nem érték el céljukat.” (Roswell F. Cottrell előszava Ellen G. White *Spiritual Gifts/Lelki ajándékok* I. kötetéhez, 1858, 12–14. o.)

„Ez az igehely [Eféz 4,13–15] tanúsítja, hogy az Úr szándéka szerint ezeknek a tisztségeknek folyamatosan létezniük, működniük kell az egyházban. Amíg megmentendő lelkek lesznek a világban, és reménység szerint megmentett lelkek az egyházban, mindaddig szükség lesz... 1Kor 1,4–9-ből láthatjuk, hogy Pál milyen jelentőséget tulajdonít a Lélek adományainak. Ezek az ajándékok nemcsak a kezdet, az alapítás idejére adattak az egyháznak, hanem továbbra is, egészen Jézus Krisztus visszatéréséig jellemezniük kell az egyházat.” (Alfred-Felix Vaucher: *Az üdvösség története*, Spalding Alapítvány, 2006, 236–244. o.)

2 Mely ígére hivatkoznak leginkább azok, akik azt állítják, hogy Isten az újszövetségi korszakban már nem adja a prófétaság lelki ajándékát? Hogyan értelmezhető helyesen ez az ige?

Mt 11,13 ■ „A próféták mindnyájan és a törvény Jánosig prófétáltak.”

.....

.....

.....

Az idézett ige Keresztelő János szolgálatára utal, aki az Ó- és az Újszövetség határmezsgyéjén működő próféta volt. Az ószövetségi prófétai szolgálatról van itt szó, nem pedig a 4Móz 12,6 értelmében vett prófétaság lelki ajándékáról. Az ószövetségi próféták ugyanis nemcsak kinyilatkoztatás-közvetítők voltak,

hanem Isten elismert képviselői is az egész nemzet előtt. Ebben a minőségükben sok esetben a király és a nép tanácsadói is voltak, főként válságos időszakokban. Az ilyen jellegű prófétaság értelemszerűen véget ért attól fogva, hogy Izráel népe megszűnt Isten kiválasztott népe lenni.

„Jézus beszélt a népnek Keresztelő Jánosról... János, a próféta összekötő kapocs két korszak között. Isten képviselőjeként állt elő, hogy megmutassa a kapcsolatot a törvény és a próféták, valamint a keresztény korszak között.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, János bebörtönzése és halála c. fejezet)

3 Mely ígére hivatkoznak még azok, akik nem ismernek el hiteles prófétaságot a Jézus első adventje utáni időben?

Zsid 1,1 ■ „Miután Isten sok rendben és sokféleképpen szólt hajdan az atyáknak a próféták által, ez utolsó időkben szólt nekünk Fia által.”

Zsid 1,1 megértéséhez tudnunk kell, hogy az *utolsó idő* kifejezést tágabb és szűkebb értelemben is alkalmazzák az újszövetségi iratok szerzői. Tágabb értelemben Jézus kereszthalálától és feltámadásától számít az utolsó idő, mert ezzel a Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelem döntő csatája eldőlt, Krisztus erkölcsi győzelmével (vö. Jel 12,10.12). Szűkebb értelemben a Krisztus második eljövételét megelőző időszak neveztetik utolsó időnek vagy végidőnek. Ez az ige nem állítja azt, hogy Krisztus első adventje után már nem adatik többé a prófétaság lelki ajándéka. (Ez valójában önkényes hozzátétel az Ígéhez.)

Arra utal, hogy a sok-sok prófétikus kijelentés, ami elhangzott az ószövetségi próféták által a Messiás eljövételéről, mind-mind beteljesedett Isten Fia földre jövelekor, aki az Isten által adott kinyilatkoztatás csúcsa (vö. 2Kor 1,20; 5Móz 18,15–18 vö. Jn 4,25)

4 Mely igei kijelentések tanúskodnak egyértelműen arról, hogy az újszövetségi korban is – közelebbről az ősegyház idején is – adta Isten egyes személyeknek a prófétaság lelki ajándékát?

Ap csel 13,1 ■ „Antióchiában, az ottani gyülekezetben volt némely próféta és tanító: Barnabás és Simeon, akit Nigernek is hívtak, és a cirénei Lucius és Manaén, aki Heródessel, a negyedes fejedelemmel együtt nevelkedett, és Saul.”

Ap csel 21,8–11 ■ „Másnap elindultunk, és Cézareába érkezünk, betértünk Fülöp evangélista házába, aki a hét közül való volt, és nála maradtunk. Neki négy hajadon lánya volt, akik prófétáltak. Mialatt több napig ott maradtunk, lejött egy Júdeából való próféta, név szerint Agabusz. Amikor eljött hozzánk, levette Pál övét, és kezét-lábát megkötözte vele, majd azt mondta: Ezt mondja a Szentlélek: Azt a férfit, akié ez az öv, így kötözik meg a zsidók Jeruzsálemben, és a pogányok kezébe adják.”

.....

.....

A prófétaság lelki ajándékát nemcsak az apostolok nyerték el, hanem rajtuk kívül még másokat is elismertek prófétáknak, férfiakat és nőket is. Az itt említett nevek közül Agabusz egyértelműen aktuális isteni kinyilatkoztatást közvetített, személy szerint Pálra vonatkozóan, ami pontosan úgy, ahogy hangzott, be is tel-

jesedett. A többi személy esetében is lehetséges, hogy ilyen üzeneteket is közvetítettek, de az is lehet, hogy a tágabb értelemben vett prófétálás lelki ajándéka nyilatkozott meg általuk. Ez ihletett bizonyágtételt jelent Krisztusról, az evangéliumról, az adott kor jelenvaló igazságáról, azaz a megváltási terv előre haladásának megfelelő, akkor beteljesedő igazságról. Az ehhez kapott lelki ajándék oly hathatósan nyilatkozik meg, hogy az emberek úgy hallják bizonyágtételüket, mint Istentől származó és közvetlenül nekik szóló üzenetet. Ez a tágabb értelemben vett prófétálás nyilvánvalóan felülről ihletett és a jelenlevőket közvetlenül megszólító prédikálásnak tekinthető. Ilyen értelemben alkalmazza Pál a *prófétaság lelki ajándéka* fogalmat 1Kor 14,1-ben is.

5 Mely igére hivatkoznak még azok, akik állítják, hogy az Újszövetségben már nem nyilatkozik meg a prófétálás lelki ajándéka? Milyen félreértés alapján teszik ezt? Csakis azoknak a személyeknek az esetében lehet elismerni, hogy a prófétaság lelki ajándékát kapták, akiknek az írása a Szentírásba került?

Jel 22,18–19 ■ „Bizonyágot teszek pedig mindenkinek, aki e könyv prófétálásának beszédeit hallja: Ha valaki ezekhez hozzátesz, e könyvben megírt csapásokat veti Isten arra; és ha valaki elvesz e prófétálás könyvének beszédeiből, Isten elveszi annak részét az élet könyvéből, és a szent városból, és azokból, amik e könyvben megíratnak.”

Ez az igei kijelentés kétségtelenül érvényes mind Jelenések könyvére, mind pedig az egész Szentírásra vonatkozóan. Csakhogy a *próféta* fogalma nem azonosítható a *bibliai szerző*

fogalmával. A Biblia a hiteles prófétai kinyilatkoztatások tág köréből csak azokat tartalmazza, amelyek olyan jellegűek, hogy minden kor minden emberének üzenetet közvetítenek, és együttesen teljes kinyilatkoztatást adnak a megváltás történelmi művéről, a teremtestől az újjáteremtésig. A Szentlélek maga irányította ennek a különleges iratgyűjteménynek a kialakulását, amelyet Bibliának nevezünk.

A bibliai iratok szerzőin kívül sok más hiteles próféta is működött azonban. Ők nem egyetemes érvényű kinyilatkoztatás közlésére kaptak megbízatást, hanem egy adott kornak, népnek, népcsoportnak, vagy személyeknek közvetítették Isten üzenetét. Ilyen jellegű prófétai szolgálatot bízott Isten olyan nagy hatású prófétákra is, mint például Illés, Akháb király idején, vagy Nátán, Dávid uralkodása idején. Illés próféta Júda királyához, Jórámhoz intézett leveléről is említést tesz a Szentírás (2Krón 21,12–15), de ez a levél nem került a bibliai iratgyűjteménybe, mivel nem minden kornak és népnek szóló kinyilatkoztatást tartalmazott. Hasonlóképpen nem került be a Szentírásba Pál apostol laodiceai gyülekezetéhez intézett levele (lásd Kol 4,16), ugyanazon okból, mert nem egyetemes érvényű kinyilatkoztatást tartalmazott, hanem az adott korban közvetített időszerű üzenetet.

Ezek a tágabb körbe tartozó próféták viszont soha nem mondanak ellent a bibliai iratgyűjteménybe foglalt kinyilatkoztatásoknak, hanem teljes összhangot mutatnak azokkal, annak bizonyosságaként, hogy ugyanabból a forrásból származnak.

6 Milyen egyértelmű kijelentéseket találunk a Szentírásban arról, hogy a végidőben is megnyilatkozik a prófétaság lelki ajándéka? Milyen óvás olvasható a Szentírásban arra vonatkozóan, hogy ne mondjunk – előítéletek alapján – mindjárt véleményt valamely prófétai megnyilatkozásról, hanem alapos vizsgálat előzze meg az állásfoglalásunkat?

Jel 12,17 vö. 19,10 ■ „Megharagudott azért a sárkány az aszszonyra, és elment, hogy háborút indítson az ő magvának maradéka ellen, akik megőrzik Isten parancsolatait és akiknél Jézus Krisztus bizonyágtétele van... Mert Jézus bizonyágtétele a prófétaság lelke.”

Jóel 2,28 ■ „Lesz azután, hogy kiöntöm lelkemet minden testre, prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok, véneitek álmokat álmodnak, ifjaitok pedig látomásokat látnak.”

1Thess 5,19–21 ■ „A Lelket meg ne oltsátok, a prófétálást meg ne vessétek! Mindent megvizsgáljatok, és ami jó, azt megtartsátok!”

.....

.....

.....

Mindkét ige esetében nyilvánvalóvá teszi a szövegösszefüggés, hogy a végidőre, a Krisztus második eljövetelét megelőző időszakra vonatkoznak ezek a kijelentések. Későbbi tanulmányainkban bővebben foglalkozunk majd ezekkel az igékkel. Azt azonban azonnal láthatjuk, hogy ezek az igék is megerősítik a lelki ajándékok folytonosságára vonatkozó tanítást, mely szerint egészen Krisztus eljöveteléig megnyilatkoznak ezek.

Veszedelemes dolog hamis prófétát hitelesnek tekinteni és követni, de ugyancsak súlyos hiba és magunknak okozott nagy veszteség igaz prófétát elvetni. A későbbi tanulmányokban lesz szó arról is, milyen mércéket tár elénk a Szentírás, hogy ezek alapján elfogulatlanul megvizsgálhassuk bármely prófétai megnyilatkozás hiteles vagy hiteltelen voltát.

*Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.
– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola működési költségeihez.*

Kiket választott Isten prófétákul, és hogyan hívta el őket szolgálatukra?

Az Úr által elhívott próféták Isten „szent emberei” voltak. Ez nem azt jelenti, hogy abszolút hibátlanok, büntelenek lettek volna, viszont mélységes Isten-félelem, alázat, Isten iránti szeretetből fakadó engedelmesség jellemezte őket. Az elhívás nem jelentett kényszert számukra, szabadságuk volt elfogadni vagy elutasítani. Önként fogadták el a megbízatást, még ha először vonakodva is, mivel átértékelték a prófétai szolgálat nagy felelősségét, valamint a maguk méltatlanságát.

1 Miképpen gondolkodott Mózes először Izráel népe Egyiptomból való szabadulásáról? Miért vonakodott ennek ellenére elfogadni Isten hívását később? Milyen megerősítést és bátorítást kapott az Úrtól?

Ap csel 7,22.25 ■ „Mózes taníttatott az egyiptomiak minden bölcsességére; és hatalmas volt beszédben és cselekedetben... Azt gondolta, atyjafiai megértik, hogy Isten az ő keze által ad nekik szabadulást.”

2Móz 3,10.11; 4,10.13 ■ „Elküldlek téged a fáraóhoz, és te hozd ki az én népemet, Izráel fiait Egyiptomból. Mózes pedig mondta Istennek: Kicsoda vagyok én, hogy elmenjek a fáraóhoz és kihozzam Izráel fiait Egyiptomból?... Kérlek, Uram, nem vagyok én ékesen szóló sem tegnaptól... én nehéz ajkú és nehéz nyelvű vagyok. Kérlek, Uram, csak küldd, akit küldeni akarsz.”

2Móz 4,11-15 ■ „Az Úr pedig monda neki: Ki adott száját az embernek? Avagy ki tesz némává vagy siketté, látóvá vagy vakká? Nemde én, az Úr? Most hát eredj, és én leszek a te száddal, megtanítlak téged arra, amit beszélned kell... és... arra, amit cselekedjetek.”

.....

.....

.....

Mózes a fáraó leánya fiaként megszerezte azt a képesítést az egyiptomi udvarban, amelyre szüksége volt később az Egyiptomból való kivonuláskor és a pusztai vándorlás idején. Ez a képesítés nem volt elegendő azonban ahhoz a szolgálathoz, amelyre az Úr őt elhívta. Sok mindent kellett még megtanulnia, és sok mindent elfelejtenie, hogy be tudja tölteni azt a helyet, ahová őt az Úr rendelte. Negyven évi pusztai tartózkodása idején, az Úrral való közösségben tanulta meg a legfőbb leckéket, azt, hogy mit jelent teljesen Istenben bízni, Őrá hagyatkozni, valamint türelemmel és szeretettel bánni azokkal, akiket az Úr a gondjaira bízott. A pusztában vált Mózes szelíd, türelmes, alázatos emberré. Amikor negyven év múltán Isten hívása érkezett hozzá, már átérezte a maga alkalmatlanságát a hatalmas feladathoz képest. Nem bízott már önmagában. Éppen ez volt azonban az az alkalmas lelkiállapot, amit Isten már látott Mózesben. Ekkor már ugyanúgy látta a maga erőtlenségét, mint később Jósafát király vagy Pál apostol (2Krón 20,12; 12,9-10).

„Az isteni parancs olyan lelkiállapotban találta Mózeszt, melyben már mentes volt minden önhiúságtól, meggon-
dolt, sőt félenk volt. Áthatotta a félelem, hogy képtelen lesz Isten szavait méltóképpen átadni Izrael számára. De miután elfogadta a megbízatást, teljes szívvel látott munkához,

minden bizalmát az Úrba helyezve. Küldetésének magasztos volta megelevenítette legkiválóbb szellemi képességeit. Isten megáldotta Mózes készséges engedelmességét, ékeszólóvá, bizakodóvá és higgadtá tette, alkalmassá a legnagyobb megbízatásra, amit ember valaha kapott. Legyen előttünk példa ő arra, hogy mit tesz Isten azok jellemének megerősítésére, akik tökéletesen bíznak Őbenne, és maradtalanul engedelmeskednek parancsainak.

Az ember erőt és rátermettséget nyer, amikor elfogadja azokat a felelőségekkel járó feladatokat, melyeket Isten ruház rá, és teljes erejével igyekszik azokat teljesíteni. Bármily szerény legyen is az ember tisztsége vagy korlátozott a képessége, az az ember ér el igazi nagyságot, aki Isten erejében bízva hűségesen törekszik munkája elvégzésére. Ha Mózes saját erejére és bölcsességére támaszkodott volna, és mohón elfogadja a nagy felelőséget, ezzel az ilyen munkára való alkalmatlanságát bizonyította volna. Az a tény, hogy az ember érzi saját gyengeségét, bizonyítéka annak, hogy tudatában van a rábízott munka horderejének, ezért Istentől kér majd tanácsot és erőt.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Mózes c. fej.)

2 Milyen látomás előzte meg Ésaías elhívását? Miért volt erre szükség, hogyan hatott a prófétára?

Ésa 6,1-8 ■ „Amely esztendőben meghalt Uzziás király, látam az Urat ülni magas és felemeltetett széken, palástja betöltötte a templomot. Szeráfok álltak felette, mind-egyiknek hat-hat szárnya volt, kettővel arcát fedte be, kettővel lábait, és kettővel lebegett. Kiáltott egy a másiknak, és ezt mondta: Szent, szent, szent a seregek Ura, teljes mind a széles föld az ő dicsőségével! Megrendültek az ajtó küszöbei a kiáltó szavától, és a ház betelt füsttel.

Ekkor mondtam: Jaj nekem, elvesztem, mivel tisztátalan ajkú vagyok és tisztátalan ajkú nép közt lakom, hiszen a királyt, a seregek Urát látták szemeim! Hozzám repült ekkor egy a szeráfok közül, kezében eleven szén volt, amelyet fogóval vett el az oltárról. Illette azzal számat, és mondta: Íme ez illette ajkaidat, hamisságod eltávozott, bűnöd elfedeztetett. Hallottam ekkor az Úr szavát, aki ezt mondta: Kit küldjek el, ki megy el nekünk? Én pedig mondtam: Ímhol vagyok én, küldj el engem!”

„Amint a próféta Isten dicsőségét szemlélte, gyengeségének és méltatlan voltának tudata megrémítette, lebénította... Miközben az angyalok énekét hallgatta, amint kiáltottak: »Szent, szent, szent a seregek Ura, teljes mind a széles föld az ő dicsőségével!« – az Úr dicsősége, végtelen hatalma, felülmúlhatatlan fensége vonult el szeme előtt, és tett mélységes hatást lelkére. E páratlan tündöklés fényénél, mely mindent nyilvánvalóvá tett..., lélegzetelállító félreérthetlenséggel tárult fel Ésaías előtt saját, belső tisztátalansága. Még a szava is szennyesnek tűnt előtte...

Mély alázattal kiáltotta: »Jaj nekem, elvesztem, mivel tisztátalan ajkú vagyok... hiszen a királyt, a seregek Urát látta szemem.« Ez nem az az erőltetett alázat, nem az a szolgálalkú önkritika, aminek a közszemlére állítását sokan erénynek tartják. Ilyen hamis alázatra a büszkeséggel és önmaga nagyra tartásával eltelt szív készíttet. Sokan vannak, akik szavaikkal lekicsinylik magukat, de keserűen csalódnak, ha ez nem vált ki dicséretet és elismerő szavakat másokból. A próféta belső meggyőződése viszont valódi volt. Amint az ember gyengesége és torz jelleme az isteni szentség, világosság és dicsőség tökéletességével kerül szembe, mindenestől

alkalmatlannak és méltatlannak érzi magát. Hogy is lehetne ő szólni a néphez, eléjük tárva az Úr szent követelményeit?” (Ellen G. White: „*A Te Igéd igazság*”, 81–82. o.)

Milyen kegyelmes Isten! Amikor Ésaías összeomlott a saját szemében, őszintén belátta bűneit, és szinte összetört annak súlya alatt, Isten azonnal cselekedett. Ez a lelkület tette alkalmassá a prófétát a szolgálatra. Ajkának az oltárról vett eleven szénnel való érintése kifejezte Isten bocsánatát, egyben Isten megszentelő kegyelmét is.

„Az eleven szén a tisztulás jelképe. Ha ez érinti az ajkat, nem hangzik róla több tisztátalan szó. Az eleven szén az Úr szolgálói erőfeszítésének az erejét is ábrázolja.” (Ellen G. White: „*A Te Igéd igazság*”, 83. o.)

3 Milyen indokra hivatkozva vonakodott Jeremiás először elfogadni a prófétai megbízatást?

Jer 1,5–9 ■ „Szólt pedig az Úr nekem: Mielőtt az anyaméhben megalkottalak, már ismertelek, mielőtt az anyaméhből kijöttél, megszenteltelek és prófétának rendelvelek a népek közé. Én pedig mondtam: Ah, ah, Uram, Isten! Íme én nem tudok beszélni, hiszen ifjú vagyok én! Az Úr pedig mondta nekem: Ne mondd ezt: ifjú vagyok én, hanem menj mindazokhoz, akikhez küldlek téged, és beszéld mindazt, amit parancsolok neked! Ne félj tőlük, mert én veled vagyok, hogy megszabadítsalak téged – mondta az Úr. Ekkor kinyújtotta kezét az Úr, megillette számat, és mondta nekem: Íme, az én ígéimet adom a te szádba!”

.....

.....

Nem előre elrendelésen alapult Jeremiás próféta elhívásának az elhatározása, még születése előtt, hanem Isten előre ismerése alapján történt. Isten előre látja, ki hogyan fog élni a szabad akaratával, hallgat-e, enged-e Lelke késztetéseinek. Jeremiás jellemét, lelkületét előre látva rendelte Isten Jeremiást prófétának, mivel tudta, hogy alkalmas lesz e szolgálat betöltésére. Ifjúkorában hívta el őt Isten a próféta szolgálatra. Ebből is kitűnik, hogy nem az életkor vagy a képzettség a döntő az alkalmasság szempontjából.

A 19. századi nagy ébredési mozgalomban is látunk arra példát, hogy miként tud az Úr egész fiatalokon, akár gyermekeken keresztül is szólani. Svédországban az államegyház törvényt hozott, amellyel megtiltotta, hogy laikus emberek engedély nélkül prédikálják a Krisztus közeli visszajöveteléről szóló üzenetet. Sokan börtönbe kerültek emiatt. Mivel a törvény a kiskorú gyermekekre nem vonatkozott, Isten a gyermekeket indította arra, hogy hirdessék az igét. Ellen G. White a következőket írja erről:

„A gyermek-prédikátorok zöme szegény parasztcsaládból származott. Egyik-másik alig volt hat-nyolc éves, s bár életük tanúsította, hogy szeretik a Megváltót, és igyekeznek kíváncsiaknak engedelmeskedni, normális körülmények között ők sem voltak okosabbak és tanulékonyabbak, mint a hasonló korú gyermekek. De amikor az emberek elé álltak, kétségtelenül természetes képességeiket meghaladó hatalom szólt általuk. Hanghordozásuk és viselkedésük megváltozott. A Szentírást szó szerint idézve, nagy komolysággal figyelmeztették az embereket az ítéletre... Intették hallgatóikat, hogy sietve meneküljenek az eljövendő haragtól.” (A nagy küzdelem, A nagy vallási ébredés c. fej.)

„[Jeremiás] Még fiatal volt, amikor... Isten elhívta prófétának. A lévítai papsághoz tartozó Jeremiást gyermekségé-

től a szent szolgálatra nevelték. A felkészülés boldog éveiben aligha tudhatta, hogy születésétől fogva Isten »népek prófétájává« rendelte. Amikor meghallotta a mennyei hívást, erőt vett rajta méltatlanságának érzete... Az ifjú Jeremiásban azonban Isten olyan embert látott, aki hű lesz megbízatásához, és aki nagy ellenállással szemben is az igazság mellé áll.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, Jeremiás c. fej.)

4 Mikor, hol és milyen céllal bízta meg Isten Ezékielt prófétai szolgálattal?

Ezék 1,1-3; 2,3-4; 3,17 ■ „Amikor a foglyok közt a Kébár folyó mellett voltam, megnyilatkoztak az egek, és láttam isteni látásokat... mondta nekem: Ember fia, Izráel fiaihoz küldlek én téged... Ezt mondd nekik: Így szól az Úr Isten!... Ember fia, őrállóul adtalak téged Izráel házának, hogy ha szót hallasz számból, intsd meg őket az én nevemben.”

.....

.....

.....

„Ezékiel pap volt... Személyes életéről annyit tudunk, hogy fogságba hurcolása után öt esztendővel, i. e. 592-ben hívta el Isten őt prófétájául. Ekkor mintegy 30 esztendősen lehetett (Ezék 1,1). Nős ember volt, fiatal felesége hirtelen halálát fájdalmas tragédiaként élte át a fogság földjén (Ezék 27. fej.)... Legalább 22 esztendeig tartott a próféta szolgálata Babilóniában, amely arra irányult, hogy a foglyokat a velük és népükkel történtek hitbeli megértésére és elfogadására vezesse el. Azért kellett fáradoznia,

hogy a még mindig önelégült és büszke júdabeliek felismerjék bűneik súlyát, és igazságos, megtérésüket munkáló fenyítékként fogadják el fogságuk és Jeruzsálem pusztulása tényét, továbbá a jelen sötét felhőin túl meglássák Isten kegyelmes szándékait és dicsőséges terveit a jövőre nézve. Küzdelmes feladat volt megváltoztatni az Isten elleni lázadás és méltatlankodás magatartását a foglyokban. Nem volt könnyű bűnfelismeréshez, bűnbánathoz, Isten előtti, igaz megalázkodáshoz vezetni őket, valamint a vele való együttműködésre készíteni őket, gyógyulásuk, helyreállításuk érdekében.” (Vankó Zsuzsa: *Ezékiel könyve. Szombatiskolai tanulmány*, 2–3. o.)

Ezékiel elhívásánál is ugyanazt látjuk, mint a többi elhívásnál, hogy Isten ad szót a próféta szájába. A próféták – látva a bűnök sokaságát – sokszor felháborodtak az égbekiáltó gonoszságok miatt. Nem önthették rá azonban a népre saját keserűségüket, hanem akkor és azt kellett mondaniuk, amit az Úr üzent. Az Ő nevében, Őt képviselve kellett szólítaniuk. Nem keverhették bele saját érzéseiket, indulataikat az átadandó üzenetbe. Egyetlenegyszer fordult ez elő például Mózes életében, és milyen súlyos következménye lett!

5 Mely jellemvonások tették alkalmassá Dánielt a prófétai szolgálatra?

Dn 1,8–9 ■ „Dániel eltökölte a szívében, hogy nem fertőzteti meg magát a király ételével és a borral, amelyből ő iszik. Kérte az udvarmesterek fejedelmét, hogy ne kelljen magát megfertőztetnie, és Isten kegyelemre és irgalomra méltóvá tette őt az udvarmesterek fejedelme előtt.”

Dn 2,19.20.30 ■ „Dánielnek megjelent az a titok éjjeli látásban, áldotta Dániel az eget Istenét: ...Áldott legyen Isten neve örökkön-örökké, mert övé a bölcsesség és az erő. Nekem ez a titok nem bölcsességből – amely bennem

minden élő felett volna – jelentetett meg, hanem azért, hogy a megfejtés tudtára adassék a királynak és te megértse a szíved gondolatait.”

.....

.....

Dániel életét egészen fiatal korától az Isten szava és akarata iránti engedelmesség jellemezte az élet minden területén, még a jelentéktelenebbnek látszó dolgokban is. Őrá is érvényes volt: „Aki hű a kevesen, a sokon is hű az, és aki a kevesen hamis, a sokon is hamis az.” (Lk 16,10) Továbbá mérhetetlen alázat volt benne, nem tulajdonította magának az általa megnyilatkozó bölcsességet, hanem minden dicsőséget az Úrnak adott. „Rendkívüli lélek volt benne” – ezt ismerte fel környezete is (Dn 6,3). Nem félt továbbítani az Istentől rábizott üzenetet, nem próbálta tompítani. Buzgó imaéletet élt, mély, hittel teli imái akkor is hangzottak, amikor halálbüntetés terhe mellett tilos volt ezt tenni. Isten szolgálata volt számára a legfontosabb, neki szolgált szüntelen, nem pedig csak alkalmankénti felbuzdulásból.

„Dániel és három társa is azok között volt, akik megőrizték Isten iránti hűségüket. Különösen szép példát mutattak arra, hogy mivé válhat az az ember, aki szövetségre lép a bölcsesség és hatalom Istenével... Semmilyen hatalom és semmilyen befolyás nem tudta őket eltéríteni azoktól az elvektől, amelyeket kora ifjúságukban Isten Igéjéből és műveiből megtanultak... Dániel elhatározta, hogy szilárdan őrzi feddhetetlenségét, történiék bármi, és három társa vele tartott... Isten kapcsolatba hozta Dánielt és társait Babilon nagyjaival, hogy képviseljék az Ő jellemét a bálványimádó nép között. Miképpen lettek alkalmassá magas bizalmi állásra? Kis dolgokban való hűségük határozta meg életük

irányát. Megdicsőítették Istent mind a legapróbb feladatokban, mind a súlyosabb kötelezettségekben.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, A Babiloni király udvarában c. fej.)

6 Miben különbözött Pál apostol elhívása az előbbieken bemutatott prófétai elhívásoktól? Nem vetített-e árnyat személyére és szolgálatára korábbi üldöző tevékenysége?

Ap csel 9,3-6 ■ „Amint... közeledett Damaszkuszhoz, nagy hirtelenséggel fény sugározta őt körül a mennyből. Ő leesván a földre, szózatot hallott, mely ezt mondta neki: Saul, Saul, mit kergetsz engem? Ő pedig mondta: Kicsoda vagy, Uram? Az Úr felelt: Én vagyok Jézus, akit te kergetsz. Nehéz neked az ösztöke ellen rugódoznod. Remegve és ámulva mondta ekkor: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?”

Ap csel 26,16-18 ■ „[Az Úr pedig mondta neki:] Kelj fel, állj lábadra, mert azért jelentem meg neked, hogy téged szolgává és bizonyossággá rendeljelek azokban, amiket láttál, és azokban, amelyekre nézve ezután fogok megjelenni neked. Megszabadítlak téged e néptől és a pogányoktól, akik közé most küldlek, hogy megnyisd szemüket, hogy a sötétségből világosságra, és Sátán hatalmából Istenhez térjenek, hogy bűneik bocsánatát és a megszenteltek között osztályrészt nyerjenek a bennem való hit által.”

Pál apostol kezdetben Krisztus ellensége volt, kegyetlenkedései a Jézust Messiásként elfogadó hívők körében messze földön hírhedtek voltak. Jézus azonban belelátott szívébe, látta küzdel-

meit, vívódásait, és tudta előre, hogy a megtért Saulból milyen hatalmas eszköze lesz. Ezért küldte az Úr Ananiást a damaszkuszi úton megtért Pálhoz ezekkel a szavakkal: „Eredj el, mert ő nekem választott edényem, hogy hordozza az én nevemet a pogányok, királyok és Izráel fiai előtt.” (Ap csel 9,15) Isten látta és tudta, hogy az a buzgóság, amely benne volt, hatalmas erő lesz a kereszténység terjesztésében.

Az egykor büszke farizeus őszintén megtért. Nem próbálta titkolni vagy szépíteni múltját. Pontosan ez tette lehetővé, hogy hitelesen tudjon szólni Jézusról, a keresztről, Isten bűnbocsátó és szíveket átalakító hatalmáról. Múltja állandóan emlékeztette arra, hogy semmivel nem jobb a legnagyobb bűnösnél. Ami változás végbement életében, az a Megváltó áldozatának és irgalmának köszönhető. Nem érezte magát fölényben senkivel szemben sem, ez is segítette őt abban, hogy sok embert tudjon az evangélium világosságára vezetni. Élete legnagyobb eseményének, kiváltságnak tartotta, hogy Isten elhívta őt a szolgálatra. Még élete vége felé, több évtizedes szolgálat után is hálás szívvel emlékezik meg elhívásáról: „Hálát adok annak, aki engem megerősített, Krisztus Jézusnak, a mi Urunknak, hogy engem hűnek ítél, rendelve a szolgálatra, aki pedig előbb istenkáromló, üldöző és erőszakoskodó voltam, de könyörült rajtam, mert tudatlanul cselekedtem hitetlenségben... Igaz beszéd ez és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket, akik közül első vagyok én. De azért könyörült rajtam, hogy Jézus Krisztus bennem mutassa meg legelőbb teljes hosszútűrését, példaképpen azoknak, akik hisznek Őbenne az örök életre.” (1Tim 1,12–17)

*Az e heti adomány a médiaosztályt
és az internetes műsorszórás működését támogatja.*

Miért csak „szent emberek” voltak alkalmasak a prófétai szolgálatra?

1 Miért váltott ki a prófétai szó sok esetben ellenségeskedést, gyakran üldözést? Mi adott erőt a prófétáknak mindezek elviseléséhez?

Ap csel 7,52 ■ „A próféták közül kit nem üldöztek a ti atyáitok?”

Mt 5,10–12 ■ „Boldogok, akik háborúságot szenvednek az igazságért, mert övék a mennyek országa. Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket, és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek érterem. Örüljete és örvendezzete, mert a ti jutalmatok bőséges a mennyben, mert így háborgatták a prófétákat is, akik előttetek voltak.”

1Pt 4,14 ■ „Boldogok vagytok, ha Krisztus nevéért gyaláznak titeket, mert megnyugszik rajtatok a dicsőségnek és az Istennek Lelke, amit amazok káromolnak ugyan, de ti dicsőítitek azt.”

.....

.....

.....

Mivel az Istentől jövő üzenet megrója a bűnt, és az élet megváltoztatására késztet, heves ellenállást vált ki azokból az emberekből, akik ezt a felhívást visszautasítják. Az ellenségeskedés

üldözéssé is fokozódhat. Ezeknek a következményeknek az elviseléséhez „szent emberekre”, azaz az Úr szolgálatára elkötelezett emberekre volt szükség, akik a következményekre való tekintet nélkül, hűen képviselték a rájuk bízott üzenetet.

Tudták, hogy az üldözés, Sátán minden törekvése sem tudja megakadályozni az Istentől származó üzenet terjedését. Azt is tudták, hogy szolgálatuk eredménye sokszor nem látszik azonnal, de előbb vagy utóbb mégis lesz annak gyümölcse. Azt is tudták – tapasztalatból –, hogy Aki elhívta őket a szolgálatra, nem hagyja őket magukra, hanem erőt ad nekik minden nehézség és üldözés elviseléséhez. Ezért nemcsak épphogy el tudták viselni nehéz sorsukat, hanem mindent Istenben, az Ő kegyelmében megnyugodva hordoztak el: „Mint bánkódók, noha mindig örvendezők, mint szegények, de sokakat gazdagítók, mint semmi nélkül valók, de mindennel bírók.” (2Kor 6,10) A sok testi-lelki szenvedés mellett mindig ott volt bennük az Isten Lelke jelenlétéből származó belső öröm.

„A menny nagyon közel van azokhoz, akik szenvednek az igazságért. Krisztus azonosítja érdekeit hűséges népe érdekeivel... Lehetővé teszi szolgája számára, hogy minden körülmények között becsületes maradjon, és Isten kegyelme által diadalmaskodjék.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, Az oroszánok vermében c. fej.)

2 Mi adott erőt Mózesnek ahhoz, hogy a sok megpróbáltatás, ellenséges támadás közepette is meg tudjon állni?

2Móz 33,14–17 ■ „Az én orcám menjen-e veletek, hogy megnyugtassalak? Mondta neki Mózes: Ha a te orcád nem jár velünk, ne vígy ki minket innen. Mondta azért az Úr Mózesnek: Megteszem ezt is, amit kívántál.”

A pusztai vándorlás során kilenc nagy lázadás tört ki a nép részéről, a Mózes elleni folyamatos zúgolódás mellett. Őt vádolták minden nehézségért. Visszatérő vád volt, hogy azért hozta ki őket Egyiptomból, hogy a pusztában haljanak meg az éhségtől és szomjúságtól.

„Mózes igen nagy terhet viselt, kevés ember fog valaha is úgy megpróbáltatni, mint ő... Mózes egyszerű pásztorélete sokkal békésebb és boldogabb volt, mint feladata e nyugtalan lelkülétű, hatalmas tömeg élén... Isten azonban a pásztorbot helyett a hatalom pálcáját adta kezébe, amelyet nem tehetett le, amíg Isten fel nem mentette.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 396., 421. o.)

Hogyan tudta mindezt a terhet elviselni? Nem zúdította minden fájdalmát a népre, hanem az Úr előtt öntötte ki. A támadások esetén azonnal a szent sátorhoz ment, leborult az Úr előtt, tanácsot, vezetést kérve, csakis azután szólt és cselekedett. Minden méltánytalan, igazságtalan bánásmód ellenére is jóakarátú volt, a nép érdekeit vette figyelembe. Nem sértődött meg, nem hagyta magára népét, küzdött értük, amikor lázadásuk miatt bajba jutottak. Mózes fáradozásai nem értek el eredményt élete során a nép körében. Mikor érett be ennek gyümölcse?

„Amíg el nem vétetett tőlük, nem érezték ennyire tanácsai, atyai gondoskodása és rendíthetetlen hite értékét. Mély megbecsüléssel idézték fel drága tanításait, amelyeket nekik adott, amikor még velük volt. Mózes... befolyása nem

halt meg vele együtt. Annak tovább kellett élnie, meg-meg-újulva a nép szívében. Sokáig ápolniuk kellett e szent és önzetlen élet emlékezetét, hogy meggyőző hatalmával befolyásolja azok életét is, akik szavait életében semmibe vették. Amint a leáldozó nap utolsó sugarai bearanyozzák a hegyek ormait, miután a nap maga már rég letűnt a hegyek mögött, úgy árasztották el világossággal a világot a tiszták, szentek és jók, azt követően, hogy ők maguk már rég elköltöztek az élők sorából. Műveik, szavaik és példájuk élni fog: »Örök emlékezetben lesz az igaz.« (Zsolt 112,6)” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 470., 481. o.)

3 Mi lett a következménye Jeremiás életében annak, hogy hűségesen közvetítette a bálványimadásba merült népnek Isten üzenetét a büntető ítélet közelségéről? Mit tapasztalt a sok támadás közepette is?

Jer 20,7–11 ■ „Rávettél, Uram, engem, és rávétettem, megragadtál engem, és legyőztél! Nevetségessé lettem minden időre, mindenki csúfol engem... Mert az Úr szava mindenkor gyalázatomra és csúfságomra lett nekem. Ezért azt mondtam: Nem emlékezem róla, sem az ő nevében többé nem szólok. De mintha égő tűz volna szívemben, az én csontjaimba rekesztve erőlködöm, hogy azt elviseljem, de nem tehetem. Hallom sokak rágalmazását, a mindenfelől való fenyegetést... De az Úr velem van, mint hatalmas hős, azért elesnek az én kergetőim, nem bírnak velem...”

Jer 1,18–19 ■ „Ímé én erősített várossá, vasoszloppá és ércbástyává teszek ma téged mind ez egész földön, Júda királyai, fejedelmei és papjai ellen és a föld népe ellen. Viaskodni fognak ugyan ellened, de nem győznek meg téged, mert én veled vagyok, azt mondja az Úr, hogy megszabadítsalak téged.”

A prófétai küldetés nemcsak abban áll, hogy Isten bűn miatti ítéletét vetíti előre mint jövőbeni eseményt, hanem határozottan megfeddi az uralkodó bűnöket, és megtérésre hívja az embereket. Ugyanakkor – a szigorú dorgálás és fenyíték kilátásba helyezése mellett – reményt is közvetít a bűnüket megbánó, megtérő embereknek.

Jeremiás osztozott a prófétasorsban: megverték, börtönbe vetették, sárral teli ciszternába dobták. Isten már elhívásakor is vázolta előtte, hogy sok támadásban lesz része, de ígéretet is kapott, hogy az Úr nem hagyja magára, erőt ad a megpróbáltatások elviseléséhez, és gondoskodik segítségről a legkilátástalabb helyzetekben is.

Amikor tapasztalta a visszautasítást, Isten üzenete hirdetésének a következményeit, megkisértette az a gondolat, hogy inkább nem szól, hallgat, mert szavai úgyis csak ellenállást váltanak ki. De a Lélek „égő tűzhöz” hasonlóan készítette a prófétát szólásra, és ő nem tehetett mást, mint hogy hűen, tompítás, szépítés nélkül tolmácsolta a rábízott üzenetet, tekintet nélkül a következményekre.

„Jeremiás negyven esztendeig állt a nép előtt az igazság és jogosság tanúbizonyságaként, a példátlan hitehagyás éveiben... Jeruzsálem rettenetes ostroma idején Isten szócsöve volt. Meg kellett jövedölnie Dávid háza bukását, a Salamon által épített gyönyörű templom pusztulását. Amikor bátor beszédéért börtönbe vetették, akkor is világosan szólt az előkelő körök bűnei ellen. Megvetették, gyűlölték, elutasították, de végül látta a katasztrófát meghirdető prófécia szó szerinti

teljesedését, és osztozott a megítélt város pusztulását követő bánatban és szomorúságban... Jeremiás félénk és tartózkodó természetéből adódóan vágyott a visszavonult élet békéjére és nyugalomára, ahol nem tapasztalja szeretett népe megátalkodottságát. Összeszorult szívvel gyötrődött a bűn okozta rontás miatt... Kegyetlen csúfolódásokat kellett elviselnie. Érzékeny lelkét át- meg átvárták a gúny nyilai. Azok szórták rá, akik semmibe vették tanításait, és azt, hogy felelősséget érez megtérésükért... A lelkiismeretes próféta azonban naponként erőt kapott mindezek elviselésére.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, Jeremiás c. fejj.)

Volt-e látható eredménye a szolgálatának? Látszólag semmi, azonban ő is hozzájárult a reformációhoz, amely a maradék lelki életének megújulását eredményezte. Így, amikor a babiloni fogság bekövetkezett, voltak hűségesek, akik kitartottak hitük mellett fogságuk idején is. Ezek között volt Dániel és három társa is.

4 Milyen körülmények között kellett végeznie szolgálatát Pál apostolnak? Milyen támadásokat kellett elviselnie? Mi adott erőt neki mindezek elviseléséhez?

2Kor 5,14 ■ „Krisztus szeretete szorongat minket.”

2Kor 4,1.16–18 ■ „Annakokáért mivel ilyen szolgálatban vagyunk, amihez a kegyelmet nyertük, nem csüggedünk el... Sőt ha a mi külső emberünk megromol is, a belső mindazonáltal napról napra újul. Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk, mivel nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.”

Fil 3,13 ■ „Mindenre van erőm Krisztusban, aki engem megerősít.”

2Tim 1,12 ■ „Amiért szenvedem is ezeket, de nem szégyellem, mert tudom, kinek hittem, és bizonyos vagyok benne, hogy Ő az én nála letett kincsemet meg tudja őrizni ama napra.”

Vö. 2Kor 11,23–33

Gondoljuk végig az idézett igék mindegyikét, hogy lássuk, mi adott erőt Pál apostolnak ahhoz, hogy a sok fizikai és lelki szenvedés között is hűséggel, örömmel végezze a rábízott szolgálatot!

„A dicsőség Ura iránti szeretete volt magatartásának alapja és cselekedeteinek rugója. Ha buzgósága néha alábbhagyott, elegendő volt egy pillantást vetnie a keresztre és az ott megnyilatkozott szeretetre, hogy újból felövezze lelkét erővel, és továbbhaladjon az önmegtagadás útján.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Korinthus c. fej.)

„Pál [amikor a jeruzsálemi templomban kimentette őt a római sereg a gyilkos indulatú tömegből] még egyszer alkalmat nyert, hogy a figyelő tömeg előtt a kereszt zászláját fenn lobogtassa... Lelkében felizzott a vágy, hogy üdvösségüket munkálja. Nem gondolt a védekezésre, nem törődött a környező veszélyekkel, sem rettenetes sorsával, amely rá várt. Egyedül Jézust látja, a közbenjárót, aki Isten trónja előtt könyörög a bűnös emberért... Hangjában, tekintetében semmi szomorúság, semmi félelem, semmi csüggedés. Ártatlansága biztos tudatában, felövezve az igazság vértjével ujjong, hogy Isten gyermeke! Szava győzelmi kúrthang, amely túlharsogja a csata zaját. Hirdeti, hogy az ügy, amelynek életét szentelte, az egyetlen, amely sohasem bukhat el. Ő ugyan eleshet – de az evangélium

nem veszhet el. Isten él, és igazsága győz!” (Ellen G. White: Az apostolok története, Néró ítélőszéke előtt c. fej.)

5 Milyen bibliai példák mutatják, hogy a látszólagos vereség is – legyen az akár börtön, akár kivégzés – az evangélium előrehaladásának lehet eszköze?

Ap csel 7,59–60 ■ „Megkövezték azért Istvánt, aki imádkozott és ezt mondta: Uram Jézus, vedd magadhoz az én lelkemet! Térdre esve pedig, nagy fennszóval kiáltott: Uram, ne tulajdonítsd nekik e bűnt! És ezt mondva, elaludt.”

Fil 1,12–13 ■ „Tudtotokra akarom pedig adni, atyámfiai, hogy az én dolgaim inkább előmenetelére lettek az evangéliumnak, annyira, hogy Krisztusban híressé lett az én fogásom a testőrség egész házában és mások előtt is.”

.....

Sátán minden eszközzel megpróbálja akadályozni Isten műve előrehaladását. Igyekszik elhallgattatni a prófétai szót, megtévesztéssel, megalkuvásra késztetéssel, de ha ez nem sikerül, akkor nyílt, durva erőszakkal. A történelem során látszólag ő a nyertes, fölényben van az igazakkal szemben, üldözi, megöleti a prófétákat. Miért engedi meg ezt Isten, akinek hatalma lenne pillanatok alatt semmivé tenni Sátán törekvéseit?

„Minden harc, üldöztetés és minden erőfeszítés eszköz Isten kezében olyan lelkek felébresztésére, akik e nélkül tovább szunnyadnának. Isten követőinek történetében hányszor igazolódott ez a tapasztalat! Amikor az ékesen szóló és nemes Istvánt a főtanács beleegyezésével megkövezték, az evangélium ügyének semmit sem ártott. A mennyei

fény, amely arcát beragyogta, s részvéte, amely halálakor mondott imáját áthatotta, olyan éles nyílvezzők voltak, amelyek meghódították Sault, az üldöző farizeust, aki Isten kiválasztott eszköze lett, hogy Jézus Krisztus nevét a pogányokhoz és Izráel gyermekeihez vigye... Pál elfogatása által is annyira elterjedt az evangélium, hogy még a császár palotájából is számos lelket nyert meg Krisztusnak. »A romolhatatlan mag«, Isten szava, »amely él és megmarad örökké«, Sátán fáradozásai ellenére magvetésként hull az emberi szívekbe (1Pt 1,23). Isten gyermekeinek üldöztetése és meggyalázása által Jézus neve megdicsőül, s lelkek menekülnek meg.” (Ellen G. White: *Gondolatok a Hegyi beszédről*, Kik a boldogok? c. fejj.)

Az ellenség üldözheti, hátráltathatja, de meg nem akadályozhatja Isten tervét, munkáját. De Isten szolgálainak szenvedése nem lett volna magvetés önmagában, ha nem krisztusi lelkülettel, türelemmel, szelídséggel, az ellenség iránti szeretettel viselték volna el az üldöztetést. Az a lelkület, az a befolyás, amely belőlük áradt, érintette sokak szívét, és tette hathatóssá az üzenetet ajkukon.

6 Miként fog ismétlődni a múlt a vég idején? Milyen tapasztalatuk lesz a végidő őszinte hívóinak?

Mt 24,9-13 ■ „Akkor nyomorúságra adnak majd benneteket, megölnek titeket és gyűlöletesek lesztek minden nép előtt az én nevemért. Akkor sokan megbotránkoznak, elárulják egymást és gyűlölik egymást. Sok hamis próféta támad, akik sokakat elhitetnek. Mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül, de aki mindvégig állhatatos marad, az üdvözülni fog.”

A késői eső idején a megszentelődött maradék prófétálni fog, közvetlenül Istentől veszi az üzenetet, amelyet hirdetni kell a világnak. Sokan jutnak megtérésre a Szentlélek meggyőző erejű bizonyásgtétele által, melyet szolgálai közvetítenek, és elfogadják Isten parancsolatainak érvényességét az uralkodó hitehagyással szemben. Az üzenet nagy erejű hirdetése azonban heves üldözést vált ki.

„Az üldözés idején Isten szolgálainak hite próbára lesz téve. E követek híven fogják tolmácsolni a figyelmeztetést, csak Istenre és Igéjére figyelve. Isten Lelke munkálkodik szívükben, és szólásra készíti őket. Szent lelkesedéssel és a mennyei sugallat kényszerére indulnak munkába. Nem mérlegelik, hogy az Úrtól rájuk bízott ígék hirdetésének milyen következményei lesznek. Nem törődnek földi érdekeikkel, nem igyekeznek megőrizni sem a hírnevüket, sem az életüket. De egyesek a támadások és gyalázkodások pergőtüzében rémülten kiáltják: »Ha előre láttuk volna szavaink következményeit, csöndben maradtunk volna.« Sátán akadályokat gördít útjukba. Kegyetlen kísértéseivel ostromolja őket, és ők úgy látják, hogy a munka, amelyre vállalkoztak, messze meghaladja képességeiket. Félő, hogy belebuknak. Elmúlt a lelkesedés, amely fűtötte őket. Mégsem tudnak visszafordulni. Érezve tehetetlenségüket, a Mindenhatóhoz sietnek erőért. Ráébrednek arra, hogy nem a saját szavaikat szólták, hanem azét, aki megbízta őket, hogy az intést tolmácsolják. Isten szívükbe helyezte az igazságot, és ők nem tudták elhallgatni.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem, Az utolsó figyelmeztetés* c. fej.)

Az e heti adomány az Eleki Vendégház munkáját támogatja.

Hogyan vették át a kinyilatkoztatást Istentől a próféták, és hogyan adták tovább a rájuk bízott üzenetet?

1 Hogyan vették át Istentől a kinyilatkoztatást a próféták?

4Móz 12,6–8 ■ „Halljátok meg most az én beszédemet: Ha valaki az Úr prófétája közöttetek, én megjelenek annak látásban, vagy álomban szólok azzal.”

Hós 12,10 ■ „Én szóltam a prófétákhoz, én sokasítottam meg a látásokat, én szóltam hasonlatokban a próféták által.”

Jóel 2,28 ■ „Lesz azután, hogy kiöntöm lelkemet minden testre, és prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok, véneitek álmokat álmodnak, ifjaitok pedig látomásokat látnak.”

.....

.....

.....

A bűneset óta mi emberek nem vagyunk alkalmasak arra, hogy színről színre kapcsolatban legyünk Istennel. A próféták – mint azt az előző tanulmányoknál láttuk – kiemelkedő jellemű emberek voltak, akiket Isten maga választott ki, és hívott el arra a szolgálatra, hogy üzenetközvetítők legyenek közte és az emberek között. Ők sem láthatták Istent, mindazáltal érintke-

zésbe lépett velük a mennyei világ. Isten és angyalai jelenlétét érzékelték, szavukat hallották, főként látomás és álom állapotában, valamint gondolatihletés útján. Ennélfogva a mennyi világ létezése számukra kézzelfogható valóság volt.

A történelem során voltak olyan időszakok, amikor Isten gyakran szólt, egyidejűleg akár több próféta is működött. Voltak viszont hosszú történelmi korszakok – főleg lelki hanyatlások időszakában –, amikor elnémult a próféta szó. A mai kereszténység általában úgy véli, hogy a próféta lelki ajándéka általi isteni kinyilatkoztatás csak a múltban létezett. A Szentírás azonban azt ígéri, hogy a végidőben újra meg fog nyilvánulni ez a lelki ajándék. Közvetlenül Jézus eljövele előtt, a Szentlélek késői esőként való kiárasztásakor a hívők közül sokan fognak látomást kapni.

„Amint láttuk, Isten a megváltás tervének lefektetése után a bűn okozta szakadékon át is tudott kapcsolatot tartani az emberekkel Fia és a szent angyalok szolgálata által. Néha csaknem szemtől szemben beszélt velük, mint Mózes esetében, de gyakrabban álmok és látomások által... Énók, aki Ádámtól a hetedik volt, a próféta lelke segítségével előre látta Krisztus második adventjét, a hatalommal és dicsőséggel megjelenő Krisztust, és így kiáltott fel: »Íme eljött az Úr az ő sok ezer szentjével.« (Jud 14) »A Szentlélektől indítva szóltak az Istennek szent emberei.« (2Pt 1,21) Ha időnként, amikor az emberek lelkisége meggyengült, úgy látszott, hogy a próféta ajándékának működése majdnem megszűnt, ez mégsem volt így, mert az egyház életének minden nagy válságában jelen volt. Tanúi voltak ennek az egymást váltó korszakok. Amikor elérkezett az a korszak, amelyet Krisztus testté válása jelölt meg, Keresztelő János atya megtelt Szentlélekkel, és prófétált (Lk 1,67). Simeonnak Isten kinyilatkoztatta, hogy nem hal meg addig, amíg nem látja meg az Urat. És amikor Jézust a szülei

a templomba vitték, hogy körülmetélése megtörténjék, Simeon a Lélek indítására a templomba ment, karjába vette Jézust, megáldotta, és próféciát mondott róla. Ugyanakkor érkezett oda Anna, a próféta nő, és szólt Jézusról mindazoknak, akik Jeruzsálemben a megváltást várták.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Miért engedte meg Isten a bűnt? c. fej.)

2 Milyen kijelentések találhatók a Szentírásban a prófétai látomást illetően? Milyen testi állapotban voltak a próféták ilyenkor, és miért volt erre szükség?

4Móz 24,15–16 ■ „Bálámnak, Beor fiának szózata, a megnyílt szemű ember szózata, annak szózata, aki hallja Isten beszédét... aki látja a Mindenható látását, leborulva, de nyitott szemmel.”

Dn 8,1–2 ■ „Belsacár király uralkodásának harmadik esztendejében látomás jelent meg nekem, Dánielnek, azután amely először jelent meg nékem. Láttam látomásban, és mikor láttam Susan várában voltam... És mikor láttam látomásban, íme az Ulai folyam mellett voltam.”

Dn 10,1–18 ■ „Círusnak, Perzsia királyának harmadik esztendejében egy ige jelentetett meg Dánielnek... Az első hónap huszonnegyedik napján íme én a nagy folyóvíz, azaz a Hiddekel partján voltam. Felemeltem szememet, és íme egy férfiú gyolcsba öltözve, dereka ufázi arannyal övezve... És mikor... szólt velem, orcámmal a földre estem és megnémultam. Ekkor íme olyan valaki, mint egy emberfia megillette ajkamat. Én megnyitottam számat, és szóltam annak, aki előttem állt: Uram, a látomás miatt rám fordultak az én fájdalmaim, annyira, hogy semmi erőm nincsen. Mi módon szólhat ezzel az én Urammal az én Uram szolgálja, hiszen bennem attól fogva nem állt

meg az erő, és lélegzet sem maradt bennem. Ekkor ismét illetett engem az emberhez hasonló, és megerősített engem.”

Ezék 8,1–6; 11,24–25 ■ „Történt a hatodik esztendőben a hatodik hónapban, a hónap ötödik napján: én ültem házamban, Júda vénei előttem ültek, és akkor rám esett ott az Úristen keze... Kinyújtott egy kézformát, és megragadott engem fejem üstökénél fogva. Felemelve vitt a Lélek a föld és az ég között. Bevitt engem Jeruzsálembe isteni látásokban a belső kapu bejáratához... Mondta nekem: ember fia, látod-e, mit cselekszenek, látod-e a nagy utálatosságokat, melyeket Izráel háza itt cselekszik, hogy eltávozzam az én szent helyemtől? ...a Lélek felvett engem, és vitt Káldeába a foglyokhoz látásban, Isten Lelke által, és felszállt előlem a látás, amelyet láttam. Én pedig elbeszéltem a foglyoknak az Úr minden beszédét, amelyet nekem megjelentett.

2Kor 12,1–2 ■ „Rátérek azért a látomásokra és az Úr kijelentéseire. Ismerek egy embert Krisztusban, aki tizennégy évvel ezelőtt (ha testben-e, nem tudom, ha testen kívül-e, nem tudom, Isten tudja) elragadtatott a harmadik égig.”

Jel 4,1–2 ■ „Ezek után láttam, ímé egy megnyílt ajtó volt a mennyben, és az előbbi szó, melyet mintegy velem beszélő trombitának szavát hallottam, ezt mondta: Jöjj fel ide, és megmutatom neked, amiknek meg kell lenni ezután. Azonnal ott voltam lélekben, és ímé egy királyi szék volt letéve a mennyben...”

.....

.....

.....

Vegyük számba, az idézett igék alapján, hogy milyen jellegzetességei vannak az Istentől való látomásnak:

– A próféták pontosan datálták, hogy mikor kaptak Istentől látomást, jelezve azt, hogy valóságos történeti esemény volt ez számukra.

– Rendszerint a helyet is megjelölik, de arra is utalnak, hogy bár ők egy adott helyen voltak, a látomás állapotában más helyszínen találták magukat, avagy azt élték át, hogy a Lélek viszi őket akár tőlük nagy távolságban lévő helyre, vagy pedig egyszerűen a mennyben találják magukat. Érzékeltetik e leírások, hogy a külvilág megszűnt számukra a látomás idejére. Amikor a látomás véget ért, ugyanazon a helyen találták magukat, ahol eredetileg voltak.

– Isten még a belső élettani folyamataikat is felfüggesztette, Dániel külön megemlíti, hogy nem lélegzett a látomás ideje alatt. Ezért írja Pál apostol, hogy olyan különleges állapot a látomás állapota, amiről ember nem tudja megmondani, hogy ilyenkor „testben, vagy testen kívül” van az, aki látomás állapotába helyeztetik.

– Annak ellenére, hogy ilyen különleges állapot a látomás állapota, a próféták tudatuknál voltak, nem pedig valamilyen önkívületi állapotban. Erre utal Bálám kijelentésében az, hogy nyitott szemmel látott és hallott mindent látomásában. (Emlékeztetnünk kell arra, hogy Bálám eredetileg az igaz Isten prófétája volt, ezért is oly megrendítő, hogy elesett a kísértésben, és Sátán eszközévé lett. Vö. 2Pt 2,15)

– Gyakran erejüket vesztették a próféták a látomás elején, de mennyei lény megerősítette őket, hogy figyelni tudjanak a látottakra, hallottakra, és elméjük mindent megőrizzen.

– Az Ezékiel próféta könyvéből idézett igénél látható, hogy az is lehetséges, hogy mások jelenlétében kap látomást a próféta. Ilyen esetben ők nem látnak semmit, de valami rendkívülit érzékelnek (vö. Dn 10,8; Ap csel 9,7; 22,9).

Azért volt szükség, hogy Isten ilyen különleges állapotba helyezze a prófétákat, hogy felfokozott képességgel tudják átvenni

a kinyilatkoztatást, figyelmük kizárólagosan a látottakra és hallottakra irányuljon, ne zavarják őket eközben sem a külvilágból, sem a belső lélettani folyamataikból származó ingerek.

3 Milyen különböző forrásból származó és különböző rendeltetésű álmok léteznek?

Préd 5,3.7 ■ „Álom szokott következni a sok foglalatosságból... A sok álomban a hiábavalóság is... sok...”

Jób 33,14–18 ■ „Hiszen szól az Isten egyszer vagy kétszer is, de nem ügylnek rá! Álomban... mikor mély álom száll az emberre, és mikor ágyasházukban szenderegnek, akkor nyitja meg az emberek fülét, és megpecsételi megintetésükkel. Azért, hogy eltérítse az embert a rossz cselekedettől, elrejtse a kevélységet a férfi elől. Visszatartja lelkét a romlástól, hogy életét a fegyver ne járja át.”

Mt 2,12 ■ „Álomban megintettek, hogy Heródeshez vissza ne, menjenek, ezért más úton tértek vissza hazájukba.”

5Móz 13,3.5 ■ „Ne hallgass efféle jövődómondó beszédeire, vagy az efféle álomlátóra... Hogy elfordítson téged arról az útról, amelyet parancsolt neked az Úr, a te Istened, hogy azon járj...”

.....

.....

Az alvás állapotának természetes része az álom. Az agy normál működésének részeként az alvásciklusok ún. REM fázisában élhetünk át olyan álmoképeket, amelyekre ébredés után rövid ideig visszaemlékezhetünk. Olykor álmodhatunk összefüggő történeteket is, amelyeket másnap sem felejtünk el, de ébredés után mindig tudatosul bennünk, hogy ezeknek nincs közük a valósághoz. Ahogy az Ige mondja, minél nyugtalanabb,

feszültebb volt a napunk, annál többet és furcsábbakat álmodhatunk. A legtöbb álom nincs sem Istentől, sem az ellenségtől, és nincs semmi értelmes vagy érdemes mondanivalója. A legtöbb álom hiábavalóság, ahogy az Ige mondja. Nem érdemes figyelmet fordítani rá.

Olykor – ritkán, ahogy a Jób könyvéből idézett ige is mondja – Isten is felhasználhatja az álom nyugalmi állapotát arra, hogy az embert megintse, eltérítse valamilyen veszélyes út követésétől, és helye irányt mutasson neki. Az is lehet, hogy biztató álmot ad, mert megpróbáltatások várnak az adott személyre, és Isten tudatni akarja vele, hogy neki tervei vannak életével, szolgálataival. (Ilyen jellegűek voltak például József álmai.) Az Istentől adott álmoknak mindig egyértelmű, világos jelentése van, és mindig az ember javát szolgálja.

Származhatnak álmok az ősellenségtől, Sátántól is. Lehetnek ezek rémálmok is, vagy pedig hamis prófétáknak adott ál-kinyilatkoztatások, amelyek Isten akaratával ellentétes irányba akarják terelni az embereket.

„Álmok sokasága támad az élet közönséges dolgaiból, melyekhez Isten Lelkének semmi köze. Vannak hamis álmok is, melyeket Sátán szelleme ihlet.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, I. köt., 13. bizonyságtétel az egyháznak)

4 Mi a különbség a prófétikus álom és egyéb álmok között?

Dn 7,1 ■ „Belsazárnak, a babiloni királynak első esztendejében álmot látott Dániel, fejének látásait az ő ágyában. Az álmot akkor följegyezte, a dolog velejét elmondta.”

A prófétikus álomban – a látomás állapotához hasonlóan – a mennyei világ lép kapcsolatba a prófétával. Ilyenkor az álom nyugalmi állapotát használja fel Isten arra, hogy fontos kinyilatkoztatásokat bízson a prófétára, aki félreérthetetlen bizonyossággal érzékeltetni fogja a különbséget a normál álomhoz képest. Tudata nagyon is éber az álomban közölt kinyilatkoztatás idején, és amikor felébred, tudja, hogy Istentől kapott kijelentést. A látottak erősen bevésođdnak emlékezetébe, minden részletet fel tud idézni.

Dániel próféta is azonnal feljegyezte álmát, mert felismerte, hogy Isten közölt vele kinyilatkoztatást ezen az úton, amit meg kell örökítenie.

„Isten szava egy szintre helyezi az Úrtól jövő álmokat a látomásokkal, ezek éppoly igazán a prófétaság lelkének gyümölcsei, mint a látomások. Ilyen álmok, figyelembe véve azokat, akik részesülnek benne, s az adott körülményeket, magukban hordják valódiságuk bizonyítékait.”
(Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, I. köt., i. m., uo.)

5 Mit kell tudnunk arról a kinyilatkoztatásról, amelyet Isten gondolatihletés útján közöl a prófétával?

2Pt 1,21 ■ „Sohasem ember akaratából származott a prófétai szó, hanem a Szent Lélektől hordozva szóltak Isten szent emberei.”

1Kor 7,40 ■ „Az én véleményem szerint pedig hiszem, hogy bennem is Isten Lelke van.”

Kol 1,28–29 ■ „Akit mi prédikálunk, intve minden embert, és tanítva minden embert minden bölcsességgel, hogy minden embert tökéletesnek állítsunk elő Krisztus Jézusban, amire igyekszem is, tusakodva az ő ereje szerint, mely én bennem hatalmasan munkálkodik.”

.....

.....

.....

A gondolatihletés útján közölt kinyilatkoztatás a leggyakoribb módja annak, ahogyan Isten a próféták által szól.

„Az isteni elme és szándék összefonódik az emberivel, s így lesz az emberi kijelentés: Isten ígéje.” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, I. köt., A prófétai írások ihletettsége c. fej.)

„Isten sok csodálatos tanításban részesített bennünket Pál apostolon keresztül. Sok mindent látott látomásában, amiket nem volt szabad embernek kibeszélnie. De sok mást is látott a mennyei udvarokban, melyeket viszont beleszólt tanításába. Az igazság határozottan hangzott ajkáról... A Szentlélektől nyert benyomásai erősek, élénkek voltak, s úgy hirdette azokat a világnak, amint senki más nem tudta hirdetni.” (Ellen G. White: *„A Te Igéd igazság”*, 2Kor 12. fej.)

„Hogyan történt ez Pállal? Kloé családjától értesült a korinthusi gyülekezet állapotáról. Ez készítette arra, hogy megírja első levelét... Pál ihletett apostol volt, az Úr mégsem fedte fel előtte mindig látomásban népe állapotát. Akik látták a besurranó gonoszságot, azok feltárták előtte az állapotokat, s az előzőleg nyert világosság képessé tette Pált arra, hogy helyesen ítélje meg a fejleményeket. A világosság igaz keresői nem dobták félre az üzenetét, mint valami közönséges levelet, csak azért, mert az Úr nem adott Pálnak külön kijelentést erre az alkalomra. Az Úr évekkel előre megmutatta neki a nehézségeket és veszélyeket, amelyek majd később ütik fel a fejüket a gyülekezetben – azzal

a céllal, hogy amikor bekövetkeznek, pontosan tudja, hogyan is intézkedjék...

A küldött feddések csakúgy Isten Lelke ihletéséből származtak, mint bármelyik másik levele. De amikor ezek az intések megérkeztek, akadtak olyanok, akik nem vették figyelembe. Arra az álláspontra helyezkedtek, hogy nem Isten beszél Pálból, csupán a saját véleményét mondta el. Ugyanolyan jónak tartották a maguk véleményét, mint Pálét... Az Úr nem ad külön látomást minden egyes helyzetben. Megmutatta nekem, hogy az elmúlt korokban is így vezette egyházát: választott szolgája értelmébe véste mind műve, mind pedig az egyének szükségleteit és veszélyeit. Majd rá bízta a tanácsadás és figyelmeztetés felelősségét.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V. köt., A bizonyságtételek jellege és hatása c. fej.)

Nem olyan gyakorisággal s nem akkora bizonyossággal és egyértelműséggel, mint a prófétai szolgálat esetében, de hívó ember is tapasztal gondolatihletést, amikor megnyitja az Igét és keresi az abban rejlő igazságokat. A Szentlélek képes megpergetni az emberi gondolkodás húrjait, rá tudja irányítani figyelmünket az örökkévaló dolgokra. Ha engedünk a Lélek késztetésének, akkor egyre nagyobb világosságban tud részesíteni minket, és ezáltal vezérelni a jó úton, Isten terve és akarata szerint.

6 Hogyan adták tovább Isten rájuk bízott üzenetét a próféták?

2Móz 4,11–12 ■ „Az Úr mondta neki [Mózesnek]: Ki adott száját az embernek? Avagy ki tesz némává vagy süketté, látóvá vagy vakká? Nemde én, az Úr? Most hát eredj el, én leszek a te száddal, és megtanítlak téged arra, amit beszélned kell.”

Ezék 3,4–11 ■ „Mondta nekem: Ember fia, eredj, menj el Izráel házához, és szólj az én szavaimmal nekik... Eredj, menj el a foglyokhoz, a te néped fiaihoz, és szólj, mondd nekik: Így szól az Úr Isten, vagy hallják, vagy nem.”

1Kor 2,13 ■ „Ezeket prédikáljuk, nem oly beszédekkel, melyekre emberi bölcsesség tanít, hanem amelyekre a Szentlélek tanít...”

1Thess 2,13 ■ „Hálát adunk Istennek szüntelenül, hogy ti befogadva Isten általunk hirdetett beszédét, nem úgy fogadtátok azt, mint emberek beszédét, hanem mint Isten beszédét – aminthogy valósággal az is –, amely munkálkodik is tibennetek, akik hisztek.”

.....

.....

Az átvett kinyilatkoztatás továbbításánál ugyanúgy segítette Isten a prófétákat – a Szentlélek rejtett, titokzatos bennük munkálkodása által –, mint annak átvételénél. Egyéni szókészletüket, stílusukat használták, hiszen emberi nyelven kellett tolmácsolniuk az Istentől átvett kinyilatkoztatást, de a Szentlélek „tanította”, inspirálta őket belülről, hogy a legmegfelelőbb módon szólaltassák meg Isten üzenetét. És nem csupán a beszédüket vagy írásukat formálta a Lélek, hanem olyan erővel, tekintéllyel és egyben megmentésükre vágyakozó szeretettel hirdették az embereknek a rájuk bízott üzenetet, hogy ők úgy hallották azt, mint ami által valóságosan Isten beszéde őhozzájuk. Továbbá tapasztalták is, hogy ez a beszéd nem egyszerűen emberi beszéd, mert isteni hatalommal munkálkodott bennük.

Az igaz próféták kiemelkedő tulajdonságai

1 Mely tulajdonságra volt legfőképpen szükség a próféta-sors elviseléséhez?

1Kir 18,17–21 ■ „Amikor meglátta Akháb Illést, mondta Akháb neki: Te vagy-e Izráel megháborítója? Ő pedig mondta: Nem én háborítottam meg Izráelt, hanem te és a te atyád háza, azzal, hogy elhagytátok az Úr parancsolatait, és a Baál után jártatok... Odamenve Illés az egész sokasághoz, mondta: Meddig sántikáltok kétfelé? Ha az Úr az Isten, kövessétek őt, ha pedig Baál, kövessétek azt.”

1Sám 12,1–7 ■ „Elküldte azért az Úr Dávidhoz Nátán prófétát, ki bemenvén hozzá, mondta neki: Két ember volt egy városban, egyik gazdag, a másik szegény. A gazdagnak felette sok juhai és ökrei voltak. A szegénynek pedig semmije nem volt egyéb egy kis nőtény báránkjánál... Amikor pedig utazó vendége érkezett a gazdagnak, sajnált az ő ökrei és juhai közül hozatni, hogy a vendégnek ételt készítsen belőle, aki hozzá ment, hanem elvette a szegénytől az ő bárányát, és azt főzette meg a vendégnek, aki hozzá ment. Akkor felgerjedt Dávid haragja az ember ellen, és mondta Nátánnak: Él az Úr, hogy halál fia az az ember, aki azt cselekedte. A bárányért pedig négyanyit kell adnia, mivelhogy ezt művelte... Ekkor mondta Nátán Dávidnak: Te vagy az az ember!”

Vonzó lehet egy hívő ember számára a prófétai hivatás. Nem minden hívő ember rendelkezik azonban olyan a tulajdonságokkal, amelyek alkalmassá tennék őt ennek betöltésére. Isten üzenetét mind a nép számára, mind pedig hitehagyó királyok, valósi vezetők és más befolyásos emberek számára kellett kendőzetlenül közvetíteni. Ehhez rendkívüli, Istentől kapott bátorságra volt szükség.

Illés próféta története jól szemlélteti ezt a tulajdonságot. A Kármel hegyén tartott népgyűlésen egyedül kellett Illésnek szembenéznie az őt gyűlölő uralkodóval, és a hamis vallás több száz képviselőjével, miközben a megtévesztett és megfélemlített izraeliták csak hallgattak, nem álltak ki mellette. Rendkívüli bátorsággal hivatkozott Illés egyedül Isten szavára. A király tekintélyénél nagyobbra tartotta Isten tekintélyét.

Egy másik történet is illusztrálja a prófétai bátorságot: Nátán próféta esete Dávid királlyal. Nátán tudta, hogy Dávid megölette Uriást, hogy megszerezze magának a feleségét, mégis nagy kockázatot vállalva szembesítette a királyt azzal, hogy ő az, akire példabeszéde vonatkozott, és aki – a király saját igazságérzete szerint is – halálos büntetést érdemel tettéért. „Te vagy az az ember!” – mondta szemtől szembe a királynak.

„Isten olyan embereket hív, mint Illés, Nátán és Keresztelő János. Olyanokat, akik a következményekre való tekintet nélkül, hűségesen hordozzák üzenetét, akik bátran szólják az igazságot, még ha mindenük feláldozásába kerülne is ez.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, Szigorú dorgálás c. fejezet)

2 A próféták másik kiemelkedő tulajdonsága az Úr Szava iránti hűség, abban az esetben is, ha a körülmények ezt nehezé teszik, és akkor is, ha mások – úgy-
mond jóakarattal – le akarják beszélni erről. Milyen példát látunk erre Mikeás próféta életében?

1Kir 22,13–14 ■ „A követ, aki elment, hogy hívja Mikeást, szólt neki, mondván: Íme a próféták egyenlő akarattal jót jövendölnek a királynak, szólj, kérlek te is úgy, mint azok közül egy, jövendölj jót! Mikeás pedig mondta: Él az Úr, hogy csak azt fogom mondani, amit az Úr mond nekem.”

.....

.....

.....

A prófétai hivatással járó megpróbáltatások erős kísértést jelentettek Isten szolgáinak arra, hogy visszalépjenek a hűséges üzenetközvetítéstől. Nehéz teher volt tapasztalniuk az üzenete elutasítását is, ami gyakori eset volt. De az igaz próféta sohasem engedett az ilyen irányú kísértéseknek.

Mikeás próféta példája is erről tanúskodik. Egyedül állt szemben négyszáz hamis prófétával, akik mind jót jövendöltek Akháb királynak. Hiába közvetítette a követ a vezetők üzenetét, hogy ő is mondja azt, mint a többi próféta, Mikeás hűséges maradt hivatásához, és kendőzés nélkül kimondta a kellemetlen igazságot: „Láttam az egész Izráelt szétszéledve a hegyeken, mint a juhokat, amelyeknek nincs pásztoruk.” (1Kir 22,17) Beszédes Akháb véleménye is Mikeás prófétáról: „Én gyűlölöm őt, mert soha nem jövendöl nekem jót, hanem mindig csak rosszat.” (1Kir 22,8). A próféta tehát ismeretes volt arról, hogy semmilyen körülmények között, senkinek a kedvéért vagy kegyéért nem tér el az Úr szavától.

„Az igazi szeretet elsősorban Istent akarja megdicsőíteni és lelkeket akar menteni. Akikben él ez a szeretet, azok nem kerülnek meg az igazságot, hogy megmeneküljenek a nyílt beszéd kellemetlen következményeitől. Amikor emberek vannak veszélyben, Isten szolgája nem törődik önmagával, hanem azt az ígét mondja, amelyet Isten mondott vele. Nem hajlandó a bűnt mentesíteni vagy szépíteni.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, Szigorú dorgálás c. fej.)

3 A próféták mely tulajdonságára mutat rá az alábbi két példa?

2Móz 32,31–32 ■ „Megtért Mózes az Úrhoz, és mondta: ez a nép nagy bűnt követett el, mert aranyból csinált magának isteneket. De most bocsásd meg bűnüket, ha pedig nem, töröld ki engem a te könyvedből, amelyet írtál!”

Dn 9,5.17–18 ■ „Vétkeztünk, gonoszságot műveltünk, hitetlenül cselekedtünk, pártot ütöttünk ellened, eltávoztunk a te parancsolataidtól és ítéleteidről... Tied, Uram, az igazság, miénk pedig orcánk pirulása... És most hallgasd meg, ó, Istenünk, a te szolgád könyörgését és esedezését, világosítsd meg a te orcádat a te szent helyeden, amely elpusztított... Mert nem a mi igazságunkban, hanem a te nagy irgalmasságodban bízva terjesztjük eléd esedezésünket.”

Amikor Izráel népe vétkezett az aranyborjúval, Isten felajánlotta, hogy Mózes egy új nép atyjává teszi. Mózes azonban

inkább a bűnös népért könyörgött, még a saját üdvösségét is alárendelve ennek. A bűnös, tévelygő nép iránti szeretet erős indíték volt a próféták esetében.

„Mózes felismerte, hogy milyen borzalmas sorsa lenne a bűnösnek. Ha az Úr elvetné Izráel népét, akkor Mózes azt kívánta, hogy Isten az ő nevét is törölje ki az élet könyvéből, Izráel gyermekeinek nevével együtt. Nem tudta volna elviselni azt, hogy Isten ítélete lesújtson azokra, akiket olyan kegyelmesen megszabadított. Mózes közbenjárása Izráel érdekében Krisztus közbenjárását példázza a bűnös emberért.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Bálványimádás a Sínai-hegynél c. fej.)

Dániel nem volt személyesen felelős a nép bűneiért, mégis, amikor értük könyörgött, velük közösséget vállalva, többes szám első személyben imádkozott. Bűnbánó imájával a hívő maradék bűnbánatát képviselte.

„A biztos prófétai beszédre alapozott hittel könyörgött Dániel az Úrhoz az ígérek gyors beteljesedéséért... Imájában teljesen azonosult azokkal, akik nem töltötték be Isten szándékát. Bűneiket saját bűneiként vallotta meg... Jóllehet Dániel már régóta szolgált Istennek, és a menny »kedves férfiú«-nak nevezte őt, most mégis bűnösként jelent meg, Isten elé tárva annak a népnek a nyomorúságát, amelyet szeretett.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, A foglyok hazatérése c. fej.)

A próféták tehát nem csupán azért álltak ki az igazság mellett, mert hűségesek voltak Istenhez, hanem azért is, mert szerették azokat, akiknek az igazságot hirdették. Van-e bennünk hasonló szeretet Isten népe és a vesztébe rohanó emberiség iránt?

4 A próféták kiemelkedő tulajdonsága volt a felelősségtudat is. Hogyan tükröződik ez az alábbi kijelentésekben?

Ezék 33,6–9 ■ „Ha az őrálló látja a fegyvert jönni, és nem fújja meg a trombitát, s a nép nem kap intést, eljön a fegyver, és utolér közülük valamely lelket, aki a maga vétke miatt éretett utol, de vérét az őrálló kezéből kérem elő. És te, ember fia, őrállóul adtalak téged Izráel házának, hogy ha szót hallasz a számból, megintsed őket az én nevemben. Ha ezt mondom a hitetlennek: Hitetlen, halálnak halálával halsz meg, és te nem szólsz, hogy visszatérítsd a hitetlent az ő útjáról, a hitetlen vétke miatt hal meg, de vérét a te kezedből kívánom meg. De ha te megintetted a hitetlent az ő útja felől, hogy térjen meg róla, de nem tért meg útjáról, ő vétke miatt meghal, de te megmentetted lelkedet.”

1Sám 12,23 ■ „Sőt tőlem is távol legyen, hogy az Úr ellen vétkezzem és felhagyjak az értetek való könyörgéssel, hanem inkább tanítani foglak titeket a jó és igaz útra.”

Ezékiel próféta komolyan vette őrállói megbízását. Úgy tekintett hivatására, mint aki felelősséggel tartozik azért, hogy szól-e, amikor Isten figyelmeztetést bízott rá.

Sámuel példája is tanúskodik arról, hogy nem csak addig érzett felelősséget a népert, amíg az üzenetet át kellett adnia. Nem tudott felhagyni az értük mondott könyörgéssel akkor sem, amikor oka lett volna magára hagyni a hitehagyó népet. Nem vonult vissza sértődötten, miután „leváltották” őt mint

Istentől küldött vezetőt, és királyt kértek, mint a többi népnél szokás. Ő továbbra is felelősséget érzett a nép iránt, amely népe iránti szeretetéből táplálkozott.

„A Sion falain álló örök kiváltsága, hogy oly közel állhatnak Istenhez és annyira érzékennyé válhatnak Lelke befolyása iránt, hogy Ő rajtuk keresztül munkálkodhat. Figyelmeztetik a bűnösöket a veszélyre, és feltárják előttük a menekülés útját. Isten választottai ők, akiket a Megváltó megszentelő vére által pecsételt el, hogy férfiakat és nőket mentsenek meg a fenyegető pusztulástól... Éberségüknek sohasem szabad ellankadnia. Munkájuk megkívánja egész teljesítőképességük latba vetését.” (Ellen G. White: *Az evangélium szolgálói*, Krisztus helyett c. fej.)

5 Milyen személyes lelki küzdelmeik voltak olykor a prófétáknak?

Hab 1,1–4; 3,2.18 ■ „A teher, amelyet Habakuk próféta látott. Meddig kiáltok még, ó, Uram, és nem hallgatsz meg! Kiáltozom hozzád az erőszak miatt, és nem szabadítasz meg! Miért láttatsz velem hamisságot, és szemléltetsz nyomorgatást? Pusztítás és erőszak van előttem, per keletkezik és versengés támad! Azért inog a törvény, és nem érvényesül az igaz ítélet, mert gonosz hálózza be az igazat... Uram, hallottam, amit hirdettél, és megrettentem! Uram, évek közepette keltsd életre a te munkádat, évek közepette jelentsd meg azt! Haragban emlékezzél meg kegyelmességről!... Én örövendezni fogok az Úrban, és vigadok a szabadító Istenemben.”

A próféták személyes lelki küzdelmeit személeteit Habakuk próféta fohásza. A próféta küzd Istennel, mert nem érti, hogyan engedheti meg, hogy egy még gonoszabb nép ítélje meg Júdát. Aggasztja a hűségeselek helyzete is, akiknek szintén büntetést kell elszenvedniük. Mindezen bizonytalanságok között kell átadnia a népnek Isten üzenetét. Habakuk végül nem úgy jut hitre, hogy minden kérdésére választ kap, hanem azáltal, hogy megtanul Istenben bízni a meg nem értett dolgok közepette is. Tapasztalatból értette meg: „Az igaz az ő hite által él.” (Hab 2,4)

„Megváltoztatja-e Isten szándékát, hogy megszabadítja a benne bízókat? Tudva az igazak régóta tartó üldözéséről és a gonoszok látszólagos sikeréről, remélhetnek-e jobb napokat az Istenben bízók? Ezeknek az aggodó kérdéseknek adott hangot Habakuk próféta. Látva kora hűségeseinek helyzetét, ebben a kérdésben fejezte ki szívének terhét... Isten válaszolt hűséges gyermekei kiáltására. A prófétaival – akit szószólóul választott – elmondatta, hogy megbünteti a népet, amely tőle elfordulva pogány isteneknek szolgál. A jövő után érdeklődők közül még életben lesznek egyesek, amikor csoda útján fogja alakítani a föld uralkodó népeinek ügyeit, és a babiloniakat juttatja hatalomra... Habakuk bízott abban, hogy Isten szándéka népével ebben a rettenetes büntetésben is valahogyan teljesülni fog. Alázatosan hajol meg Jahve kinyilatkoztatott akarata előtt. »Uram, ősidőktől fogva te vagy az én szent Istenem« – kiáltott fel! Hitével túllátott a közvetlen jövő ijesztő kilátásain. Megragadva a drága ígéreteket, amelyek Istennek a benne bízó gyermekei iránti szeretetéről tanúskodtak, hozzátette: »Nem fogunk elveszni!« (Hab 1,12)

Hite megvallásával letette ügyét és minden hívő zsidó ügyét a könyörületes Isten kezébe... **Az a hit, amely erőt adott Habakuknak, valamint minden szentnek és igaznak is a súlyos próba idején, ma is él teti Isten népét.**

A legsötétebb órákban, a legijesztőbb körülmények között is bízhat a keresztény hívő a minden fény és hatalom Forrásában. Nap mint nap megújulhat reménye és bátorsága Istenbe vetett hite által: »Az igaz ember a hite által él.« Isten szolgálatában nem kell sem csüggedni, sem bizonytalankodni, sem félni! Az Úr nemcsak valóra váltja a benne bízók legdrágább reményeit, hanem annál is többet tesz: megadja azt a bölcsességet, amelyre különböző helyzetekben szükség van.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, Manassé és Jósiás c. fejezet.)

6 Az erős hit is jellemezte a prófétákat. Milyen magatartást tanúsított Elizeus próféta egy kritikus helyzetben?

2Kir 6,15–17 ■ „Felkelvén pedig jókor reggel Isten emberének szolgálja, kiment, és íme seregek vették körül a várost, lovak és szekerek. Mondta a szolgálja: Jaj, jaj, édes uram! Mit cselekedjünk? Felelt ő: Ne félj, mert többen vannak, akik velünk vannak, mint akik ővelük. Imádkozott Elizeus, és mondta: Ó, Uram, nyisd meg, kérlek, az ő szemeit, hadd lásson! Megnyitotta az Úr a szolga szemeit, és látott: íme a hegy rakva volt tüzes lovagokkal és szekerekkel Elizeus körül.”

.....

.....

Az előző kérdésnél már láthattuk, hogy miként erősödött meg Habakuk próféta hite személyes lelki küzdelmei árán. A próféták erős hitét példázza Elizeus próféta kijelentése is egy veszedelmes helyzetben. Miközben szolgáján – látva az ellenség túlerejét – úrrá lett a halálfélelem, Elizeus hite bizonyosságát adta. Könyörgött Istenhez, mire az Úr megnyitotta Géházi szemeit.

Ugyanazt a veszélyt látta, mint a szolga, de a látható valóság mögött felismerte Isten láthatatlan jelenlétét. Nem azt jelenti a hit, hogy nem látjuk az ellenséget, a veszedelmet, hanem azt, hogy az ellenségénél is nagyobbnak látjuk Istent. Ez a hit tette alkalmassá Elizeust olyan csodatételekre is, mint például a sűnemitá asszony fiának feltámasztása (2Kir 4,8–37).

„Oly eredményes volt szolgálata, és oly messze ható a befolyása, hogy amikor halálos ágyán feküdt, még az ifjú Joás király is – aki bálványimádó volt és alig tisztelte Istent – Izráel atyját látta a prófétában, és elismerte: jelenléte közöttük többet ért a bajban, mint a lovak és szekerek sokasága... Az, akire teljes mértékben szállt az Illésen megnyugvó Lélek, élete végéig hűségesebb bizonyult. Soha nem ingadozott. Soha sem vesztette el a Mindenható erejébe vetett bizalmát. Mindig hitben ment előre akkor is, amikor úgy tűnt, zsákutcába jut. Isten pedig megtisztelte bizalmáért, és megnyitotta előtte az utat. Isten nem adta meg Elizeusnak, hogy kövesse mestere a tüzes szekéren. Az Úr megengedte, hogy hosszadalmas betegségben szenvedjen. Az emberi gyengeség és szenvedés hosszú órái alatt hite erősen kapaszkodott Isten ígéreteibe, és **mindig maga körül látta a vigasztaló és békét hozó mennyei követeket. Mint ahogy Dótán magaslatain látta az őt körülvevő mennyei seregeket**, most is tudatában volt az együttérző angyalok jelenlétének, és ez erőt adott neki. Egész életén át erős volt hite. Amint jobban megismerte Isten gondviselését és irgalmas jóságát, Istenébe vetett hite megingathatatlan bizalomná érett.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, Elizeus szolgálatának záró szakasza c. feje.)

*Az e heti adomány a nyári Biblia-táborokat támogatja.
– Hozzájárulás a táborok bérleti díjaihoz és költségeihez.*

Miért óv a Szentírás a hamis prófétáktól?

A prófétai szolgálattal kapcsolatban Sátán hamisítványával, megtévesztő munkájával is foglalkoznunk kell. A történelem során újra és újra feltűntek a hamis próféták, különösen akkor, amikor a legnagyobb szükség volt a mennyei útmutatásra. Főként Jézus végidőről szóló prófétikus kijelentései tartalmaznak erőteljes figyelmeztetéseket a hamis próféták hitetésével kapcsolatban. Emberek üdvössége múlik azon, hogy Isten igaz prófétáira, az Igére építik-e a hitet, vagy a sokféle megtévesztés áldozataivá válnak.

1 Miért volt mindig népszerűbb a hamis próféták üzenete az Isten által küldött üzeneteknél? Nézzünk meg néhány példát az Ószövetségből:

1Kir 22,6–8 ■ „Összegyűjtötte Izráel királya a prófétákat, közel négyszáz férfiút, és mondta nekik: Elmenjek-e Rámoth Gileád ellen hadba?... Ezek mondták: Menj fel, mert az Úr kezébe adja azt a királynak. Mondta Josafát: Nincs itt már több prófétája az Úrnak, hogy attól is tudakozódhatnánk? Mondta akkor Izráel királya Josafátnak: Még van egy férfiú, aki által megkérdezhetjük az Urat, Mikeás, a Jemla fia. De én gyűlölöm őt, mert soha nem jövendöl nekem jót, hanem mindig csak rosszat. Mondta Josafát: Ne beszéljen így a király!”

Jer 14,13 ■ „Én mondtam: Ó, Uram, Isten! Hiszen a próféták mondták nekik: Fegyvert nem láttok, éhség sem lesz rajtatok, sőt állandó békességet adok nektek ezen a helyen.”

Jer 23,17 ■ „Szüntelen ezt mondják azoknak, akik megvetnek engem: Azt mondta az Úr, békességetek lesz nektek és mindenkinek, aki az ő szíve keménysége szerint jár. Ezt mondják: Nem jön tirátok veszedelem!”

Ésa 30,9–10 ■ „Mert pártütő nép ez, apát megtagadó fiak, fiak, akik nem akarják hallani az Úr törvényét, akik ezt mondják a látóknak: Ne lássatok, és a prófétáknak: Ne prófétáljatok nekünk igazat, beszéljeteek kedvünk szerint valókat, prófétáljatok csalárdságokat!”

Mivel Isten hírnökei megfeddték a bűnöket, és sokszor ítéletet is hirdettek, nem voltak népszerűek. Sokkal szívesebben hallgatta a nép a hamis próféták kedvező üzeneteit, és ez így van napjainkban is. Nem az igazság számít, hanem a jól hangzó ígéretetek, a „kedvük szerint való” meséket szívesebben fogadják.

Akháb király azért gyűlölte Mikeás prófétát, mert soha nem jövendölt neki jót, hanem csak rosszat. Mivel elfordult a király az igaz hittől, és bálványkultuszt vezetett be Izráelben, nyilvánvalóan feddő üzeneteket küldött neki Isten prófétája által. Akháb nem akart a gonoszságából megtérni, Illést is ellenségének tekintette, mert megfeddte őt bűnei miatt. Pedig megmenekülhetett volna, ha hallgat Isten küldötteire. Így viszont dicstelen véget ért, maga is meghalt a háborúban, amitől Mikeás által az Úr vissza akarta őt tartani. Sedékiás király is szívesebben vette a hamis próféták kedvező beszédeit, mint Jeremiás kérlelését, pedig ő és fiai is megmenekülhettek volna, ha hallgatnak rá.

„Az Úr elleni lázongás útját követők mindig találnak hamis látnokokat, hogy igazolják tetteiket, s áttatásaikkal veszedelembé taszítsák őket. A hazug szavak gyakran barátot szereznek, mint Akháb és Sedékiás esetén. A hamis látnokok, Isten iránti álbuzgalmukkal, sokkal több hívet és követőt szereznek, mint az igaz próféták, akik Isten palástolatlan üzenetét közvetítik.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 4. köt., Jeremiás megrója Izráelt c. fej.)

2 Mi a legnagyobb különbség a hamis próféta és az igaz próféta között?

Jer 23,16–32 ■ „Azt mondja a Seregek Ura: Ne hallgassátok azoknak a prófétáknak szavait, akik nektek prófétálnak, elbolondítanak titeket, az ő szívük látását szólják, nem az Úr szájából valót... Nem küldtem e prófétákat, de ők futottak, nem szóltam nekik, mégis prófétáltak. Ha tanácsomban álltak volna, akkor az én ígéimet hirdették volna népemnek, és eltérítették volna őket az ő gonosz útjaikról, és cselekedetük gonoszságától.

Íme, én a prófétákra támadok, akik hazug álmokat prófétálnak, azt mondja az Úr, és beszélnek azokat, megcsalják az én népemet az ő hazugságaikkal, hízeltetésekkel, holott én nem küldtem őket, sem nem parancsoltam nekik, és használni sem használtak e népnek, azt mondja az Úr.”

2Pt 1,21 ■ „Sohasem ember akaratából származott a prófétai szó, hanem a Szent Lélektől hordozva szóltak Isten szent emberei.”

.....

.....

.....

Az igaz prófétákat Isten hívta el, nem a saját gondolataikat, hanem az Úr üzenetét közvetítették a nép felé. Tették ezt akkor is, ha nehéz volt, ha szenvedéssel, nélkülözéssel járt, ha üldözték őket. A hamis próféták hivatkoztak ugyan Istenre, de csak azért, hogy alátámasszák saját, hízelt hazugságaikat. A félrevezető és hazug üzenetek viszont bármilyen népszerűek voltak, csak ártottak az embereknek, mert megerősítették őket a bűnös életmód követésében.

3 Mi készíthet arra egyes embereket, hogy Isten nevében hazug üzenetekkel hitessék el a népet? Miért lesz olyan súlyos az ítéletük?

Mik 3,5 ■ „Így szól az Úr a próféták ellen, akik elámítják az én népemet, akik, ha van mit rágniuk, békességet hirdetnek, az ellen pedig, aki nem vet valamit szájukba, hadat indítanak.”

Ezék 13,19 ■ „Megszentségtelenítetek engem népem előtt, néhány marok árpaért és falat kenyérért, hogy lelkeket öljetek, melyeknek nem kellene meghalniuk, és hogy lelkeket elevenen megtartsatok, melyeknek nem kellene élniük, hazudozva népemnek, amely hazugságra hallgat.”

Mik 3,11 ■ „Kiknek fejedelmei ajándékért ítélnék, papjaik jutalomért tanítanak, prófétáik pénzért jövendölnek, és mégis az Úrra támaszkodnak, mondván: Avagy nincs-e köztünk az Úr?! Nem következik miránk veszedelem!”

Nagyon leleplező igék ezek, hiszen az emberi önzés mélységeire mutatnak rá: „néhány marok árpa és falat kenyér” is elég

ahhoz, hogy ezért az igazság helyett hamis üzenetet továbbítsanak. Bálám próféta is ezért bukott el, és adott gonosz tanácsot a moábita királynak, mert „a gonoszság díját kedvelte” (2Pt 2,15).

A hamis próféták „lelkeket öltek meg” félrevezető tanításaikkal, amelyeket az Úr nevében hirdettek, és ezzel a legnagyobb bűnt követték el. Az igazság és az üdvösség útját zárták el mások elől. Isten jellemét eltorzítva mutatták be, ahogyan az ellenük szóló üzenet fogalmaz: „megszentségtelenítetek engem népem előtt”. És mindezt többnyire önző indítékból tették, népszerűségért, anyagi előnyökért, feláldozva ezzel a saját üdvösségüket is.

4 Milyen komoly figyelmeztetés hangzott Jézus részéről a Hegyi beszédben is arra vonatkozóan, hogy Őrá hivatkozva, az Ő nevében is megjelennek majd hamis próféták? Miért van szükség az alapos megvizsgálásra minden esetben?

Mt 7,15–23 ■ „ŐrizkedjeteK pedig a hamis prófétáktól, akik juhok ruhájában jönnek hozzátok, de belül ragadozó farkasok. Gyümölcseikről ismeritek meg őket. Vajon a tövisről szednek-e szőlőt, vagy a bojtorjánról fügét? Ekképpen minden jó fa jó gyümölcsöt terem, a romlott fa pedig rossz gyümölcsöt terem. Nem teremhet jó fa rossz gyümölcsöt, romlott fa sem teremhet jó gyümölcsöt. Minden fa, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágattatik és tűzre vettetik. Azért az ő gyümölcseikről ismeritek meg őket. Nem mindenki, aki ezt mondja nekem: Uram, Uram, megy be a mennyek országába, hanem aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát. Sokan mondják majd nekem ama napon: Uram, Uram, nem a te nevedben prófétáltunk-e, nem a te nevedben úztünk-e ördögöket, és nem

cselekedtünk-e sok hatalmas dolgot a te nevedben? Akkor vallást teszek majd nekik: Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők!”

Vö. Gal 5,22 ■ „A Lélek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívettség, jóság, hűség, szelídség, mértéktettség.”

„Őrizkedjetez tőlük, mert – még ha juhok ruhájában járnak is – belül ragadozó farkasok. Jézus próbakövet is adott nekünk, melynek segítségével a hamis tanítókat az igaziaktól megkülönböztethetjük: »Gyümölcseikről ismeritek meg őket. Vajon a tövisről szednek-e szőlőt, vagy a bojtórjánról fügét?»

Nem azt mondja, hogy szép beszédükről vagy emelkedett hitvallásukról ismerhetjük meg őket, hanem hogy Isten szava alapján kell őket megítélnünk... Milyen üzenetet hirdetnek ezek a tanítók? Vajon Isten tiszteletére és félelmére ösztönöznek benneteket? Arra serkentenek, hogy törvényei hűséges megtartásával mutassátok ki iránta érzett szereteteket? Ha az emberek nem érzik az erkölcsi törvények súlyát és fontosságát, ha Isten parancsolatait könnyelműen veszik, ha akár csak a legkisebb törvények egyikét is megszegik, és az embereket arra tanítják, hogy ők is így cselekedjenek: ilyenek a mennyben nem nyernek megtiszteltetést, minden ilyen igényük jogosulatlan. Azt a munkát végzik, amit egykor a sötétség fejedelme – Isten ellensége – kezdett.

Nem minden ember Krisztusé, még ha nevét vallja is. Sokan megsejgyenülnek majd azok közül, akik Krisztus nevében tanítottak. »Sokan mondják majd nekem ama napon: Uram, uram, nem a te nevedben prófétáltunk-e, nem a te nevedben űztünk ördögöket, és nem cselekedtünk-e sok hatalmas dolgot a neved-

ben? Akkor vallást teszek majd nekik: Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők!» (Ellen G. White: *Gondolatok a Hegyi beszédéről*, Őrizkedjete a hamis prófétáktól; Bíráló helyett mutass jó példát c. fej.)

5 Miért figyelmeztet Jézus a hitetések veszélyére háromszor is a végidőről szóló prófétikus beszédében?

Mt 24,4-24 ■ „Meglássátok, hogy valaki el ne hitessen titeket!

Mert sokan jönnek majd az én nevemben, akik ezt mondják: Én vagyok Krisztus, és sokakat elhítenek... Sok hamis próféta támad, akik sokakat elhítenek... Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, akik nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhítenek, ha lehet, a választottakat is. Íme előre megmondtam nektek.”

Vö. 1Jn 4,1 ■ „Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek, hanem próbáljátok meg a lelkeket, hogy Istentől vannak-e, mert sok hamis próféta jött ki a világba.”

.....

.....

.....

Jézus szavaiból arra következtethetünk, hogy minél inkább közeleg a vég, és minél nagyobb szükség van a prófétai szó ismeretére, Sátán annál erőteljesebb hamisítványokkal akarja elhitetni a Föld lakóit. Ezért amikor az utolsó idők jeleit felsorolja, ezzel a figyelmeztetéssel kezdi mondanivalóját: „Meglássátok, hogy valaki el ne hitessen titeket!” A hamis tanítások éppen ebben az időben szaporodnak meg, és az a leginkább megtévesztő, hogy a Bibliára és Krisztusra hivatkozva hirdetnek vonzónak tűnő tanokat.

Amikor az utolsó evangéliumhirdetés zajlik, és az Úr mentő üzenete nagy erővel hirdettetik, megszaporodnak a hamis próféták is.

„Sátán tud szolgálni az igazsághoz megtévesztően hasonlító hamisítvánnyal, becsapva azokat, akik engedik magukat becsapni, akik szeretnék elkerülni az igazság követésével együtt járó önmegtagadást és áldozatot. Sátán azonban egyetlen olyan embert sem tud hatalmában tartani, aki őszintén vágyik megismerni az igazságot, bármibe kerül is.

Sátán elámítja és legyőzi azokat, akik hitüket nem Isten Igéjére építik. »A gonoszságnak minden csalárdságával« dolgozik, hogy az embereket uralma alá vonja (2Thess 2,9–10). Csalásai egyre sokasodnak. De célját csak akkor érheti el, ha az ember önként enged kísértéseinek. Akik igazán igyekeznek megismerni az igazságot, és lelküket az engedelmesség útján megtisztítani, minden erejükkel készülve a harcra, azok az igazság Istenében biztos oltalomra lelnek. »Mivel megtartottad az én állhatatosságra intő beszédeimet, én is megtartlak téged« – ígéri a Megváltó (Jel 3,10). Isten inkább elküldené minden angyalát a mennyből népe védelmére, mintsem megengedné, hogy Sátán egyetlen Istenben bízó embert is legyőzzön.» (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, A spiritizmus c. feje.)

6 Milyen hatalom áll a hamis tanítók mögött? Mi mindenben nyilvánul ez meg különösen a vég idején?

2Kor 11,14–15 ■ „Nem is csoda, hisz maga a Sátán is átváltoztatja magát világosság angyalává. Nem nagy dolog azért, ha az ő szolgálói is átváltoztatják magukat az igazság szolgáláivá, akiknek végük az ő cselekedeteik szerint lesz.”

2Thess 2,9–10 ■ „Akinnek eljövedele a Sátán ereje által van, a hazugság minden hatalmával, jelével és csodáival, és a gonoszság minden csalárdságával azok között, akik elvesznek, mivelhogy nem fogadták be az igazság szeretetét az ő üdvösségükre.”

Vö. Jel 13,13 ■ „...nagy jeleket tesz, annyira, hogy tüzet is hoz alá az égből az emberek láttára.”

Vö. Jel 16,14 ■ „Ördögi lelkek azok, akik jeleket tesznek...”

.....

.....

.....

.....

Az eddigiekből is nyilvánvalóvá vált, hogy a hamis próféták nem csupán önző emberi érdekből hirdetnek hazug, megtévesztő üzeneteket. Aki mögöttük áll, és erre készíti őket, az Krisztus szerint kezdettől fogva „hazug és hazugság atyja”. Sátán az első kísértés óta él a félrevezetés módszerével, tévútra viszi, majd elveszíti azokat, akik nem vigyáznak, és nem veszik észre csapdáit. Mivel természetfeletti hatalommal rendelkezik, szemfényvesztő csodáival támasztja alá üzeneteit, és „elhiteti a föld lakosait a jelekkel, amelyek adattak neki” (Jel 13,14).

„Krisztus mondja: »Gyümölcseikről ismeritek fel őket.« Ha csodatettei gyógyítóak is, de elhanyagolják Isten törvényét és folytatják engedetlenségüket, ha hatalommal is rendelkeznek, ez nem jelenti azt, hogy Istentől való hatalommal. Ellenkezőleg. A nagy ámitó csodatevő hatalma ez. Sátán az erkölcsi törvény megszegője, és minden eszközt igénybe vesz, hogy elvakítsa az embereket tényleges jelleme felől. Az Úr figyelmeztet, hogy az utolsó időkben Sátán

jelekkel és hazug csodákkal fog működni, egészen a próba-idő végéig, hogy bizonyítékul használhassa amellett, hogy ő a világosság, nem pedig a sötétség angyala.” (Ellen G. White: „A Te Igéd igazság”, 7. köt.)

„Isten népének a Szentírásban kell védelmet keresnie a hamis tanítók befolyása és a sötétség lelkeinek megtévesztő hatalma ellen. Sátán minden úton-módon igyekszik az embert elzárni a Biblia kínálta ismerettől, mert a Biblia világos kijelentései leleplezik csalásait. Minden alkalommal, amikor Isten műve új életre kel, a gonoszság fejedelmének munkája is megélénkül. Most is összeszedi minden erejét a Krisztus és követői elleni végső küzdelemhez. Nemsokára szemtanúi lehetünk utolsó nagy csalásának. Az Anti-krisztus szemünk láttára viszi véghez bámulatos tetteit. A hamisítvány annyira fog hasonlítani az igazságra, hogy csakis a Szentírás által lehet különbséget tenni köztük. Minden kijelentést és minden csodát a Biblia bizonyágtételével kell ellenőrizni.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, A Szentírás védőbástya c. fej.)

Az e heti adomány a családi napköziket támogatja.

A próféta-ság lelki ajándéka a végidő maradék egyházában

1 Melyik bibliai prófécia jelezte előre, hogy a végidőben Isten a próféta-ság lelki ajándékával támogatja egyházát?

Jel 12,16–17 ■ „Segítségül lett a föld az asszonynak, megnyitotta a föld a száját, és elnyelte a folyóvizet, amelyet a sárkány a szájából bocsátott. Megharagudott azért a sárkány az asszonyra, és elment, hogy háborút indítson az ő magvának maradéka ellen, akik megőrzik Isten parancsolatait és akiknél Jézus Krisztus biznyságtétele van.”

Vö. Jel 19,10 ■ „Jézus biznyságtétele: a próféta-ság lelke.”

.....

.....

.....

Jel 12,17 a végidőben megnyilatkozó hiteles próféta-i szolgálatról szól. Ha a szövegösszefüggés figyelembevételével értelmezzük, nem tévedhetünk. Jelenések könyve 12. fejezete az újszövetségi hívő egyház történetét vázolja fel. A 16. vers szerint a középkori időszak végén „a föld” nyújt majd menedéket a hitükért üldözötteknek. Ez a prófécia úgy teljesedett be, hogy 1620-tól kezdve tömegesen menekültek a protestáns hívők a 15. század végén felfedezett, még civilizálatlan új földrészre, Észak-

Amerikába. Az itt létesült állam, az Amerikai Egyesült Államok alkotmánya teljes lelkiismereti és vallásszabadságot biztosított. Nem véletlen, hogy a Jelenések könyve 10. fejezetében bemutatott adventváró mozgalom is ebben az országban bontakozott ki a 19. században. A 17. vers kijelentése szerint lesz egy hívő „maradék” ezen a földrészen, amely ragaszkodik Isten parancsolataihoz, és Jézus Krisztus bizonyásgtétele – azaz a prófétaság lelki ajándéka – is megnyilatkozik körükben.

Jel 12,17 tehát konkrét idő- és helymegjelöléssel szól arról, hogy az 1260 esztendő közép-kori időszak lejártá után (lásd a 14. verset), Észak-Amerika földjén (16. vers), a hívő egyház Isten parancsolatait megtartó „maradékának” körében megnyilatkozik a prófétaság lelki ajándéka mint Jézus Krisztus bizonyásgtétele. Az utóbbi kifejezés arra utal, hogy Jézus a maga népének ismeri el ezt a „maradék” gyülekezetet, élő kapcsolatot létesít velük, kinyilatkoztatások által vezeti őket.

Ellen Gould White a Jel 12,14–17-ben jelzett időben és helyen, az Isten parancsolatait megőrző nép körében végezte szolgálatait. Ha nem az ő személyében teljesedett be Jel 12,17 ígérete, akkor valaki mást kellene találnunk, akinek a szolgálata pontosan megfelel e bibliai jóvendülésnek, mert Isten feltétlenül beteljesíti ígéreteit a szabott időben (Jer 1,12).

Egyes adventtörténelmet bemutató munkák gyakran hivatkoznak még Jóel 2,28–29 és Mal 4,5–6 próféciáira is mint amelyek szintén a prófétai szolgálat megjelenését jóvendülik meg a vég-időben. Ezek a kijelentések azonban nem erről szólnak. A jóeli prófécia beteljesedése csak a jövőben várható, mert a szövegösszefüggés a késői eső időszakára utal, amikor a prófétai kinyilatkoztatásoknak mintegy a tömeges megjelenése lesz jellemző. A Malakiás könyvéből idézett ígék pedig nem csupán egy prófétára utalnak, hanem a Jézus második adventje előtti, „Illés lelkével és erejével” ható prófétai útkészítő mozgalomra (Lk 1,17). Keresztelő János volt a beteljesítője Malakiás kettős – első és második adventre egyaránt vonatkozó – próféciajának Jézus első

eljövele előtt, Izráel népe körében. Jézus második eljövele előtt viszont már minden nép körében, az egész Földön kell megvalósulnia az útkészítő szolgálatnak. Ezt a küldetést már csak a prófétai üzenetet prófétai erővel hordozó hívő nép teljesítheti be.

2 Mit jelentenek a „Jézus bizonyágtétele”, valamint a „prófétaság Lelke” kifejezések?

Jel 1,1-3 ■ „Jézus Krisztus kijelentése, amelyet adott neki Isten, hogy megmutassa az ő szolgálóinak, amiknek meg kell lenniük hamar. Ő pedig elküldve angyala által, megjelentette szolgájának, Jánosnak, aki bizonyágot tett Isten beszédéről és Jézus Krisztus bizonyágtételéről, mindenről, amit látott. Boldog, aki olvassa, akik hallgatják e prófétálás beszédeit, és megtartják azokat, amelyek megíratk az abban, mert az idő közel van.”

1Kor 12,4.28 ■ „A kegyelmi ajándékokban különbség van, de ugyanaz a Lélek... Némelyeket rendelt Isten az egyházban először apostolokul, másodszor prófétákul, harmadszor tanítókul, azután csodatévő erőket, gyógyítás ajándékait, segítő szolgálatot, vezetés, szervezés ajándékát, nyelvek nemeit.”

1Pt 1.11 ■ „Nyomozódtak, hogy mely vagy milyen időre jelentette ki... Krisztus öbennük lévő Lelke.”

.....

.....

.....

„A *prófétaság Lelke* kifejezés arra utal, hogy valójában a Szentlélek szól a próféták által. Ezért nem emberi vélemény vagy tanács az, amit közvetítenek, hanem a Lélek szava. Ha egy pró-

féta üzenetét a *prófétaság Lelke* bizonyágtételének nevezzük, akkor azt fejezzük ki ezzel, hogy elismerjük annak Istentől származó voltát, és ennek megfelelően viszonyulunk hozzá. Ha azt mondjuk valakiről, hogy a »prófétaság lelki ajándékát« kapta, akkor elismerjük ezzel azt, hogy elhívást kapott Istentől a prófétai szolgálatra. A Szentlélek által pedig Krisztus szól. Ő jelenti meg gyülekezetének azokat, amelyeket az Atyától vett, mert az Atya mindent megoszt vele a megváltás tervét illetően. Az Ószövetség prófétái is »Krisztus bennük lakozó Lelke« által szóltak. Nagy kegyelemben részesíti Krisztus hívő egyházát, amikor – mintegy a *barátaiként* – beavatja őket a megváltás tervébe, hogy értsék az isteni gondviselés útjait, és együttműködjenek vele (Jn 15,13–15).” (Vankó Zsuzsa: *Az alapvető bibliai tanítások kátéja*, Bp., BIK Könyvkiadó, 2019, 347–348. o.)

Az adventista úttörők – maga Ellen White is – következetesen alkalmazták a „lelki ajándék” és a „prófétaság Lelke” fogalmakat Ellen White szolgálatára, aki a bibliai történelmet áttekintő könyvsorozatot (*Pátriárkák és próféták, Próféták és királyok, Jézus élete, Az apostolok története, A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*) először *Lelki ajándékok* (1–4 kötet, 1858–1864), majd *A prófétaság Lelke* (1–4 kötet, 1870–1884) címmel jelentette meg.

3 Miért éppen a gyengesége miatt választotta ki Isten Ellen Gould White-ot a prófétai szolgálatra? Milyen tanulságokat vonhatunk le az elhívásából?

2Kor 12,9–10 ■ „Ezt mondta nekem: Elég neked az én kegyelem, mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el.”

.....

.....

.....

Önéletrajzi írásában Ellen G. White így jellemzi az egészségi állapotát, mielőtt ismertetné az első látomását. Isten tehát ebben az állapotban hívta el a prófétai szolgálatra a 17 éves lányt:

„Egészségem gyorsan romlott. Csak suttogva vagy elcsukló hangon tudtam beszélni. Az egyik orvos azt mondta, hogy a betegségem vízkóros tüdővész, a jobb tüdőmet már teljesen felemésztette a kór, és a bal is károsodott. Úgy vélte, nem élek már sokáig, és akár hirtelen is meghalhatok. Fekvő helyzetben nagyon nehezen kaptam levegőt, ezért éjszakánként szinte ülő helyzetbe voltam felpárnázva, és gyakran úgy ébredtem, hogy a szám teli volt vérrel.” (Ellen White: *Lelki ajándékok*, 2. köt., 30. o.)

Rossz egészségi állapota egy baleset elhúzódó következménye volt. Kilencéves korában egy lány arcul dobta egy kővel, és a balesetet követően három hétig kómában volt, élet-halál között lebegett. Tanulmányait is abba kellett hagynia, s bár tizenkét évesen tett még egy kísérletet arra, hogy folytassa, de megrendült egészsége miatt ezt a tervét fel kellett adnia. Az ezt követő öt évben szinte alig hagyta el a családi házat. Édesanyja gondozta és tanította az alapvető elméleti és gyakorlati ismeretekre.

1844 decemberében a betegeskedő lány egy adventhívő, a hozzá közel álló Elizabeth Haines portlandi otthonában tartózkodott, hogy az édesanyjának némi pihenést biztosítson a gondozásában. Öten gyűltek össze ott reggeli áhítatra, a barátnőkön kívül még három testvérnő csatlakozott hozzájuk. Maga az alkalom nem volt rendkívüli. Ekkor kapta Ellen White első látomását, amelyet ezután, hetvenéves szolgálata során még körülbelül kétezer követett.

Visszaemlékezéseiben leírja, hogy eleinte lázadt Isten ellen, amiért oly sokat kellett szenvednie valaki meggondolatlan tette miatt, később azonban – „megtérve és megnyugodva” – már másként látta:

„Életem más fényben tűnt fel előttem. A gyermekkoromat elsötétítő sérülés mintegy a javamra, könyörületből sújtott, hogy elfordítsa szívemet a világtól s annak valódi meglegedést nem nyújtó élvezeteitől, és a menny mara-
dandó örömei felé fordítsa...

Még balesetemért is dicsérni tudtam Istent – noha életem nagy megpróbáltatása volt –, mivel az örökkévalóságra rögzítette gondolataimat. Természettől fogva büszke és nagyravágyó voltam. Ha nem történt volna meg velem ez a fájó szerencsétlenség, amely bizonyos fokig elszakított a világ sikereitől és hiábavalóságaitól, nem hajlottam volna arra, hogy Jézusnak adjam szívemet.” (Ellen G. White: *Bizony-
ságtételek*, I. köt., 19., 32. o.)

Az tűnik ki e sorokból, hogy Isten a balesetet követő megren-
dült egészségi állapotát is beszámította tervébe, úgy „forgatva” az eseményeket, hogy azok „együttmunkálkodjanak a jóra” (Rm 8,28), és egy különleges prófétai szolgálatra készítsék fel. Később „iskolázatlanságára” vonatkozóan is bátorító kijelentést kapott Istentől:

„Az általam adott üzeneteket olyan személytől fogják ékesszólóan hallani és olvasni, aki nem iskolákban tanult. Lelkem és erőm lesz veled.” (Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 1. köt., 30.)

4 Milyen körülmények között kezdte meg szolgálatát Ellen G. White? Mi volt Isten által kijelölt feladata kezdetben?

Jel 10,8–11 ■ „A szöveget, amelyet hallottam az égből, ismét szólt nekem, és mondta: Menj el, vedd el azt a nyitott könyvecskét, mely a tengeren és a földön álló angyal ke-

zében van. Elmentem azért az angyalhoz, mondván neki: Add nekem a könyvecskét! És mondta nekem: Vedd el és edd meg, megkeseríti a gyomrodat, de a szádban édes lesz, mint a méz. Elvettem azért a könyvecskét az angyal kezéből, és megettem azt, a számban olyan édes volt, mint a méz, de amikor megettem, megkeseredett a gyomrom. És mondta nekem: Ismét prófétálnod kell neked sok nép, nemzet, nyelv és király előtt.”

.....

.....

.....

Érdemes tanulmányozni az adventtörténelemről szóló könyveket, hogy fogalmat alkothassunk a nagy csalódás utáni állapotokról. Fújt a tanítás mindenféle szele: az újabb és újabb időmeghatározástól Jézus lelki eljövételén s a munka megtagadásán át a legvadabb fanatizmusig terjedt a skála. Isten arra hívta el, két hónappal a nagy csalódás után, 1844 decemberében a 17. életévét éppen betöltött Ellen Harmont, későbbi nevén Ellen Gould White-ot, hogy a csalódott milleriták körében megfeddje a fanatizmust, és Isten Igéje tanácsait közvetítse számukra. Ő maga így jellemezte kezdeti munkáját:

„Az 1844-es csalódás sokak elméjét összezavarta, és nem voltak hajlandók semmilyen magyarázatot meghallgatni az ügyben. Türelmetlenek és hitetlenek voltak, sokan lázadónak bizonyultak, és a leghatározottabb módon léptek fel múltbeli adventváró tapasztalatuk ellen. Mások nem mertek ilyen messzire menni, hogy megtagadják azt az utat, amelyen az Úr vezette őket. Ők örömmel hallgatták Isten Igéjéből azokat az érveket, amelyek megmutatták helyüket, feladatukat a megváltás tervében. Miután meghallgatták a

számukra oly keserű csalódás magyarázatát, meglátták, hogy valóban Isten vezette őket, és örvendeztek az igazságban. Ez a leghatározottabb ellenállást váltotta ki azokból, akik megtagadták múltbeli tapasztalataikat.

De még ennél rosszabb elemmel is meg kellett küzdenünk, egy olyan csoport révén, amelynek tagjai azt állították, hogy megszentelődtek, már nem tudnak vétkezni, el vannak pecsételve és szentek, s hogy minden benyomásuk és elképzelésük Isten akarata. A jóhiszemű lelkeket megtévesztette e fanatikusok színlelt kegyessége...

Az Úr eszközként használt minket férjemmel együtt arra, hogy megdorgáljuk ezeket a fanatikusokat, és felnyissuk a hűségeselek szemét, hogy felismerjék munkájuk valódi természetét. Békesség és öröm költözött azok szívébe, akik elszakadtak Sátán csalásától, és dicsőítették Istent.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1883. november 20.)

5 Hogyan növekedett Ellen G. White működési területe az évek múlásával? Milyen tevékenységeket folytatott az Istentől kapott üzeneteknek engedelmeskedve?

Ellen G. White-ot ma elsősorban íróként ismerjük, de szolgálata során megbecsült igehirdető, előadó is volt, aki olykor több-ezres hallgatóság előtt is beszélt, akkor még természetesen hangosítás nélkül. Csak ámulhatunk azon, hogy Isten milyen sokrétű vezetést, tanácsokat adott általa:

„Az Úr nagy világosságot adott nekem az egészségügyi megújulással kapcsolatban. Férjemmel együtt egészségügyi missziómunkásként dolgoztunk. Példát kellett adnom a gyülekezetnek azzal, hogy betegeket fogadtam házamba, és gondoztam őket... Az Úr kijelölt küldötteként beszélnem kellett a keresztény mértékletességről. Teljes szívvel végez-

tem ezt a munkát, és nagy összefüvetek előtt beszéltem a valódi mértékletességről.

Utasítást kaptam, hogy az igazság hitvallóit szüntelen késztessem az igazság gyakorlására, a megszentelődésre, a képességeknek az Úr szolgálatába állítására és fejlesztésére.

Azt a megbízást kaptam, hogy ne haladjak el figyelmen kívül azok mellett, akik igazságtalan bánásmódban részesültek... Bármennyire kellemetlen volt, az igazság védelmében meg kellett feddenem azokat, akik elnyomást gyakoroltak. Fel kellett szólalnom az igazság és az egyenlőség intézményeinkben való fenntartása érdekében...

Házasságkötésem után arra tanított az Úr, hogy mutassak különös érdeklődést az anyátlan és apátlan gyerekek iránt, vegyem őket saját gondozásomba egy ideig, majd keressék otthont nekik. Így mutathattam példát másoknak arra, hogy mi az, amit ők is megtehetnének...

Ugyanezt a munkát Ausztráliában is folytattam, ahol árváknak adtam helyet otthonomban, akik kísértéseknek voltak kitéve, melyek lelkük elvesztését okozhatták volna.

Cooranbongi otthonom a betegek és nyomorgók menedékeként szolgált. A Battle Creek-i szanatóriumban tanult titkárnőm mellém állt, és az ápoló-misszionárius munkáját végezte. Semmit sem kért szolgálataiért. A betegek és szenvedők iránt tanúsított érdeklődésünk megnyerte az emberek bizalmát. Idővel felépült a cooranbongi szanatórium, így ennek a munkának a terhe lekerült a vállunkról.” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 31–32. o.)

6 Mit mondhatunk azoknak, akik azért nem fogadják el a Jel 12,17-ben adott ígéret azonosítását Ellen G. White szolgálatával kapcsolatban, mert üzenetei nem a bibliai kinyilatkoztatásokhoz hasonló prófétai üzenetek voltak, vagy azért mert nő volt?

Jel 22,18–19 ■ „Bizonyrágot teszek pedig mindenkinek, aki e könyv prófétálásának beszédeit hallja: Ha valaki ezekhez hozzá tesz, e könyvben megírt csapásokat veti Isten arra, és ha valaki elvesz e prófétálás könyve beszédeiből, Isten annak részét eltörli az élet könyvéből és a szent városból, s azokból, amik e könyvben megíráttak.”

.....

.....

.....

Nem a hitelesség szempontjából van különbség a bibliai írók és a többi próféta között. Náthán és Illés még írtak is (1Krón 29,29; 2Krón 21,5–15), mégsem került bele írásuk a Szentírás gyűjteményébe. Az Újszövetség Pál apostol sok írását tartalmazza, de a laodiceai gyülekezethez írott levele mégsem lett a Biblia része (Kol 4,16). A különbség az, hogy a Bibliában foglalt kinyilatkoztatások egyetemes érvényű – vagyis minden kornak és embernek szóló – kinyilatkoztatások, amelyek felölelik a megváltás egész történetét, a teremtestől az újjáteremtésig. Más prófétai kinyilatkoztatások ugyanolyan hitelesen az Úr üzenetei voltak, de nem egyetemes érvényűek, hanem csupán egyes személyeknek, embercsoportoknak vagy koroknak szóltak.

Mivel a Biblia iratgyűjteménye – a benne foglalt rendkívüli kinyilatkoztatás – teljessé lett és lezárult az apostoli korszak végén, Jel 12,17 ígérete csak olyan jellegű prófétai szolgálatban teljesezhet be, amely csak egy adott kornak vagy népnek szól. Ezért semmiképpen nem kiegészítése a Bibliának, hanem a Biblia mércéjéhez viszonyítva nyer hitelesítést. Annak alapelveit világítja meg, és azok gyakorlati alkalmazásában segít, az adott történelmi időszak sajátos körülményei között.

Arra is emlékezni kell, hogy a bibliai időkben is voltak nők a próféták között – mind az Ó-, mind az Újszövetség idején:

Miriám (2Móz 15,20); Debora (Bír 4,4); Hulda (2Kir 22,14–16); Ésaías próféta felesége (Ésa 8,3); Anna (Lk 2,36); Fülöp evangélista lányai (Ap csel 21,8–9). Két neves ószövetségi prófétanőről azt is közli az Írás, hogy férjük, családjuk volt.

Az e heti adomány a Nyitott Szemmel folyóiratot támogatja.

Miért elengedhetetlen a személyes meggyőződés a végidőre megígért prófétai lelki ajándékokról? – Az igaz és hamis próféta megkülönböztetésének próbakövei

Az előző tanulmány szólt arról, hogy a Jelenések 12,17-ben foglalt prófétikus kijelentés ígéretet tartalmaz a próféta-ság lelki ajándékának végidőben való megnyilatkozására vonatkozóan. Ez a tanulmány azzal foglalkozik, hogy miként győződhetünk meg arról, hogy megalapozott-e az, amit az adventnép ennek az ígéretnek a beteljesedéséről vall.

1 Miért egyformán nagy hiba igaz prófétát elvetni vagy hamis prófétát elfogadni?

2Krn 20,20 ■ „Reggel felkészülve, kimentek a Tékoa pusztájára; és mikor kiindulni készültek onnan, megállt Jósáfát, és mondta: Halljátok meg szavamat, Júda és Jeruzsálemben lakozók! Bízhatok az Úrban a ti Istentekben, és megerősítettetek, bízhatok az ő prófétáiban, és szerencsések lesztek!”

Jer 23,16 ■ „Ezt mondja a Seregek Ura: Ne hallgassátok azoknak a prófétáknak szavait, akik nektek prófétálnak, elbolondítanak titeket, az ő szívük látását szólják, nem az Úr szájából valót.”

Köztudott a hívők között, hogy igen veszélyes hamis prófétát hallgatni, őt követni, mert Sátán tőrébe esik, aki nem elővigyázatos ezen a téren. Éppolyan fontos azonban attól is óvakodni, hogy az igaz prófétát elveszük, vagy legalábbis mellőzzük, ne figyeljünk szavára, ne kövessük tanácsát. Nem kevesebb ez, mint Isten tanácsát, jótéteményét elutasítani a magunk kárára, sőt sokszor veszedelmére.

Josafát, Júda királya nem véletlenül biztatta népét úgy, ahogy a fent idézett igében olvashatjuk. Előzőleg hírt kaptak arról, hogy ellenséges népek egymással szövetségbe, nagy sereggel elindultak ellenük. Josafát király böjtöt hirdetett és népgyűlést hívott össze, hogy együttesen könyörögjenek Isten szabadításáért, mert helyzetük reménytelennek látszott. Ekkor Isten Lelke Jaházire, egy Aszáf nemzetségéből való lévitára szállt, aki által az Úr egészen pontosan megmondta, hol fognak találkozni az ellenséggel. És azt is, hogy ők nyugodtan haladjanak előre, mert az Úr fog hadakozni értük, ők már csak az elesett ellenséget fogják látni. Bízniuk kell Isten ígéretében, és meglátják, hogy nekik semmit sem kell tenniük a győzelemért. Erre az ígéretre hivatkozva biztatta a hadba vonuló sereget Josafát azzal, hogy „bízzanak az Úrban és az ő prófétáiban”, a prófétai üzenetben, akkor „megerősítettnek”, és „szerencsések”, azaz eredményesek lesznek. Általános érvénnyel fogalmazta meg ezt a buzdítást a király, mert valóban mindenkor érvényes, hogy akik bíznak az Úrban és a prófétái által közölt tanácsokban, azok megerősítettnek és eredményesek lesznek.

Mindez Ellen G. White szolgálatára is érvényes. Ezenkívül további tétje is van annak, hogy ebben a kérdésben személyes meggyőződésre jussunk. Megingatná az adventmozgalom a hitelenségét, ha az adventnép Ellen G. White szolgálatára vonat-

kozó meggyőződése megalapozatlannak bizonyulna az igei mércék alapján. Ha viszont ő valóban Isten prófétája volt, akkor ez hatalmasan megerősíti a mozgalom hitelességét, ma látható lelki hanyatlása ellenére is.

2 Hogyan szól a Szentírás arról, hogy a hívőknek kötelességük megvizsgálni, hiteles-e egy prófétai lelki ajándék, Isten elhívott küldötte-e az, aki azt közvetíti?

1Jn 4,1 ■ „Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek, hanem próbáljátok meg a lelkeket, ha Istentől vannak-e, mert sok hamis próféta jött ki a világba.”

Vö. Jer sir 3,38 ■ „A Magasságos szájából nem jön ki a gonosz és a jó.”

„Ebben a veszedelmes időben ne fogadjunk el mindent, amit emberek igazságként tárnak elénk... Helyénvaló alaposan tudakozódnunk... Jézus megmondta, hogy »hamis próféták támadnak, akik sokakat elhitetnek«. Mégsem elkerülhetetlen, hogy elhitessenek bennünket, mert Isten szava olyan próbát tár elénk, aminek a segítségével meg tudhatjuk, mi az igazság... Lesznek majd hamis álmok, hamis látomások, amelyekben az igazságból is lesz valamennyi, de mégis eltérítenek az igaz hittől. Az Úr mércéről gondoskodott, amellyel leleplezhetjük őket.” (Ellen G. White: „A Te Igéd igazság”, 231. o.)

Isten semmilyen szinten és módon nem működik együtt a Gonosszal. Az Ő szájából nem jön ki kettős, egymásnak ellentmondó beszéd, amelyben keveredik a jó és a gonosz. Az Úr szá-

jából csak tiszta és igaz beszéd származik. Ha alkalmazzuk az általa adott mércéket, akkor mindenkor különbséget tudunk tenni az igaz és a hamis prófétai beszéd között.

3 Mi az a mérce, amely azonnal alkalmazható a próféták hitelességének a vizsgálatánál?

Ésa 8,20 ■ „A törvényre és bizonyágtételre hallgassatok! Ha nem ekként szólnak azok, akiknek nincs hajnaluk.”

Vö. Jn 10,4-5 ■ „...amikor kiereszti juhait, előttük megy, és a juhok követik őt, mert ismerik az ő hangját. Idegent pedig nem követnek, hanem elfutnak attól, mert nem ismerik az idegenek hangját.”

.....

.....

.....

Ésa 8,20 héber szövege szó szerint így fordítható: „A törvényhez és a bizonyágtételhez! Akik nem úgy beszélnek, mint ez az ige, azoknak nincs hajnaluk.” A két döntő szó, amivel ez az ige kezdődik héberül: tóra és tóda. A Tóra szűkebb értelemben Mózes 5 könyvét, tágabb értelemben viszont az egész írott kinyilatkoztatást jelöli. (Jézus is így használta a *törvény* szót, zsoltárigékre hivatkozva is úgy fogalmazott, mint ami „a törvényben” van megírva. Lásd például Jn 10,34, vö. Zsolt 82,6; Jn 15,25, vö. Zsolt 69,5.) A tóda pedig prófétai bizonyágtételt jelent. Ugyancsak jelentőségteljes a szövegben a haddábár hazze kifejezés, aminek a jelentése: ez az ige. Akik nem úgy szólnak, mint „ez az ige”, azaz nem a tórával és a tódával megegyezően, azoknak nincs hajnaluk, azaz Istentől jövő világosságuk. Ez a mérce biztosan megkülönbözteti az igazat a hamistól, de csak akkor

tudjuk jól alkalmazni, ha mi magunk igen jól ismerjük a Szentírást, megértettünk „minden ígét, amely Isten szájából származik” (Mt 4,4). Ezért is tanácsolja Pál apostol mindannyiunknak: „Isten beszéde lakozzék bennetek gazdagon!” (Kol 3,16) Azaz ne csak a Bibliánk tartalmazza az írott ígét, hanem elevenen éljenek ezek szívünkben-lelkünkben, emlékezetünkben, és azonnal megszólaljanak bennünk, amikor meg kell különböztetnünk egymástól az igaz és a hamis prófétai szót.

Szemléletes hasonlatot alkalmazott Jézus, amikor azt mondta, hogy a juhok már hangról ismerik a pásztorukat. Biztosan meg tudják különböztetni hangját az idegenek szavától, ezért csakis az ő szavát követik, az idegenekét pedig nem. Szó szerinti értelemben is jellemző egy-egy emberre a sajátos hangja. Krisztusnak, a jó pásztornak is megvan a maga jellegzetes hangja. Mindig egységben van benne a kegyelem és az igazság. Mindig tiszta beszéd, egyenes beszéd. Jóakarat, szeretet hatja át, de sohasem érzélgős. Az értelmünkre és a lelkiismeretünkre akar hatni, nem egyszerűen csak az érzelmeinkre.

4 Hogyan szólt Isten Mózes által a népnek arról, hogy mi leplezi le egy idő múlva a hamis prófétát? Mi jellemző viszont az igaz prófétára?

5Móz 18,21–22 ■ „Ha pedig azt mondod a te szívedben: Miképpen ismerhetjük meg azt az ígét, amelyet nem mondott az Úr? Ha a próféta az Úr nevében szól, és nem lesz meg, nem teljesedik be a dolog, ez az a szó, amelyet nem az Úr szólt. Elbizakodottságból mondta azt a próféta, ne félj attól!”

Jer 28,6–9 ■ „Mondta Jeremiás próféta: ...Halld csak e beszédet, amelyet szólok neked és az egész népnek: A próféták, akik előttem és előtted eleitől fogva voltak, ...háborúról, veszedelemről, járványról prófétáltak. Amely próféta a

békességről profétál, amikor beteljesedik a beszéde, akkor lesz nyilvánvaló a profétát illetően, hogy az Úr küldötte-e őt valóban?”

1Sám 3,19–20 ■ „Sámuel pedig felnövekedett, és az Úr volt övele, aki semmit az ő igéiből nem hagyott a földre esni. És megtudta az egész Izráel, Dántól fogva Beersebaig, hogy Sámuel az Úr profétájául rendeltetett.”

.....

.....

Figyelemre méltó a Mózes 5. könyvéből idézett igénél, hogy nem pozitív értelemben mondja, hogy ha beteljesedik a proféta szava, akkor biztos, hogy nem hamis profétáról van szó, hanem negatív értelemben: ha nem teljesedik be, amit mond, akkor biztos, hogy hamis profétáról van szó. Ugyanis Sátán is tud korlátozottan, bizonyos határok között megjövendőlni közeljövőre vonatkozó dolgokat – rendkívüli intelligenciája, pszichológiai tapasztalata, megfigyelőkéessége révén –, és az megvalósul. Azt pedig már említettük, hogy szívesen kever valami igazat a hamis mellé a megtévesztés érdekében. Igaz profétánál viszont kizárt, hogy olyan kijelentése legyen a jövőt illetően, ami nem teljesedik be.

Tanulságos Jeremiás szava Hanániáshoz, a kortárs hamis profétához, aki azt jövendölte, hogy két év múlva leáldozik Babilónia hatalma, megszabadulnak jármától, és a templomból elhurcolt kincsek is mind visszakerülnek. Jeremiás az egész nép előtt mondta neki: Ő is kívánná, hogy így legyen! Viszont már előtte is úgy szólt Isten profétái által, és úgyszintén általa is, hogy büntetőítéletek fognak jönni Júdára. Arra is utalt a proféta, a hamis profétákra jellemző, hogy a nép kívánsága szerint szólnak, és békességet ígérnek, amikor Isten nem békességet üzen. Így lesz az utolsó időben, a mi időnkben is (lásd Jer 23,16–20; 1Thess 5,3).

Az igaz prófétára viszont az jellemző, hogy beteljesedik minden, amit az Úr nevében hirdetett a népnek. A Sámuel próféta könyvében idézett ígét sokan félreértik, úgy értelmezik, hogy a fiatal, szinte még gyermek Sámuel nagyra becsülte Isten ígétét, szívébe fogadta, semmit sem hagyott belőle a földre esni. A szövegösszefüggés azonban világossá teszi, hogy más a szöveg értelme. Isten már egészen fiatalon prófétájának hívta el Sámuelet, és semmi sem maradt beteljesületlen abból, amit az Úr nevében mondott, ezért a nép megtanulta őt – fiatalága ellenére – az Úr prófétájaként tisztelni. Az Úr nem hagyott semmit „földre esni”, azaz meghíúsulni, beteljesületlenül maradni abból, amit általa kijelentett.

5 Milyen további fontos ismertetőjelről szól az Írás, ami által megállapítható, hogy igaz, avagy hamis prófétáról van-e szó?

1Jn 4,2–3 ■ „Erről ismerjétek meg Isten Lelkét: amely lélek Jézust testben megjelent Krisztusnak vallja, Istentől van, és amely lélek nem vallja Jézust testben megjelent Krisztusnak, nincs Istentől. Az Antikrisztus lelke az, amelyről hallottátok, hogy majd eljön, és most e világban van már.”

.....

.....

A *test* szó ennek az igének az eredeti, görög szövegében: *szarx*, ami az Újszövetségben, átvitt értelemben a bűneset utáni, megromlott emberi természetet jelöli. Tehát az a vízváltató, hogy egy próféta vagy tanító – a Szentírással megegyezően – abban a mélységben szól-e Jézus testtéleteléről, hogy még a bűneset utáni egyetemes örökséget, a megromlott emberi természetet is magára

vette. A *Krisztus* név pedig görögül *Felkentet* jelent, pontos megfelelője a héber *Masiah/Messiás* szónak. Az a kérdés tehát, hogy aki prófétának vallja magát, „testben, [azaz a mi megromlott emberi természetünkben] megjelent Messiásnak vallja-e Jézust”.

Azért olyan fontos ismertetőjel, vízvázasztó ez, mert az evangélium igazsága múlik rajta. Ha ugyanis Jézus csak emberi alakot öltött Isten Fiaként jött és élt földünkön, és nem lett „mindenestől” hasonlóvá hozzánk (Zsid 2,17), akkor Ő legfeljebb csak eszménykép lehet számunkra, de nem példakép, akit követni lehet, és követni szükséges. Ha Ő nem „kísértetett meg mindenben hozzánk hasomlóan”, ha nem „szenvedett” Ő is, amikor ellene kellett állnia a kísértésnek (Zsid 2,18; 4,15), akkor nekünk nem lehet „úgy győzni, ahogy Ő győzött” (Jel 3,21). Sátánnak nagy érdeke fűződik ahhoz, hogy meghamisítsa az evangéliumot. Ezért az „antikrisztus lelkét”, a sátáni hamisítványt, a hamis Krisztusképet lehet felismerni, ha valaki azt vallja, hogy Krisztus Ádám eredetileg romlatlan, bűnre való hajlamtól mentes emberi természetében jelent meg a földön. (Ajánlott olvasmány: Jean Zürcher: *Testvérünk lett. Az adventista krisztológia 150 éve*, Hetedik Kiadó, 2022. Kapható a Spalding Alapítvány könyterjesztésénél.)

Továbbá ha nem látjuk, hogy Krisztus milyen mélységbe jött le hozzánk, milyen küzdelmet és szenvedést vállalt értünk, még csak testtélétele által is, és hogy ilyen, Önmagának kedvezni akaró, szenvedéstől menekülni vágyó emberi természetben itta ki a keserű poharat kereszthalálakor, akkor nem tudjuk igazán értékelni, hogy mit tett Ő megmentésünkért.

6 Milyen biztos mércét adott még Jézus ahhoz, hogy megkülönböztessük egymástól az igaz és a hamis prófétát?

Mt 7,15–20 ■ „Őrizkedjete a hamis prófétáktól, akik juhok ruhájában jönnek hozzátok, de belül ragadozó farkasok.

Gyümölcsseikről ismeritek meg őket. Vajon a tövisről szednek-e szőlőt, vagy a bojtortjánról fügét? Ekképpen minden jó fa jó gyümölcsöt terem, a romlott fa pedig rossz gyümölcsöt terem. Nem teremhet jó fa rossz gyümölcsöt, romlott fa sem teremhet jó gyümölcsöt. Minden fa, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágattatik és tűzre vettetik. Azért az ő gyümölcsseikről ismeritek meg őket.”

.....

.....

Jézus hasonlatában a „gyümölcsök” jelképes kifejezés, a Lélek gyümölcsseire” utal (Gal 5,22). Igei felsorolásukból láthatjuk, hogy ezek beérett, krisztusi jellemvonások, nem pedig csupán alkalmi jó cselekedetek. Amennyire lehetetlen az, hogy egy jó fa rossz gyümölcsöt teremjen, éppolyan lehetetlen, hogy a rossz fa jó gyümölcsöt teremjen. Ha valaki Isten prófétája, akkor folyamatos kapcsolatban van Isten Lelkével, ezért lehetetlen, hogy ne jelenjenek meg életében a szép, vonzó krisztusi jellemtulajdonságok. Ha pedig valaki démoni befolyás alatt áll, lehetetlen, hogy ezek a jellemtulajdonságok mutatkozzanak az életében. A hamisítás lehetősége itt kizárt. Az igaz próféta mindennapi életében mindenképpen láthatók a Lélek gyümölcssei. A hamis prófétának pedig lehetnek ugyan alkalmi jó cselekedetei, de előbb-utóbb kiütközik valamiben „mezítelenségének rútsága” (Jel 3,18), azaz, hogy hiányoznak életéből a valódi, krisztusi jellemtulajdonságok.

Összeegyeztethető-e a sola Scriptura elvvel Ellen G. White szolgálatának elfogadása? – Ésa 8,20 és 1Jn 4,2–3 mércéje

1 Hogyan viszonyult Ellen G. White a Szentíráshoz, meg-
egyeztett-e álláspontja az alábbi igékkel?

**2Sám 7,28 ■ „Most azért, ó, Uram Isten..., te vagy az Isten, és
a te beszéded igazság...”**

Jn 17,17 ■ „A te Igéd igazság.”

**2Tim 3,16 ■ „A teljes Írás Istentől ihletett, és alkalmas a taní-
tásra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való
nevelésre.”**

**2Pt 1,20–21 ■ „Az Írásban egy próféta szó sem támadt saját
magyarázatból. Mert sohasem ember akaratából szármá-
zott a próféta szó, hanem a Szent Lélektől indítatva szól-
tak az Isten szent emberei.”**

Ellen G. White saját nyilatkozatait idézzük erre vonatkozóan:

„Amikor a Biblia lesz ételetek és italotok, amikor annak
leírásait jellemetekbe építitek, jobban fogjátok tudni, ho-
gyan vegyetek tanácsot Istentől. Felmagasztalom előttetek
a drága Igét!” (43. kézirat, 1901)

„Az emberek nem kellően figyeltek a Bibliára, ezért Isten adott egy kisebb világosságot, hogy általa a nagyobb világossághoz vezesse az embereket.” (*Review and Herald*, 1903. január 20.)

„Az Úr azt akarja, hogy tanulmányozzuk a Bibliát. Nem adott semmi olyan új világosságot, amely elfoglalná az Ige helyét...” (130. levél, 1901)

„Nyilvános szolgálat során ne helyeztétek előtérbe, ne idézzétek Ellen G. White írásait álláspontotok igazolása érdekében. Érveljétek Isten Igéjének világos és tiszta bizonyítékaival! Az »így szól az Úr« a legerősebb bizonyosság, amit az emberek elé tárhattok. Ne arra neveljétek az embereket, hogy Ellen G. White-ra nézzenek, hanem arra, hogy Istenre nézzenek, akitől az utasításokat ő is kapta.” (11. levél, 1894)

„Az igei utasítások mellett az Úr külön bizonyosságtételeket is adott népének, nem új kinyilatkoztatás céljából, hanem hogy feltárja előttük Igéjének alapvető tanításait... Annak érdekében, hogy nyilvánvalóvá legyen a helyes út, és minden lélek mentség nélkül maradjon.” (*Bizonyosságtételek*, 5. köt., 565. o.)

(Az idézetek megtalálhatók a *Szemelvények Ellen G. White írásaiból* c. gyűjtemény 3. kötetében, Advent Kiadó, Bp., 2010, 29–32. o.)

2 Kiállják-e írásai az alábbi – előző tanulmányunkban már idézett – igék próbáját? Felismerjük-e, halljuk-e a jó Pásztor „hangját”, írásait olvasva?

Ésa 8,20 ■ „A törvényre és a bizonyosságtételre hallgassatok! Ha nem úgy szólnak, mint ez az Ige, akkor azok, akiknek nincs hajnaluk.”

Jn 10,4-5 ■ „[A pásztor] amikor kiereszti juhait, előttük megy, és a juhok követik őt, mert ismerik az ő hangját. Idegent pedig nem követnek, hanem elfutnak tőle: mert nem ismerik az idegenek hangját.”

Vö. Mt 5,19 ■ „Valaki azért csak egyet is megront e legkisebb parancsolatok közül, és úgy tanítja az embereket, a mennyek országában a legkisebbnek tekintik; valaki pedig cselekszi, és úgy tanít, azt a mennyek országában nagyoknak tekintik.”

.....

.....

.....

Ellen G. White saját nyilatkozata:

„A Bibliához forduljatok tanácsért! Tanulmányozzátok a Bibliát és az Istentől kapott bizonyosságtételeket, mert azok soha nem mondanak ellent az Igének.” (106. levél, 1907)

„Ha a bizonyosságtételek nem Isten Igéje szerint szólnak, vessétek el őket, Krisztus és Beliál nem egyesülhet egymással.” (*Bizonyosságtételek*, 5. köt., 691. o.)

(Ezek az idézetek is megtalálhatók az első kérdésnél megjelölt könyv 32. oldalán.)

Ellen G. White irodalmi hagyatéka mintegy negyvenezer lap, de egyetlen olyan pontot sem lehet találni benne, ahol ellentmondásba kerülne a Szentírás tanításával. Lehet, hogy első pillantásra valami meglep és gyanú támad bennünk, hogy honnét veszi ezt, nem olvastunk ilyesmit az Írásban. A gondos vizsgálat azonban mindig kideríti, hogy alaptalan volt a feltételezés.

Egy példa. Ezt írta Ellen G. White 1885. július 16-ai keltezésű levelében a Battle Creek-i kórház főorvosának: „Az a leghőbb kívánságom, hogy bejuss Isten városába, nem mint olyan bűnös, aki éppen csak kegyelmet kapott, hanem mint győző.” (*Bizonyságtételek*, 8. köt., 125. o.) Egy pillanatra talán megütközünk ezt olvasva, mert nem gondolnánk, hogy az üdvözültek között lenne bárminémű különbség azt illetően, hogy milyen szinten feleltek meg az örök élet elnyerése feltételének.

Az feltétlenül igaz, hogy mindenki kegyelemből, Krisztus áldozatának köszönhetően üdvözül, de ha utánanézzünk az Írásban, meglátjuk, hogy ezen belül létezik olyan különbség, mint amiről Ellen G. White írt levelében.

Íme az igék, amelyek alátámasztják kijelentését: „Ha valakinek a munkája megég [azaz megsemmisül, az ítéletkor ez lesz nyilvánvaló], kárt vall, ő maga azonban megmenekül, de csak úgy, mintha tűzön keresztül.” (1Kor 3,15) Mindjárt eszünkbe juthat például Salamon. Lesz olyan csoportja az üdvözülteknek, akiknek az Isten művéért végzett munkája – bukásuk, bűnük következtében – elvész, de mivel végül megtértek, ők maguk mégis üdvözülnek.

Azokról is szól az Ige, akiknek ettől eltérően egyenes, célirányos volt az üdvösség felé haladásuk, és munkájuk sok gyümölcsöt termett: Akik „elhivatásukat és kiválasztásukat erőssé teszik”, azoknak „gazdagon adatik a mi Urunknak és Megtartónknak a Jézus Krisztusnak örök országába való bemene-tel” (2Pt 1,10–11).

Könyveit, írásait olvasva nem egy szerző gondolataival találkozunk, hanem csak azt tapasztaljuk, hogy Isten Igéje nyílik meg számunkra sorai által, és mi csodálhatjuk az abban foglalt igazság nagyságát, gazdagságát, szépségét. Ugyanaz a hang szól hozzánk írásai által, mint amely a Biblia olvasásakor szól hozzánk. Azt tapasztaljuk, hogy az igazságos és irgalmas, könyörületes Isten szólít meg minket Ellen G. White könyvei olvasásakor.

3 Kiállják-e írásai a „ne tégy hozzá, el se végy belőle” próbáját?

5Móz 4,2 ■ „Semmit se tegyetek az ígéhez, amelyet én parancsolok nektek, se el ne vegyetek abból, hogy megtarthassátok az Úr, a ti Istenetek parancsolatait, melyeket én parancsolok nektek.”

Jel 22,18–19 ■ „Bizonyoságot teszek pedig mindenkinek, aki e könyv prófétálása beszédeit hallja: Ha valaki ezekhez hozzátesz, e könyvben megírt csapásokat veti Isten arra. És ha valaki elvesz e prófétálás könyve beszédeiből, Isten eltörli annak részét az élet könyvéből, és a szent városból, azokból, amelyek e könyvben megíratnak.”

.....

.....

.....

.....

.....

Vannak, akik önkényesnek gondolják, hogy Ellen White *Korszakok küzdelme* című könyvsorozatában – *Pátriárkák és próféták, Próféták és királyok, Jézus élete, Az apostolok cselekedetei, A nagy küzdelem/Korszakok nyomában* – olyan leírások is vannak, például Sátán bukásával, avagy Jézus életének egyes részleteivel kapcsolatban, amelyek nincsenek így benne a Bibliában. Ugyanakkor semmilyen tekintetben sem mondanak ellent annak, ami magában a Bibliában olvasható. Nem arról van szó, hogy Ellen G. White önkényesen kiszínezte volna a tömör bibliai leírásokat. Így ír ő maga arról, hogy honnét vette ezeket az ismereteket:

„A Szentlélek megvilágosítása által a jó és a gonosz hosszan tartó harcának eseményei kitárultak e sorok írója előtt. Időről időre betekintést nyertem a különböző korokban folyó küzdelembe, amely Krisztus, az élet Fejedelme, az üdvösség Szerzője, valamint Sátán, a gonoszság fejedelme... között folyik... Amikor Isten Lelke feltárta előttem... a múlt és a jövő jeleneteit, azt a parancsot kaptam, hogy mondjam el másoknak, amit kinyilatkoztattott, és tárjam fel a letűnt korokban folyó nagy küzdelmet, és pedig úgy mutassam be, hogy megvilágítsa a jövő gyorsan közeledő harcát.” (Ellen G. White bevezetése *A nagy küzdelem* c. könyvéhez.)

Földrajzi leírásokkal, valamint történelmi eseményekre és körülményekre való utalásokkal találkozunk az ilyen részleteknél. Ezek mindig pontosak, annak ellenére, hogy Ellen G. White soha nem járt ezeken a helyszíneken, és a történelemtől sem tanult iskolai keretben vagy tudományos szinten.

Arra is van példa, hogy egy adott íráshelynél rámutat arra, hogy a fordításnál emberi hozzátétel történt az eredeti szöveghez képest, pedig ő nem tanulta, nem ismerte a bibliai héber nyelvet. Megállapítása mégis korrekt, mert értelmezés céljából helyeztek bele az angol fordításba (és egyébként más fordításokba, a magyarba is) egy többszót. Az eredeti héber szövegben ez a szó nem található. Jelentőségteljes ez a korrekció, mert az emberi hozzátétel a prófécia téves értelmezéséhez vezetett, ami végül széles körben elfogadottá lett. Idézzük ezt a részletet Ellen G. White *Tapasztalatok és látomások* c. könyvéből:

„Ezután láttam, hogy Dániel könyve 8. fejezetének 12. versében a *mindennapi* szó mellé emberi bölcsesség tolódta az *áldozat* szót, holott nem tartozik a szöveghez, és hogy az Úr efelől helyes nézetet azoknak adott, akik az ítélet óráját hirdetik...” (Az egybegyűjtés ideje c. fej.)

4 Megegyezik-e az a mód, ahogyan Ellen G. White látomásokat és prófétikus álmokat kapott azzal, amelyen módon a bibliai próféták kaptak kinyilatkoztatást Istentől?

Dn 7,1 ■ „Belsazar babiloni király első esztendejében álmodott Dániel... Az álmodat akkor feljegyezte, a dolog velejét elmondta.”

Dn 10,7-10.17 ■ „Egyedül én, Dániel láttam e látomást, a férfiak pedig, akik velem voltak, nem látták a látomást, hanem nagy rettenés szállt rájuk, és elfutottak... Semmi erő sem maradt bennem, és rám fordult minden álnokságom... Amikor hallottam az ő beszédének szavát, ájultan... estem... a földre. Íme, egy kéz illett engem, és felsegített... Bennem attól fogva... lélegzet sem maradt.”

Ezék 11,24-25 ■ „A Lélek pedig felvett engem, és vitt Káldeába a foglyokhoz látásban Isten Lelke által, akkor felszállt előlem a látás, amelyet láttam. És elbeszéltem a foglyoknak az Úr minden beszédét, amelyet nekem megjelentetett.”

2Kor 12,2 ■ „Ismerek egy embert Krisztusban, aki tizennégy évvel ezelőtt (ha testben-e, nem tudom, ha testen kívül-e, nem tudom, Isten tudja) elragadtatott a harmadik égig.”

Jel 1,9-11 ■ „Én, János, aki nektek atyátokfia is vagyok, társatok is a Jézus Krisztus szenvedésében, királyságában és tűrésében, a szigeten voltam, amely Páthmosznak nevezetik, Isten beszédéért és Jézus Krisztus bizonyágtételéért. Lélekben voltam ott az Úr napján, és hallottam hátam mögött nagy szót, mint egy trombitáét, amely ezt mondta: Én vagyok az Alfa és az Omega, az Első és Utolsó. Amit látsz, írd meg könyvben, és küldd el a hét gyülekezetnek...”

Jel 4,1-2 ■ „Ezek után láttam, íme egy megnyílt ajtó volt a mennyben, és az előbbi szó, amelyet mint egy velem

beszélő trombitának szavát hallottam, ezt mondta: Jöjj fel ide, és megmutatom neked, amiknek meg kell lenni ezután. Azonnal ott voltam lélekben, és íme egy királyi-szék volt letéve a mennyben...”

.....

.....

.....

Össze kell hasonlítanunk Ellen G. White látomások és próféti-
kus álom útján nyert kinyilatkoztatásait a bibliai könyvekben
szereplő próféták tapasztalatának a leírásával. Hozzá tartozik ez
az összehasonlítás ahhoz, hogy megvizsgáljuk: hitelesnek bizo-
nyul-e Ellen G. White szolgálata a sola Scriptura elv alapján.

A 19. század végén egy generálkonferencia elnök összegyűj-
tötte azoknak a szem- és fültanúknak a tanúságtételét, akik jelen
voltak, amikor Ellen G. White nyilvánosság előtt kapott láto-
mást. Ilyen esetek főként szolgálatának korai szakaszában vol-
tak jellemzőek. Valamennyien úgy nyilatkoztak, hogy rendkívüli
ünnepélyesség telepedett a jelenlévőkre, csendben vártak és
figyeltek, amíg látomása véget ért. Elmondták, hogy arcán sem-
miféle torzulás nem volt látható, de az látszott, hogy nem vesz
tudomást a külvilágról. Felfelé nézett, olykor néhány szót is
ejtett. Nem lélegzett látomása egész időtartama alatt. Ezt kívül-
álló orvosok is megállapították, akik látomása idején tükröt tar-
tottak elé, hogy az bepárasodik-e, és pulzusát nézték. (Ő egyál-
talan nem érzékelte mindezt a látomás állapotában.)

Idézzük Ellen G. White saját nyilatkozatait is:

„Amikor az Úr jónak látja, hogy látomást adjon, akkor
Jézus és az angyalok társaságába kerülök, és a körülöttem
lévő földi dolgok teljesen eltűnnek... Amikor írni kezdek, a

látomás tárgya kitisztul előttem, a színhelyek feltáru-
lnak... A látomás leírásakor vagy elmondásakor épp annyira az Úr
Lelkétől függök, mint a látomás idején.” (*Spiritual Gifts*, 2.
köt., 292–293. o.)

„Többnyire éjjel kapok világosságot az Úrtól. Olyan,
mintha minden lejátsszódna előttem, én pedig nézném és
hallgatnám a történetet.” (105. kézirat, 1907.)

„Azt kérdezik gyakran tőlem, hogy milyen alapon szólok
olyan határozottan bizonyos dolgokról. Azért, mert ezek
úgy villannak át elmémbe, ...mint sötét felhőkből a villám-
lás vihar idején. Néhány esemény, melyeket évekkel ezelőtt
láttam, kiesik az emlékezetemből, de amikor az adott
dologra éppen szükség van, az emlékezet kitisztul, és min-
denre pontosan emlékszem az adott kijelentés kapcsán.
Ilyenkor nem tarthatom vissza az elmémbe villanó dolgo-
kat, nem azért, mert új látomást kaptam, hanem mert a
talán évekkel ezelőtt kapott látomás tért vissza az emléke-
zetembe, nagy erővel.” (*The Writting and Sending Out of
Testimonies*, 24. o.)

5 Hogyan szólt Ellen G. White a Megváltó ember Fia és
Isten Fia voltáról, Jézus testtételezéséről? Összhangban
vannak-e írásai az alábbi igékkel? Megfelelnek-e 1Jn
4,2–3 próbájának?

**Rm 8,3 ■ „Isten az Ő Fiát elbocsátotta bűn testének hason-
latosságában a bűn miatt, és kárhoztatta a bűnt a test-
ben.”**

**Zsid 2,14.17–18 ■ „Mivel a gyermekek testből és vérből valók,
ő is hasonlóképpen részese lett azoknak... Annakokáért
mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atya-
fiakhoz, hogy könyörülő legyen és hű főpap... Mert**

amennyiben szenvedett, ő maga is megkísértetve, segíthet azokon, akik megkísértetnek.”

Zsid 4,15; 5,1-2 ■ „Mert nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni erőtlenségeinken, hanem aki megkísértetett mindenben, hozzánk hasonlóan, azzal a különbséggel, hogy nem vétkezett... Minden főpap emberek közül választatik, emberekért rendeltetik,... aki képes együtt érezni a tudatlanokkal és a tévelygőkkel, mivel hogy maga is körül van véve erőtlenséggel.”

Jel 3,21 ■ „Aki győz, megadom annak, hogy az én királyiszkembe üljön velem, amint én is győztem és ültem az én Atyámmal az ő királyiszkébe.”

.....

.....

.....

„Krisztus felvette az Ő büntelen természetére a mi bűnre hajló természetünket, hogy segíthessen azoknak, akik megkísértetnek.” (*Medical Ministry*, 181. o.)

„Az emberiség már négyezer éven át fokozatosan gyengült testileg, lelkileg és jellembelileg. Az Üdvözítő mégis magára vette az elfajult emberiség minden gyengeségét. Mint Ádám minden leszármazottja, Ő is magára vette az átöröklés vasszabályait, minden kihatásukkal együtt... Minket nem terhelhet olyasmi, amit Ő el nem hordott értünk.” (*Jézus élete*, 117. o.)

„Sokan azt mondják, hogy Jézus nem olyan volt, mint mi, ...hogy Ő Isten volt, ezért mi nem győzhetünk úgy, ahogyan Ő győzött. Ez azonban nem igaz, mert Ő nem angyalok természetét vette magára, hanem Ábrahám magvának termé-

szetét... Maga is szenvedett megkísértetvén, ezért segíteni tud azoknak, akik megkísértetnek.” (*Krisztus megkísértetett, hozzánk hasonlóan*, 1894, 3-4. o.)

„Krisztusban egyesült az isteni és az emberi, a teremő és a teremtmény. Isten természete (akinek a törvényét áthágták) és a törvényszegő Ádám természete találkozott Jézusban, aki Isten Fia és ember Fia.” (141. kézirat, 1901)

6 Összhangban vannak-e írásai az alábbi igékkel?

1Kor 1,18 ■ „A keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik megtartatunk, Isten ereje.”

Gal 6,14 ■ „Nekem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében, aki által nekem megfeszítettett a világ, és én is a világnak.”

.....

.....

.....

Az a Krisztus- és keresztközéppontúság, amelyet a fenti igék megalapoznak, szembetűnően jellemzi Ellen White irodalmi munkásságát. Nagyon sok mondanivalója van, nemcsak Jézus Krisztus testtelétéről, de helyettes áldozati haláláról és feltámadásáról is, továbbá közbenjáró szolgálatáról és visszajöveteléről is. Olyan mélységeket tár fel Krisztus kereszthalálát illetően, aminek alig találjuk párját a keresztény irodalomban.

„Nem volt elégséges, hogy meghaljon,... szégyenletes halállal kellett meghalnia... Az ember helyettesévé lett, aki árulóként és lázadóként áll a törvény ítélete alatt. Ezért Krisztusnak gonosztevőként kellett meghalnia az áruló, vétkes emberek helyett, úgy, hogy lelkére nehezedett ezeknek minden felhalmozott bűne. A bűnös, elítélt emberért történt a menny Fenségének megaláztatása. Azért, hogy kiemelje az embert erkölcsi süllyedéséből, Jézus alább és alább szállt megaláztatásában, míg végül már nem volt nagyobb mélység, amit elérhetett volna.” (Ellen G. White, 141. kézirat, 1901)

„Semmilyen fájdalom, semmilyen lelki haláltusa nem hasonlítható ahhoz, amit Isten Fia kiállt... Az emberi természet korlátozott mennyiségű szenvedést és megpróbáltatást tud hordozni. A véges csak véges mértékben tudja elviselni ezeket, mert az emberi természet összeomlik. Krisztus természetének azonban nagyobb képessége volt a szenvedés elviselésére, mert emberi természete isteni természettel egyesült, és ez megnövelte a szenvedés elhordozására való képességét...” (Ellen G. White, 35. kézirat, 1895)

*Az e heti adomány a nyári Biblia-táborokat támogatja.
– Hozzájárulás a táborok bérleti díjaihoz és költségeihez.*

FÜGGELÉK

Hogyan határozta meg Ellen White a maga Istentől kapott szolgálatát? Saját nyilatkozatait közöljük erre vonatkozóan:

„Ifjú éveimben többször megkérdezték: Próféta vagy? Mindig azt válaszoltam, hogy az Úr hírnöke vagyok. Tudom, hogy sokan prófétának neveznek, de én nem tartottam igényt erre a címre... Hogy miért nem állítottam, hogy próféta vagyok? Mert napjainkban sokan, akik nagy bátorsággal prófétáknak vallják magukat, Krisztus ügyének gyalázói... Voltak, akik prófétanőnek neveztek, de én soha nem használtam ezt a címet. Nem feladatom, hogy így jelöljem magamat...

Küldetésem magában foglalja a prófétai munkát, de munkám annyira sokrétű, hogy nem nevezhetem magam másként, mint küldöttnek, akit az Úr hívott el, hogy népéhez szóló üzenetét hordozzam, és elvégezzem mindazt a munkát, amit Ő kijelöl számomra...

Soha nem állítottam, hogy tévedhetetlen lennék. Egyedül Isten tévedhetetlen, az Ő szava igaz, és nála nincs változás vagy változásnak árnyéka.” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 30–35. o.)

„Soha nem vágytam erre a pozícióra [a feddő és tanácsoló próféta pozíciójára, amely óriási felelősséggel és rengeteg konfliktussal jár], de nem merem megtagadni Isten Lelkét azért, hogy könnyebb helyzetbe kerülhessek.” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., 35. o.)

Beteljesedtek-e a jövőre vonatkozó, Ellen G. White által közölt prófétikus kijelentések?

Hetven évet felölelő szolgálata során Ellen G. White több prófétikus kijelentést tett a közeljövőre vonatkozóan, annak alapján, amit Isten neki látomásban megmutatott, kijelentett. Távolsági jövőbe mutató prófétikus kijelentéseket is közölt írásaiban, *A nagy küzdelem* című könyve különösképpen bővelkedik ezekben. Ebben a tanulmányban azt vizsgáljuk meg, hogy beteljesedtek-e, vagy éppen napjainkban kezdenek beteljesedni ezek a prófétikus kijelentések, amelyeket az Úr nevében közvetített. A függelékben kitérünk arra a kérdésre is, hogy találhatók-e az írásaiban olyan kijelentések, amelyek nem teljesedtek be. Ezenkívül idézzük néhány konkrét kijelentését is, amelyeknek a teljesedését ma még körvonalazódni sem látjuk. A jövőben lesz lehetőség arra, hogy ellenőrizzük ezek beteljesedését is.

1 Hogyan szól a Szentírás arról, hogy egyedül Isten ismeri előre a jövőt, így csakis Ő adhat megbízható kinyilatkoztatást róla?

Ésa 45,1 ■ „Így szól az Úr... Kérdeztétek meg a jövőtől tőlem...!

Ésa 46,9–10 ■ „Emlékezzetek meg a messze régi dolgokról, hogy én vagyok Isten, és nincs több. Isten vagyok, és nincs hozzám hasonlatos, megjelentem kezdettől fogva

a véget, és előre azokat, amik még meg nem történtek, mondván, tanácsom megáll, és véghez viszem minden akaratomat.”

.....

.....

A 16. századi erdélyi protestáns fejedelem, Báthory István nevezetes mondását idézzük ezzel kapcsolatban: „Három dolog van egyedül csak Isten hatalmában: a semmiből teremteni, a jövődőt megmondani és a lelkiismeretet meggyőzni.”

Isten előre ismerése a jövőt illetően az Ő végéremehetetlen bölcsességén alapszik. Ő még az emberek szabad választáson alapuló döntéseire is tévedhetetlen pontossággal tud következtetni, és úgyszintén átlátni képes a megszámlálhatatlanul sok emberi döntés egymásra hatását, végösszegét is.

„Az információk összességének egyben látása Isten privilégiuma.” (Csermely Péter hálózatkutató: A szinodialitás mint a teremtet világ egészében megnyilvánuló hálózatos szükségszerűség, *Vigilia*, 2023. július, 593. o.)

2 Hogyan szól az Írás arról, hogy bár a történelem során elsősorban Sátán akarata érvényesül, olykor Isten is beleavatkozik a megváltási terv érdekében, és az égre kiálltó gonoszság megállítása céljából? Hogyan teljesedtek be az Ellen White által közölt prófétikus kijelentések az 1861–65-ig tartó amerikai polgárháború során?

Zsolt 46,9–10 ■ „Jöjjetek, lássátok az Úr tetteit, aki... hadakat némit el a föld széléig, ívet tör, kopját ront, hadi szekereket éget el tűzben.”

Eféz 6,9 ■ „Ti is urak... elhagyva a fenyegetést, annak tudatában, hogy a ti Uratok a mennyben van, és személyválogatás nincs Önála.”

.....

.....

.....

Az amerikai polgárháború az északi és a déli államok harca volt az államszövetség megőrzése érdekében. A rabszolgatartó déli államok ki akartak lépni a szövetségből, mivelhogy ragaszkodtak a rabszolgatartáshoz, amit az északi államok vezetőinek és lakosságának java része ellenzett, megszüntetni akart. Ez az elhúzódó, pusztító háború – amely hatalmas emberveszteséggel és anyagi károkozással járt – 1861. április 12-én kezdődött. Ellen G. White azonban már két hónappal hamarabb, 1861. január 12-én kijelentést kapott a háborúról látomásban, a Michigan állami Parkville-ben egy evangelizációs összejövetel során. Látomása mintegy húsz percig tartott, és utána kijelentette: „Nem álmodja senki az itt jelenlevő személyek közül, hogy milyen nyomorúság szakad nemzetünkre, ...a legborzalmasabb háború folytán.” Majd a jelenlevők soraira tekintve ezt mondta: „Vannak itt egyesek, akik el fogják veszíteni fiaikat ebben a háborúban.”

Akkor hihetetlennek tűnt mindez, valóban senki nem álmodta, hogy háborúra kerülhet sor. Az is beteljesedett, hogy a jelenlevők közül egy valaki az egyetlen fiát veszítette el a háborúban, egy másik személynek az egyik fia csatában esett el, a másik fia pedig a déliek fogságába került.

Ez év augusztus 3-áról 4-ére virradó éjjel Ellen G. White újra a háborúval kapcsolatos látomást kapott. Megdöbbenő, hogy Isten milyen konkrét részleteket is tárt fel előtte. Részleteket idézünk ebből a látomásból, amelyet Ellen G. White utólag írásban is rögzített.

„Nagy az északi, rabszolgatartást pártoló emberek bűne. Támogatják dél bűnét. Oroszlánrészüik volt abban, hogy a jelenlegi nyomorúságos helyzetbe juttassák a nemzetet... Az északiak között ott vannak a rabszolgatartás-párti árulók. Noha állítják, hogy az államszövetség mellett állnak, befolyásolják a délnek kedvező döntéseket.

A rabszolgatartók lelkiismerete érzéketlenné, keménnyé vált, akárcsak régen a fáraóé... Lehetetlennek tűnt előttem, hogy beszüntessék a rabszolgaságot. Csakis Isten szabadíthatja ki a rabszolgát elszánt, hajthatatlan elnyomóik kezéből...

Láttam a manasassi szerencsétlen csatát... A déliek kezdtek kifáradni, és rövidesen hátrább szorították volna őket. Az északiak előre törtek, noha súlyos veszteséget szenvedtek. Ekkor angyal szállt le, és karjával hátrafelé intett. A sorok azonnal összezavarodtak,... gyors visszavonulás következett... Azután megmagyarázták nekem, hogy nemzetünk sorsa Isten kezében van... Isten nem hagyja, hogy az északiak többet veszítsenek, mint bölcsessége bűneik büntetésére méltányosnak tartja. Ha az északiak fáradtan és kimerülten még előrébb törtek volna, a rájuk váró súlyos harc és pusztulás a déliek nagy diadalát hozta volna. Isten ezt nem engedte meg, angyalt küldött közbeavatkozni. Az északiak hirtelen visszavonulását senki sem érti. Nem tudják, hogy Isten keze okozta.” (*Bizonyosságtételek*, 1. köt., 264–268. o.)

3 Milyen eszközhöz folyamodik Isten, ha népe nem szíveli meg a hozzá küldött intéseket? Milyen prófétikus kijelentést kapott Ellen White a közösség kiadóhivatala és nyomdája impozáns épületét elpusztító büntető ítéletről? Miként teljesedett be rövid idő múlva a kilátásba helyezett csapás?

Jel 3,19 ■ „Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem, légy buzgóságos azért, és térj meg!”

.....

Mindenkor jellemző Isten eljárására az, amit a fenti ige mond. Először csak „megfedd”, azaz int, tanácsol, de ha ezekre nem hallgat népe, akkor – ugyancsak kegyelemből, megmentésük érdekében – „megfenyíti” őket. Valamilyen megpróbáltatást, csapást enged meg életükben, hogy felébredjenek, és az Isten szava iránti engedelmesség útjára lépjenek.

Isten figyelmeztető üzenetet küldött a Review and Herald Kiadóhivatal tevékenységével kapcsolatban Ellen White által, amit levélben közvetített a generálkonferencia akkori elnökének, 1901. szeptember 16-án. A levél többek között a következőket tartalmazta:

„Tudtomra adták, hogy kiadónkban hibákat követnek el. A külső munkák miatt állandóan növelik a költséges gépek számát. Sok idegen anyagot hoztak be, amelyeknek semmi közük nincs ahhoz, amit hittel és szeretettel az emberek elé kell tárunk, megmentésükért. Időt és tehetséget használunk föl olyan munkákra, amelyek nem szolgálják Isten dicsőségét. Sok erőt pazaroltunk el olyan dolgokra, amelyek nem járulnak hozzá az igazság terjesztéséhez.”

Közvetlenül a kiadóhivatal vezetőségéhez is fordult Ellen G. White 1901. novemberében. Ebből idézzük az alábbi részletet:

„Sátán elgondolásait tartalmazó anyagot adtok a munkások kezébe... Az Úr nem tekinti ártatlannak azokat, akik ilyet tesznek. Vitája van a kiadóhivatal igazgatóival... Ha újjá nem éledtek, súlyos csapás fogja érni a kiadóvállalatot, és a világ tudni fogja annak okát.”

A bizonyágtételt, amelyből a fenti részletet idéztük, felolvasták a kiadóhivatal vezetőségi ülésén, de nem történt változás. Tizenegy hónappal később, 1902. december 30-án leégett a Review and Herald Kiadóhivatala, üszkös faltöredékek maradtak csak belőle. A tűzoltók nagyon hamar ott voltak, de nem tudták megakadályozni a tűz terjedését. A városi tűzoltóparancsnok így nyilatkozott az esetről: „Valami furcsa dolog volt az adventisták tűzésénél, az oltáshoz használt víz úgy hatott, mintha gázolaj lett volna.” Az esetről kitöltött tűzoltósági formanyomtatványnak a tűz okára vonatkozó kérdésénél, ez a bejegyzés olvasható: „ismeretlen”.

Ellen White a következőket írta a kiadóhivatal vezetőinek 1903. január 5-én:

„Ma kaptam levelet Daniels testvértől a Review and Herald Kiadóhivatalát elpusztító tűzről. Elszomorít a mű nagy vesztesége. Tudom, nehéz időszak ez vezető testvéreinknek és a kiadó alkalmazottainak. Ami titeket lesújt, engem is lesújt... Amitől tartottam, bekövetkezett... De dicsérjük az Urat, amiért drága volt előtte gyermekeinek élete. [Emberéletben nem esett kár, időben ki tudott menekülni mindenki az épületből]... Így szólt az Úr: Még egy lehetőséget adok nekik... Megpróbálom őket tűzzel, hogy lássam, megtanulják-e, amire tanítani kívánom őket.” (*Bizonyágtételek*, 8. köt., 87–102. o.)

4 Milyen prófétikus kijelentéseket tett Ellen G. White az alábbi bibliai próféciával kapcsolatban, ami napjainkban szemmel láthatóan halad a beteljesedés felé?

Jel 13,11–14 ■ „Azután láttam más fenevadat feljönni a földből, amelynek két szarva volt, a bárányéhoz hasonló, de úgy szólt, mint a sárkány. És az előbbi fenevad minden

hatalmasságát cselekszi ölötte. Azt is cselekszi, hogy a föld és annak lakosai imádják az első fenevadat, amelynek halálos sebe meggyógyult... Elhiteti a föld lakosait a jelekkel, amelyek adattak neki, hogy cselekedje a fenevad előtt, azt mondva a föld lakosainak, hogy csinálják meg a fenevad kép mását, amely fegyverrel megsebesített, de megelevenedett.”

.....

.....

„Egyetlen nemzet, csakis egy nemzet tölti be a prófécia meghatározásait. A szimbólumok félreérthetetlenül az Amerikai Egyesült Államokra utalnak... A bárányszarv és a sárkányhang... a vele ábrázolt nemzet állításai és gyakorlata közötti, kirívó ellentmondásra mutat rá. A nemzet „szólása” törvényhozói és bírósági szerveinek a ténykedését jelenti. Ez a nemzet intézkedéseivel meg fogja hazudtolni azokat a liberális és békés elveket, amelyeket politikájának alapzataként fektetett le... Felhasználja tekintélyét olyan szertartások gyakorlásának elrendelésére, amelyekkel a pápaságnak hódol. Ez szöges ellentétben áll ennek az államnak az elveivel, a szabadság szellemével, a Függetlenségi nyilatkozat félreérthetetlen, nagy súlyú kijelentéseivel, valamint az alkotmánnyal...

Ahhoz, hogy az Egyesült Államok megformálhassa a fenevad kép mását, a vallási hatalomnak úgy kell irányítania a polgári hatalmat, hogy az egyház a saját céljaira használja fel az államhatalmat... Amikor az Egyesült Államok legjelentősebb egyházai a közösen vallott tantételekben egységre jutva, arra befolyásolják az államot, hogy tegye kötelezővé rendelkezéseiket, és tartsa fenn létesítményeiket, akkor a protestáns Amerika megformálta a római hierarchia hasonmását, aminek elkerülhetetlen következménye lesz,

hogy a polgári hatóság büntetést ró ki azokra, akik eltérő véleményt vallanak.” (*A nagy küzdelem*, Isten törvénye változhatatlan c. fej.)

A közelmúltban különösképpen előtérbe került az Amerikai Egyesült Államokban az a törekvés, mely szerint „az állam és az egyház közötti válaszfalat le kell bontani”. Számos intézkedés is ebbe az irányba mutat. De az alkotmány megváltoztatása, nevezetesen egyes számú kiegészítő pontjának az eltávolítása még hátra van. Ez a paragrafus ugyanis megtiltja azt, hogy az amerikai törvényhozó testület, a Kongresszus bármilyen vallási ügyben tiltás vagy támogatás felől rendelkezék, ezért akadály a vallási alapú törvényhozásnak.

5 Milyen prófétikus kijelentéseket tett Ellen G. White az alábbi bibliai próféciával kapcsolatban, amely napjainkban szemmel láthatóan halad a beteljesedés felé?

Jel 14,8; 17,3.5 ■ „Elesett, elesett Babilon, a nagy város, mert az ő paráznasága haragborából adott inni minden népnek... Lélekben... láttam egy asszonyt ülni egy veres fenevadon... Homlokára egy név volt írva: Titok, a nagy Babilon, a paráznák és a föld utálatosságai anyja.”

.....

.....

Ellen G. White *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában* című könyvéből idézzük az alábbiakat:

„Az igazság és a tévelygés közötti utolsó nagy összeecsapás az Isten törvénye körüli hosszú küzdelem végső csatája. Mi most kapcsolódunk bele ebbe a harcba – az emberi tör-

vények és az Örökkévaló rendelkezései, valamint a Biblia vallása és a mesék, hagyományok vallása közötti küzdelemben... Katolikusok, protestánsok és a világ fiai egyaránt elfogadják a kegyesség látszatát, annak ereje nélkül, és ebben a sokféleségben a világot megtérítő, régóta várt millennium nagyszerű mozgalmanak a kezdetét látják.” (A közelgő küzdelem c. fej.)

Másfél évszázaddal ezelőtt, 1888-ban írta Ellen G. White azt a művét, amelyből a fenti sorokat idéztük. Akkor még híre-pora sem volt az ökumenizmusnak, annak, hogy katolikusok és protestánsok közeledni kezdenek egymáshoz. Még kevésbé annak, hogy a vallástalan tömegeket is megnyerjék egy közös cél, egyfajta földi Isten országa megteremtése érdekében. (A Jelenések könyve 20. fejezetében szereplő, ezeréves korszakra vonatkozó próféciát ugyanis a legtöbb keresztény felekezet úgy értelmezi, hogy az Krisztus evilági királysága lesz, amikor Ő szó szerinti értelemben „uralkodik az ő papjaival”).

A prófécia azonban még csak részben teljesedett be. A katolicizmus és a protestantizmus szoros szövetsége már látható, de az, hogy a „világ fiai” is csatlakozzanak szövetségükhöz, még nem. Ez akkor fog bekövetkezni, amikor a végidő külső nehézségei miatt annyira megijednek az emberek, hogy belekapaszkodnak a földi aranykorszak reménységébe, amit az egyesült vallási szövetség hirdet.

Úgyszintén alakulóban van még a katolicizmus és a protestantizmus szövetsége a „föld utálatosságaival”, azaz pogány világvallásokkal, azok démonikus eredetű kultuszaival. Az azonban már megvalósult, hogy az ökumenikus mozgalmon ma már nem csupán a keresztény felekezetek egységre jutása értendő, hanem egyértelműen megfogalmazott cél a „vallásközi ökumené” is, azaz a ma létező nem keresztény világvallásokkal való egység kialakítása. Globális vallási összefogásra van szükség egy békés, új világ megteremtése érdekében – hirdeti az ökumenikus mozgalom.

6 A végidő körülményei között különösen szükséges lel-
kileg-testileg egészségesnek lennünk. Igazolódtak-e
az egészségügyi alapelvek, amelyeket Ellen G. White
1863-tól, Istentől kapott iránymutatásként hirdetett?

**3Jn 2 ■ „Szeretett barátom, kívánom, hogy mindenben jól
legyen dolgod, és légy egészséges, amint jó dolga van lel-
kednek!”**

.....

.....

Azok az alapelvek és tanácsok, amelyeket Ellen G. White egészség-
ügyi reformként képviselt, 1863-ban kapott látomásán alapultak. Az
azóta eltelt több mint száz esztendőben ezek messzemenően igazo-
lást nyertek. Az egészséges életmód ma már ismert, elterjedt prog-
ram a világi emberek körében is, mert a környezet annyira fertőzötté,
veszélyeztetetté vált. Az orvostudomány fejlődése is olyan eredmé-
nyekhez vezetett, amelyek nagymértékben megegyeznek azokkal az
elvekkel és tanácsokkal, amelyeket Ellen G. White látomásban ka-
pott kinyilatkoztatás alapján képviselt. A vegetarianizmus vagy
vegán táplálkozás például ma már egyáltalán nem számít furcsaság-
nak, mind többen követik.

Sok mindent sorolhatnánk, de csupán egy dolgot emelünk ki,
amely kevésbé ismert testvéreink körében: Ellen G. White kijelen-
tése szerint „az alkoholizmus nem csupán erkölcsi vétség, hanem
testi betegség is.” Azt is mondta, hogy a megmentésükért való
fáradozás során „mindenekelőtt testi állapotukra kell figyelmet
fordítani”. Ezzel messze megelőzte a mai orvostudomány megál-
lapításait. Az alkoholizmus csak a 20. században került fel a nem-
zetközileg diagnosztizált betegségek listájára.

Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja.

FÜGGELÉK

Vannak-e Ellen G. White-nak olyan prófétikus kijelentései, amelyek nem teljesedtek be, továbbá olyanok, amelyeknek a beteljesedésére vonatkozóan ma még semmi jel nem mutat?

Egyesek azt a kritikai észrevételt fogalmazták meg Ellen G. White prófétai szolgálatával kapcsolatban, hogy be nem teljesedett jóvendöléseket is találunk írásaiban. Kifogásolják, hogy olykor konkrétan szólt arról, hogy rövid időn belül beteljesednek azok a bibliai kijelentések, amelyek a Jézus visszajövetelét közvetlenül megelőző eseményekkel kapcsolatosak. A feltételezés-sel kapcsolatban, miszerint ezek be nem teljesedett jóvendölések lennének, Ellen G. White saját sorait idézzük.

„Ez olvasható az 1851-es kiadású *Korai írások* [magyarul *Tapasztalatok és látomások*], A kicsiny nyájhoz c. fejezetében: »Láttam, hogy az az idő, amelyet Jézus a szentek szentjében fog tölteni, hamarosan lejár, és hogy már nagyon kevés idő van hátra...« Azért vádolnak engem hazugsággal, mert az idő tovább folytatódott, mint ahogy azt bizonyágtételem jelezni látszott.»

Mi a helyzet akkor Jézus és a tanítványok bizonyágtételével? Ők is félre lettek vezetve? Pál ezt írta a korinthusiaknak: »Ezt pedig azért mondom, atyámfiai, mert az idő rövidre van szabva...« (1Kor 7,29–30) Rómaiakhoz írt levelében pedig ezt írta: »Az éjszaka elmúlt, a nap pedig elközelgett...« (Rm 13,12) Krisztus így szól hozzánk a szeretett tanítvány, János által, Pátmosz szigetéről: »Boldog, aki olvassa és akik hallgatják... mert az idő közel van... Íme

eljövők hamar...» (Jel 1,1–3; 22,6–7) Isten angyalai nagyon rövidnek mutatják be az időt az emberekhez szóló üzeneteikben. Én mindig ilyen üzenetet kaptam. Igaz, hogy az idő tovább folytatódott, mint ahogy azt az üzenet kezdeti idejében vártuk. Megváltónk nem jelent meg olyan hamar, ahogy reméltük. De megíúsulhat-e az Úr szava? **Soha! Emlékeznünk kellene arra, hogy Isten ígéretei és büntető ítéletei egyformán feltételhez kötöttek...** Az üzenetnek hangos kiáltással kell szólnia, hogy a föld lakói meghallhassák a figyelmeztetést. Isten embereinek meg kell tisztítaniuk lelküket igazság és engedelmesség által, hogy az Úr eljövetelekor hiba nélkül állhassanak meg előtte.

Ha az adventisták az 1844-es nagy csalódást követően szilárdan álltak volna hitükben, és egyesült erővel haladtak volna előre,... ha elfogadták volna a harmadik angyal üzenetét és a Szentlélek erejével hirdették volna a világnak, akkor megláthatták volna Isten megváltását. Erőfeszítéseik által az Úr nagyszerű munkája be is fejeződött volna... De a csalódást követő kétség és elbizonytalanodás időszakában sok adventhívó feladta hitét... Sokan, akiknek idejüket és tehetségüket a világhoz szóló figyelmeztetés hangoztatására kellett volna szánniuk, a szombat igazságának ellenzésében merültek el. Ekképpen a munka megakadt, a világ pedig sötétségben maradt. Mennyire más lett volna történelmünk, ha Isten parancsolatai és Jézus hite egységbe terelte volna az egész adventnépet!...

Nem Isten akarata volt, hogy Krisztus eljövetele így készen. Azt sem Isten tervezte, hogy Izráel népe negyven évig vándoroljon a pusztában... Bűnök késleltetik a mai Izráel bejutását is a mennyei Kánaánba. Egyik esetben sem Isten ígéretei voltak a hibásak. Az Úr hitvalló népe körében megnyilvánuló hitetlenség, világiasság, szentségtelenség és viszálykodás azok, amelyek ebben a bűnös és fájdalom-

mal teli világban tartanak minket hosszú évekig.” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 60–62. o.)

Ismeretes, hogy az 1888-as konferenciával kapcsolatban is kijelentette Ellen G. White, hogy Isten a „hangos kiáltás kezdetének” szánta a hit általi megigazulásról szóló üzenetet, amely ezen a konferencián olyan világosan tárult a résztvevők elé. Azt is kijelentette, hogy mivel ellene álltak az üzenetnek, „elzárták a világosságot a világtól is”. Ennek következtében pedig a „várakozás ideje hosszabbra fog nyúlni”. Minden készen volt akkor, hogy a Jelenések könyvében megjövendölt végső események végbemenjenek, az akkori körülmények között: nemzeti vasárnap törvény-programot terjesztettek a Kongresszus elé, továbbá az első világháború idején borzalmas állapotok jöttek létre, megjelent egy súlyos járvány (spanyol nátha), valamint hamis csodák sokasága. Kialakult egy Népszövetség terve az Egyesült Államok és a pápaság javaslatával, együttműködésével. Isten azonban lefékezte ezeket a fejleményeket, mert népe nem volt készen a Szentlélek kiárasztására, a végső nagy evangéliumhirdetésre és az Ő eljövetelére.

Ami pedig Ellen G. White-nak olyan prófétikus kijelentéseit illeti, amelyeknek a beteljesedésére vonatkozóan ma még semmi jelzést nem látunk, többek között ilyen kijelentésekre utalunk: Amikor a leghevesebben dül majd a vita a szombat vagy vasárnap kérdés körül, megtalálják a jeruzsálemi templomból való eredeti frigyládát, a Tízparancsolat eredeti kőtábláival, szövegével. Ugyancsak akkor, amikor ez a vita a forrponton lesz, sokaknak korábban megalt szeretteik, illetve ezek élethű képében démonok jelennek meg, és bizonygatják, hogy a vasárnap az Úr napja, továbbá hogy Isten azt kívánja, engedelmeskedjenek az állami rendeleteknek. Nem idézünk fel minden ilyen jellegű kijelentést, csak azt hangsúlyozzuk, hogy a jövőben is lesz alkalmunk arra, hogy megbizonyosodjunk: minden beteljesedik maradéktalanul, amit Isten Ellen G. White által kijelentett.

A „gyümölcsseikről ismeritek meg” (Mt 7,15–20) próba alkalmazása Ellen G. White életére és szolgálatára

1 Felelősségteljesen végezte-e az Úrtól kapott feladatát? Lelkiismeretesen ügyelt-e – Pál apostolhoz hasonlóan – arra, hogy szóbeli nyilatkozataiban és írásaiban elkülönítse egymástól az Istentől kapott kinyilatkoztatásokat és saját gondolatait, véleményét?

1Kor 7,10–25 ■ „Azoknak pedig, akik házasságban vannak, hagyom nem én, hanem az Úr, hogy az asszony férjétől el ne váljék... Egyebeknek pedig én mondom, nem az Úr... A hajadonok felől nincs ugyan parancsolatom az Úrtól, de tanácsot adok...”

.....

.....

.....

„Egyetlen cikket sem írok a folyóiratba csupán azért, hogy a magam nézeteit mutassam be. A cikkekben arról írok, amit látomásban mutatott meg nekem Isten.” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 26. o.)

„Nincs különleges bölcsességem önmagamban. Csak eszköz vagyok az Úr kezében arra, hogy elvégezzem a nekem

kijelölt munkát. A tanítások, melyeket írásban vagy szóban továbbadtam, Istentől kapott világosság kinyilvánításai voltak.” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., 44. o.)

„Gyakran találok magam olyan helyzetben, amelyben sem helyeslő, sem helytelenítő választ nem adhatok a fel-tett kérdésekre. Veszélyes lenne, ha szavamat az Úr üzene-teként adnák tovább. Nem mindig biztonságos számomra hangot adni saját véleményemnek, mert időnként, amikor valaki véghez akarja vinni saját tervét, számára kedvező szavaimat az Úrtól kapott külön világosságnak tekintené. Minden lépésemben körültekintően kell eljárnom.” (*Szemel-vények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., 56. o.)

2 Érvényesült-e Krisztus lelkülete – igazságossága, sze-lídsége, türelme, együttérzése – lelkigondozói tevé-kenységében?

Így mutatják be Krisztus lelkületét az alábbi messiási próféciaák:

Ésa 42,1–4 ■ „Íme az én szolgám, akit gyámolítok, az én választottam, akit szívem kedvel... Megrepedt nádat nem tör el, a pislogó gyertyabelet nem oltja ki, a törvényt iga-zán jelenti meg. Nem pislog és meg nem reped, míg a föl-dön törvényt tanít...”

Ésa 50,4 ■ „Az Úr Isten bölcs nyelvet adott nekem, hogy tud-jam erősíteni a megfáradtat beszéddel...”

Példa arra, hogy miként tanácsolta és bátorította testvéreit Ellen G. White:

„Kedves testvérem! A leggyengédebben szeretlek, és kívánom, hogy bárcsak békén hagynának azok, akik szemrehányásokkal üldöznek. Azt viszont... nem szabad elfelejtened, hogy ezek a bonyodalmak és kellemetlenségek is aközött a *minden* között vannak, amelyek az Istent szeretők javára szolgálnak (Rm 8,28)... Minél többet lökdösnek, félreértene, félremagyaráznak, rosszul állítanak be, annál több a bizonyíték, hogy a Mesterért dolgozol... Minden nehézség ellenére légy nyugodt, zavartalan, türelmes, elnéző... jóval fizess a gonoszért!... Ne hagyd, hogy a kíméletlen szóbeszéd bántson! Kíméletlenül szóltak Jézushoz is. Te követsz el hibát, és olykor okot adsz a kemény megjegyzésekre, de Jézus soha nem szolgáltatott okot erre... Ne várd el, hogy jobb helyzeted legyen ebben az életben, mint a dicsőség Fejedelmének volt... Fájdalmasan érint, ha azok közül lesz valaki ellenségeddé, akikért sokat tettél. De csaknem ugyanezt teszed te is, amikor hátat fordítasz Jézusnak... Nézz Jézusra, Üdvözítődre, és légy vidám!... Ha magad próbálsz hordozni, összezúznak terheid... Megtiszteted, ha rá mint Teremtődre bízod lelkedet... Csak higgy, és meglátod Isten szabadítását!” (A Battle Creek-i kórház főorvosának írta e sorokat 1885. július 16-án; *Bizonyságtételek*, 8. köt., 123–130. o.)

Sokszor kellett Ellen White-nak ún. személyes bizonyságtételt közvetítenie. Sok ilyen bizonyságtételt olvashatunk a *Bizonyságtételek a gyülekezet számára* 9 kötetében, csupán monogrammal jelölve a címzetteket. Ezekkel kapcsolatban írta Ellen White:

„Utolsó látomásomban tudtomra adták, hogy helyes, ha kiadom a személyes bizonyságtételeket... Isten rávilágít némelyek útjára, hogy mások is okuljanak belőle.” (1868. július 12.; *Bizonyságtételek*, 2. köt., 112–113. o.)

E bizonyágtételek által Isten sokszor titkos bűnöket leplezett le, és szigorú megrovást küldött egyeseknek. Nem volt könnyű Ellen White-nak hűen közvetíteni ezeket az üzeneteket, súlyos lelki terhet jelentett számára, és erkölcsi bátorságot kívánt tőle.

3 Családi élete megfelelt-e az igei mércének?

1Tim 3,4-5 ■ „Aki a maga házát jól igazgatja, gyermekeit engedelmisségben tartja, minden tisztességgel, ...mert ha valaki az ő tulajdon házát nem tudja igazgatni, mi módon visel gondot Isten egyházára?”

.....

.....

.....

Ellen G. White 1846. augusztus 30-án kötött házasságot James White-tal, akinek tanítói képesítése volt, és a Miller-mozgalom igehirdetőjévé lett. Házasságkötésükkel kapcsolatban írta naplójába:

„Szívünk összeforrt a nagy munkában. Együtt utaztunk és fáradoztunk emberek üdvösségeért.” (*Bizonyágtételek*, 1. köt., 46. o.)

A sok munka, az Isten művéért hordozott gondok megviselték James White egészségét. Több súlyos betegség után, 1881. augusztus 6-án elhunyt. Ellen White ezt írta naplójába férje halála után:

„Amikor őt veszítettem el, akinek szeretete támaszom volt, akivel 35 éven át együtt dolgoztam, rá tudtam tenni

kezemet szemére, mondván: Rád bízom kincsemet a feltámadás hajnaláig.” (*Ellen G. White életrajza*, White Jakab halála c. fej.)

Négy gyermeke született a házaspárnak. Kritikusai felróják Ellen White-nak, hogy Henry és Edson fiukat kisgyermekként hosszabb időre mások gondviselésére hagyták, az Isten művében való munkálkodás érdekében. Ez azonban távolról sem a szülői kötelesség elhanyagolása, avagy másokra hárítása volt részükről, hanem igen nehéz szívvel meghozott áldozat. Így írt erről naplójegyzetében Ellen G. White:

„Egészségem gyenge volta miatt, és mert a gyermek sürgősszerűen sok időmet kötött volna le, úgy véltük, hogy a lélekmentés munkája érdekében fel kell áldoznunk a kis Henry társaságát... Súlyos próba volt, mégsem merem hagyni, hogy gyermekem a kötelességem útjába álljon... Nagy fájdalommal, sok könnyel meghoztam az áldozatot, egyedül az Úr előtt. Lemondtam gyermekemről, aki akkor egyéves volt, hogy más legyen az anyja, más végezze körülötte az anyai kötelességeket. A Howland családnál helyeztük el, akikben teljesen megbíztunk... Tudtuk, hogy jobban ellátják Henryt, mint ahogy mi tudnánk utazásaink közben, és jobb lesz neki, ha nyugodt otthona van... Nehéz volt elválnom gyermekemtől. Szomorú kis arca, amikor elbúcsúztunk, éjjel és nappal előttem volt...” (*Bizonyságtételek*, 1. köt., 53. o.)

Megjegyzendő, hogy ez volt az az időszak, amikor különböző fanatikus irányzatok és személyek környékeztek meg a Miller-mozgalomból megmaradt hívő csoportokat, ezért szükséges volt családról családra látogatni, erősíteni őket.

Még néhány sor Ellen G. White-től ezzel kapcsolatban:

„A legnagyobb áldozat, amelyre a művel kapcsolatban felhívást kaptunk, az volt, hogy gyermekeink gondozását másokra kellett hagynunk. Henry öt évig volt távol tőlünk, és Edson is csak rövid ideig volt velünk... Sok éjszakát... keserű sírással töltöttem. Kívántam volna, ha rövid időre más anyák kerültek volna helyembe,... akkor értékelnék áldásos helyzetüket, és jobban együttéreznének velem megfosztottságomban... Mindazonáltal imádkoztunk és fáradoztunk gyermekeinkért. Az Úr megáldotta értük tett igyekezetünket... Nem voltak hibátlanok, de okkal hittük, hogy Krisztus nyájának juhai lesznek majd.” (*Bizonyságtételek*, 1. köt., 62. o.)

Ellen White gyermekei iránti szeretetének, szülői aggodalmának és fáradozásának bizonyága az a levél is, amit Edson fiuknak írt tizenkilencedik születésnapja alkalmából. Részletet idézünk belőle:

„Édes fiam! Tizenkilencedik születésnapodra írom e levelet. Nagy örömünkre szolgált, hogy a közelmúltban néhány hetet velünk töltöttél. Most elhagyni készülsz bennünket, de imánk követni fog... Olyan helyen élsz, ahol nehéz megőrizned a megszentelődést, és olyan légkört árasztanod magad körül, amely másokat is eltávolít a bűntől... Nehezedre esik, hogy szeresd a lelki dolgokat... Feltétlenül arra kell szoktatnunk és fegyelmeznünk gondolatainkat, hogy szeressék a tisztaságot. Serkentenünk kell magunkban a lelki dolgok szeretetét... Ne hitegesd magadat, hogy jön majd olyan idő, amikor könnyebb lesz erre készítened magadat, mint most... Új életéved kezdődik el most. A rólad feljegyzést készítő angyal új oldalt nyit... Legyen olyan a feljegyzés, amelyet nem szégyelsz majd, sem magad, sem az angyalok tekintete előtt!” (*Bizonyságtételek*, 2. köt., 261–268. o.)

A négy fiú közül a legkisebb négy hónapos korában meghalt. A legidősebb, Henry 16 éves korában halt meg. Tudatában volt közeli halálának, és hitben készült rá. Utolsó kívánsága az volt, hogy kistestvére mellé temessék el. „Hogy majd együtt támadjunk fel Jézus eljövetelekor” – mondta. Edson és Willie nevű fiuk prédikátor lett. Edson különösképpen szíven viselte a rabszolgaságból szabadult déli feketék közötti evangelizációt. Willie többféle vezetői tisztséget töltött be, és édesanyja támasza, munkatársa is volt, anyja időskorában.

4 Milyen magatartást tanúsított Ellen G. White a megpróbáltatásokban?

Rm 1,17 ■ „Az igaz ember hitből él.”

Jak 1,2–3 ■ „Teljes örömmel tartsátok, atyámfiai, amikor különböző megpróbáltatásokba juttok, tudva azt, hogy hitetek megpróbáltatása kitartást szerez.”

.....

Bőven volt része Ellen White-nak megpróbáltatásokban. Két fiát és férjét veszítette el, főleg szolgálata első évtizedeiben gyakran küzdött betegségekkel, férjének is többször volt súlyos betegsége, és ezen kívül ott volt a gyülekezetek sok-sok gondja, amibe beletartozott az is, hogy bőven érték gyanúsítások, támadások. Különösen fájdalmas tapasztalat volt számára az Istentől jövő világosság visszautasítása az 1888-as minneapolis-i konferencián. Sok aggodalmat viselt a mű vezetőiért, 9 évig tartó ausztráliai tartózkodása idején is. Istentől származó intő, kérlelő bizonyágtételeit ilyen bevezetéssel küldte nekik hajópostán egy alkalommal: „Az óceán széles vizein át kiáltok hozzátok.”

Alábbi soraival azt a hitvallást fogalmazta meg, amely egész életében erőssége volt:

„Magasra emelem fejemet a viharban, mert az Úr, akié vagyok, akinek szolgállok, nem engedi, hogy elborítsanak a hullámok. Az ellenség örülne, ha gyengének látna, ha azt látná, hogy reszketek a veszélyek láttán, melyekkel körülvesz, a nehézségek hegyei láttán, melyekkel eltorlaszolja utamat. Természetem ugyan visszariad, ennek ellenére szent merészséggel haladok előre, hogy szembeszálljak egyik nehézséggel a másik után, melyek előtűnnek, hogy elállják utamat. Az Úr nevében haladok előre, egyszerű hittel, hogy legyőzöm őket. Az Úrra támaszkodom, aki mindenkor közel van, aki velem lesz, és amikor neve dicsőségét szolgálja, egyetlen szóval megdorgálja a tenger hullámain, és elsimítja a hegyet, hogy síkság jöjjön létre.” (1888-as *anyagok/Kiben bízhatunk?*, 2. köt., 587–588. o.)

Férje halála után írta naplójegyzetébe:

„Férjem halálának hirtelen megrázkódtatása súlyos teherként zuhant rám... Megviselte testi erőmet e csapás, de az isteni kegyelem megtartott... Időnként azt gondoltam, nem bírom ki, hogy férjem meghalt... de ezek a szavak hatoltak elmémbe: »Csendesedjete el és ismerjéte el, hogy én vagyok az Isten!« Nagyon is éreztem veszteségemet, mégsem szabad átadni magamat a céltalan bánatnak... Nem vagyok annyira önző, hogy azt kívánjam, bárcsak visszatérne nyugalmas alvásából, és újra vívja az élet csatáit... Én is, gyermekeink is úgy tisztelhetjük a legjobban emlékét, ha folytatjuk a munkát, ahol abbahagyta... Folytatni fogom élete munkáját azzal a bizonyossággal, hogy Megváltóm velem lesz. Már csak rövid ideig kell vívnunk a harcot, és azután Krisztus eljön...” (Bizonyosságtételek, 1. köt., 67–68. o.)

5 Milyen volt az anyagi javakhoz való viszonya, megfelelt-e az igei mércének?

1Tim 6,18 ■ „Hogy jót tegyenek, legyenek gazdagok a jó cselekedetekben, legyenek szíves adakozók, közlők.”

.....

.....

.....

Otthonuk, különösen a kezdeti időszakban – noha szegénységgel küzdöttek, sőt nélkülöztek – olykor ingyenszállodának tűnt, annyian tartózkodtak náluk hosszabb-rövidebb ideig. A későbbiekben is szívesen hívtak meg testvéreket otthonukba, beteget vittek haza, hogy otthonukban ápolják, imádkozzanak érte folyamatosan. Könyvei jövedelmét a mű különböző intézményeinek a támogatására szánta, saját anyagi forrásaiból támogatta diákok tanulását a felekezet iskoláiban. Önzetlenség és segítőkészség jellemezte az anyagi javaival való gazdálkodás tekintetében.

6 Milyen volt az imaélete?

Kol 4,2 ■ „Az imádságban állhatatosak legyetek, vigyázván abban hálaadással.”

.....

.....

.....

Naplójegyzeteiben lépten-nyomon találkozunk ilyen és ehhez hasonló feljegyzésekkel: „Elvonultunk férjemmel egy ligetes helyre imádkozni... Megterhelt voltam, de az imádság során békességet nyertem.” Megkérdeztek a múlt század hatvanas éveiben egy idős adventista lelkészt, aki még hallotta kisfiú korában Ellen G. White-ot prédikálni, hogy milyen benyomást tett rá ez az alkalom. Válasza így hangzott: „Semmire nem emlékszem a beszédéből, csak az imájára. Az olyan volt, hogy az ember tudta, érezte, hogy Istennel beszél.” Amikor Ausztráliában az akkor létesülő Avondale-i iskola közelébe költözött és ott egy kis szerény házat építettek neki, kérése volt, hogy úgy tervezzék a házat, hogy legyen benne egy kis „imaszoba”. Abból a célból – mondta –, hogy ha bárki a ház lakói közül el akar vonulni ígét olvasni, imádkozni, ott senki se zavarja. Ma emléképként ez a kis ház. A belépő helyiségből nyílik az egészen kis területű „imaszoba”, benne csupán egy karosszék van, térdeplővel ellátva, és egy világosságot árasztó, nagy ablak rajta.

Az e heti adomány a Nyitott Szemmel folyóiratot támogatja.

Mit foglal magában az adventnép prófétai megbízatása?

1 Hol olvashatunk egyértelmű, esküvel megerősített isteni kijelentést az adventnép prófétai elhívásáról a megváltási terv utolsó szakaszában? Milyen örömteli, de később fájdalmas tapasztalaton kellett átmenniük az adventüzenetet megszólaltató úttörőknek?

Jel 10,1-7 ■ „Láttam egy másik, erős angyalt az égből leszállni, aki felhőbe volt öltözve, fején szivárvány volt, és arca olyan volt, mint a Nap, lábai, mint a tűzoszlopok. Nyitott könyvecske volt a kezében, és tette jobb lábát a tengerre, bal lábát pedig a földre... Az angyal, akit láttam állni a tengeren és a földön, felemelte kezét az égre, és megesküdött arra, aki örökkön-örökké él, aki teremtette az eget és a benne valókat, a földet és a benne valókat, a tengert és a benne valókat, hogy meghatározott idő többé nem lesz. Hanem a hetedik angyal szavának napjaiban, amikor trombitálni fog, elvégeztetik Isten titka, amint megmondta szolgálainak, a prófétáknak.

És a szózat, amelyet hallottam az égből, ismét szólt nekem: Menj el, és vedd el a megnyitott könyvecskét, mely a tengeren és a földön álló angyal kezében van.

Elmentem azért az angyalhoz, és mondtam neki: Add nekem a könyvecskét. Ő azt mondta: Vedd el, edd meg, megkeseríti gyomrodat, de a szádban édes lesz, mint a méz. Elvettem azért a könyvecskét az angyal kezéből,

és megettem. Íme a számban olyan édes volt, mint a méz, de amikor megettem, megkeseredett a gyomrom.”

.....

.....

.....

„Rövid, tömör jelképes ábrázolás ez az igeszakasz az advent-mozgalom indulásáról. Vegyük sorra a jelképek jelentését:

– az **erős angyal** – az *angelosz* görög kifejezés szó szerint *követet, küldöttet* jelent. Az írás többször szól úgy Jézusról, mint az *Atya küldöttéről* (Jn 8, 16), a *szövetség követéről* (Mal 3,1), az *Úr orcája követéről* (Ésa 63,9). „Az erős angyal” megjelenésének leírása azonos a Dn 10. fejezetében bemutatott „gyolcsba öltözött férfiéval”, aki kétségtelenül azonos az első fejezetben megjelenő megdicsőült „Emberfiával” (Jel 10,1–2; vö. Dn 10,5–7; Jel 1,13–18).

– A **megnyitott könyvecske** kétségtelenül Dániel könyve, mert a Biblián belül egyedül Dániel könyvére vonatkozóan hangzik el ugyanolyan esküvés, mint itt, Jelenések könyve 10. fejezetében, a »gyolcsba öltözött férfi«, azaz Krisztus részéről (lásd Dn 12,6–7). Továbbá csakis Dániel könyvére vonatkozóan hangzott el, hogy *bepecsételtetett* a vég idejéig, és hogy akkor majd feltárul az értelme: Dn 8,26; 12,4.10.

– Az **isteni esküvés** jelentőségét illetően lásd: Zsid 6,17–18. Jelenések könyve 10,6–7 szerint Krisztus esküvéssel erősíti meg Dániel *könyvecskéjének* azt az üzenetét, amely annak *megnyílása*kor feltárul. Ez az üzenet pedig a következő: Az *utolsó időre* vonatkozó 2300 év lejártá után nincs többé prófétikus időmeghatározás, immár csakis a megváltási terv befejező szakasza van hátra. A várakozás és a készülés ideje ez Jézus adventjére, amelynek pontos ideje viszont ismeretlen.

– A **könyvecske megevése** (előképét lásd Ezék 2,9–3,4) által János apostol mintegy átélte, megjelenítette látomása során a

Miller-mozgalom tapasztalatát. A 2300 esztendő 1844-ben való lejártának a felismerése, ennek alapján Krisztus dicsőséges megjelenésének a várása egyrészt ujjongó örömet jelentett számukra, másrészt nagy erejű, nagy kiterjedésű üzenethirdetésre készítette őket. A nagy lelkesedés és a teljes bizonyosság után viszont *megkeseredésen*, megrázó csalódáson kellett átmenniük, amikor Krisztus nem jött el a várt időpontban.

– A **mézédes örömről** így ír Ellen G. White, aki fiatal éveiben résztvevője volt a mozgalomnak:

»Akik azt remélték, hogy nemsokára szemtől szemben állnak majd Megváltójukkal, olyan ünnepélyes boldogságot éreztek, amelyet nem lehet szavakkal kifejezni... Szívük szorosan összeforrt, sokat imádkoztak egymással és egymásért... Isten jóváhagyásának bizonyossága fontosabb volt nekik, mint a mindennapi táplálék. Ha lelkükre felhő borult, nem nyugodtak addig, amíg el nem vonult. Amint megbizonyosodtak Isten kegyelmes bocsánatáról, vágyakoztak arra, hogy megláthassák Őt, akit lelkük szeret.« (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, Beteljesedett prófécia c. fejezet)

– A **keserű csalódásról**: »Egészen addig váraкоztunk [1844. október 22-én] Urunk megjelenésére, amíg az óra tizenkettőt nem ütött. A nap elmúlt, és csalódásunk bizonyossággá lett. Legdrágább reményeink és váraкозásaink dőltek romba... Az adventváraкозásban szerzett tapasztalatom egész keresztény életem leggazdagabb, legragyogóbb tapasztalata volt... A Biblia tévedésnek bizonyulna? Nincs Isten, nincs menny, nincs mennyei Jeruzsálem, nincs Paradicsom?« (Edson Hiram, idézi: *Az alapvető bibliai tanítások kátéja*, szerk. Vankó Zsuzsa, Bp., BIK Kiadó 2019, 329–330 o.)

2 Milyen határozott paranccsal erősíti meg Krisztus a csalódáson átment adventnépet küldetésének változhatatlan voltában? Mi teszi ma különösen szükségesé ennek az üzenetnek a hirdetését?

Jel 10,11 ■ „Mondta nekem: Ismét profétálnod kell neked sok nép, nemzet, nyelv és király előtt.”

Vö. Mt 24,14 ■ „Isten országának ez az evangéliuma hirdetik majd az egész világon, bizonyságul minden népnek, és akkor jön el a vég.”

Jelen tanulmányunkban nem térhetünk ki a mozgalom kezdeti nagy reménységének elmúltára, a téves időszámításból fakadó csalódásra. A csalódás okát azonban Isten hamar feltárta néhány kitartó adventváró Biblia-kutatása révén, és megerősítette ezeket a hívőket hosszabb távú profétai küldetésükben.

„A csalódás is – habár saját tanításuk félreértése miatt történt – javukat szolgálta. Megvizsgálta azokat, akik állításuk szerint elfogadták az intő üzenetet. Megtagadják-e elhamarkodottan tapasztalataikat a csalódás miatt, és eldobják-e Isten szavába vetett bizalmukat? Vagy pedig imában és alázattal igyekeznek megtalálni, hol értették félre a jövődőlést? Hányan cselekedtek félelemből, érzelemből vagy nyugtalanságból? Hányan voltak langymelegek és hitetlenek? Tömegek állították, hogy vágyva várják az Úr megjelenését. Megtagadják-e vajon a hitet a késedelem... folytán, amikor a világ gúnyolódik és gyalázkodik? Félredobják-e az Ige világos bizonyosságtevésével alátámasztott igazságokat, csak azért, mert nem értik meg azonnal Isten intézkedéseit?

Ez a vizsga megmutatja, hogy milyen erősek azok, akik őszinte hittel engedelmeskednek annak, amit az Ige és Isten Lelke tanításának tartottak. Megtanítja őket arra is – amit csak ilyen esemény útján lehet megtanulni –, hogy milyen

veszélyes dolog elfogadni a Biblia tanításai helyett emberek elméleteit és magyarázatait. A hit fiaiban a tévedésük nyomán támadt bizonytalanság és szenvedés elvégzi a szükséges helyesbítést. Arra készíti őket, hogy alaposabban kutassák a jövődőlés ígét. Megtanulják belőle, hogy gondosabban kell megvizsgálni hitük alapját, és elvetniük mindazt, ami nem az igazság Igéjére épült, bármilyen sok híve is van a keresztény világban.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, A sötétségen átsugárzó fény c. fej.)

Világunkra jellemző, hogy miközben egyre több megdöbbenőbb hírt és tudományos jelentést olvashatunk arról, hogy Földünk nagy sebességgel halad a szakadék felé, a döntéshozók, a politikai vezetők tanácstalanok, és amikor tudósokat kérdeznek a megoldás felől, ők is csak széttárják kezüket. Ez év elején – még a nyári hőkupolákat megelőzően – az alábbi megdöbbenőbb cikket olvashattuk az egyik hírportálon:

„Soha nem volt még ennyire borús a globális kockázati térkép: a World Economic Forum friss Global Risks 2026 jelentése szerint a szakértők többsége rövid és hosszú távon is egyre instabilabb világra számít. A több mint 1300 nemzetközi szakértő és 11 ezer vállalatvezető bevonásával készült elemzés arra figyelmeztet, hogy a geopolitikai feszültségek, a gazdasági bizonytalanság, a technológiai kockázatok és a társadalmi megosztottság egyszerre erősödnek. Eközben az együttműködés globális mechanizmusai látványosan gyengülnek... A felmérésben részt vevő szakértők fele már a következő két évre is igencsak »turbulens« világgazdasági és geopolitikai környezetre számít. Ennél is aggasztóbb, hogy tízéves távon még borúsabb a kép: ekkor már a válaszadók 57 százaléka lát komoly megrázkódtatásokkal terhelt jövőt. **A nyugodt, stabil globális kilátásban gyakorlatilag senki sem hisz, mindössze a megkérdezettek 1 százaléka számít kiegyensúlyozott időszakra.**” (www.portfolio.hu, 2026. január 16.)

3 Milyen üzenetet kell hirdetni Isten választott népének az egész világon? Hogyan lehetséges „örökkévaló evangéliumként” megszólaltatni az ún. hármass angyal üzenet felhívásait?

Jel 14,6–12 ■ „Láttam más angalt az ég közepén repülni, aki-nél volt az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosai-nak hirdesse az evangéliumot, minden nemzetségnek, ágazatnak, nyelvnek és népnek, ezt mondván nagy szó-val: Féljétek Istent, és neki adjatok dicsőséget, mert eljött az ő ítéletének órája! Imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, a tengert és a vizek forrásait!

Más angyal is követte azt, mondván: Elesett, elesett Babilon, a nagy város, mert az ő paráznasága haragborá-ból adott inni minden népnek.

Harmadik angyal is követte azokat, ezt mondván nagy szóval: Ha valaki imádja a fenevadat és annak képmását, ha bélyegét felveszi homlokára vagy kezére, ő is iszik Isten haragjának borából, amely elegyítetlenül töltetett az ő haragjának poharába. Kínoztatik tűzzel és kénkövel a szent angyalok előtt és a Bárány előtt, kínlásuk füstje felmegy örökkön-örökké, nem lesz nyugalomuk éjjel és nappal azoknak, akik imádják a fenevadat és annak képmását, és akik felveszik az ő neve bélyegét. Itt van a szentek állhatatossága, itt, akik megtartják Isten parancsolait és Jézus hitét!”

„Szent üzenetünk van a világ számára. A harmadik angyal üzenete nem ember által kitalált elmélet, nem a képzelet szüleménye, hanem Isten ünnepélyes igazsága az utolsó napokra. Végső figyelmeztetés ez a pusztulás előtt

álló emberiség számára. Ez az igazság nem pusztán az értelemnek szól, hanem szorgalmat és odaszentelt munkát igényel azoktól, kik elfogadják ezt a szent tanítást. Fel kell hívni a világ figyelmét Isten parancsolataira és Jézus bizonyágtételére. Hirdetni kell a Megváltó jövetelét. Eléjük kell tárni az ítélet jelenetét, fel kell ébresztetni szívüket, hogy felismerjék a próbaidő utolsó óráinak ünnepélyességét, és felkészüljenek az Istenünkkel való találkozásra.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1888. március 13.)

4 Mi volt a titka annak, hogy Keresztelő János „kiáltó szava a pusztában” oly sokakat tudott megszólítani, megtérésre indítani? Milyen ígéretek teljesedtek be Keresztelő János életében, eredményes prófétai szolgálatában? Miért elengedhetetlen ezekben nekünk is részesülnünk, küldetésünk betöltése érdekében?

Lk 1,15–17 ■ „Nagy lesz az Úr előtt, bort és részegítő italt nem iszik, betelik Szent Lélekkel még az ő anyja méhétől fogva. Izráel fiai közül sokakat megtérít az Úrhoz, az ő Istenükhöz. Őelőtte fog járni Illés lelkével és erejével, hogy az atyák szívét a fiakhoz térítse, és az engedetleneket az igazak bölcsességére, hogy készítsen az Úrnak tőkéletes népet.”

Vö. Eféz 5,18 ■ „Teljesedjetek be Szentlélekkel!”

.....

.....

.....

Keresztelő János küldetése az adventnép küldetésének az előképe. Nemcsak Jézus első eljövele előtt volt szükséges elkészí-

teni, felkészíteni egy népet az Ő fogadására, hanem ugyanerre az előkészítő szolgálatra van szükség ma is, Krisztus második eljövetele előtt. Az „útkészítő” prófétai szolgálatnak elsőként Isten népe körében kellett megvalósulnia. Keresztelő Jánosról elsőként azt adja tudtul az angyal, hogy „betelik Szentlélekkel”, és csak ezután valósulhatott meg a többi isteni íréret.

Ebből a szempontból gondoljuk át a prófétai küldetéshez szükséges lelki feltételeket mi is. Mit jelenthetnek ezek a kívánalmak és ígéretek számunkra?

- Betelt Szentlélekkel,
- sokakat megtérített az Úrhoz, az ő Istenükhöz,
- Őelőtte járt Illés lelkével és erejével,
- az atyák szívét a fiakhoz fordította (és a fiak szívét az atyákhoz, Mal 4,6),
- készített az Úrnak tökéletes népet .

„Jánosnak az Úr követeként kellett fellépnie, hogy elhozza az embereknek Isten világosságát. Gondolataikat új irányba kellett terelnie. Rá kellett ébreszteni őket Isten kívánalmainak szentségére, és arra, hogy szükségük van az Ő tökéletes igazságosságára. Egy ilyen hírnöknek szent életet kell élnie, hogy a benne lakozó Szentlélek temploma lehessen. Hogy küldetését betöltse, meg kell őriznie fizikai, szellemi és lelki erejét. Szüksége lesz tehát arra, hogy uralkodjon testi vágyain és szenvedélyein, s uralma alatt tartsa minden képességét, hogy olyan mozdíthatatlanul állhasson az emberek előtt a különböző körülmények között, mint a sziklák a hegyeken...

János a Messiás eljövetelét hirdette, és megtérésre szólította fel a népet. A bűntől való megtisztulás jelképeként megkeresztelte őket a Jordán vizében. Ezzel a jelentős szemléltetéssel nyilvánvalóvá tette, hogy azokat, akik Isten választott népének nevezik magukat, beszennyezte a bűn; szívük és életük megtisztulása nélkül nem lehet részük a

Messiás országában... Krisztusnak Keresztelő János idejében kellett megjelennie, hogy kinyilatkoztassa Isten jellemét. Csupán a megjelenése is leleplezi az emberek előtt bűneiket. Csak akkor lehetnek az Övéi, ha meg akarnak tisztulni a bűntől, csak a tiszta szívűek tartózkodhatnak jelenlétében. Keresztelő János így hirdette Izráelnek Isten üzenetét. Sokan megszívlelték tanítását, és mindent feláldoztak, hogy engedelmeskedjenek. Tömegek követték az új tanítót, és többen dédelgették azt a reménységet, hogy talán ő a Messiás. De amint János látta, hogy a nép feléje fordul, minden alkalmat megragadott, hogy hitüket az Eljövendőre irányítsa.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Kiáltó szó a pusztában c. fejezet)

5 Miért nem valósulhatott meg mindmáig – közel 180 éve – Isten terve, az adventnép prófétai küldetése által? Hogyan mutat rá Jézus a laodiceai levélben, valamint a hű és bölcs szolga példázatában ennek legfőbb okára?

Jel 3,15-17 ■ „Tudom a te dolgaidat, hogy te sem hideg nem vagy, sem forró, bárcsak hideg volnál vagy forró. Így, mivel langyos vagy, sem hideg, sem forró, kivetlek téged az én számból. Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, meggazdagodtam, semmire nincs szükségem, és nem tudod, hogy te vagy a beteg, szánandó, szegény, vak és mezítelen.”

Mt 24,48 ■ „Ha pedig ama gonosz szolga így szólna szívében: Halogatja még az én uram a hazajövetelt, és az ő szolgatársait verni kezdené, a részegesekkel pedig enni és inni kezdene...”

.....

.....

A laodiceai önteltség, büszkeség, langyosság és vakság csírái nem sokkal a mozgalom indulása után már megjelentek. Ellen G. White 1904-ben ezt írta:

„Az elmúlt húsz év folyamán egy ravasz, szentségtelen befolyás arra készítetett embereket, hogy emberekre tekintsenek, emberekhez kössék magukat, és elhanyagolják mennyei Társukat. Sokan elfordulnak Krisztustól. Elfelejtették megbecsülni azt a Valakit, aki ezt mondta: »Íme én tiveletek vagyok a világ végezetéig.«” (*The Review and Herald*, 1904. február 18.)

Ez a fajta lelki hanyatlás nem maradhatott következmények nélkül a mozgalom későbbi szakaszában sem, és egészen napjainkig tart. A 19. század végén és a 20. század elején megjelent egy súlyos válság a közösségben, amelyet Ellen G. White Alfa-válságnak nevezett el. Arra is rámutatott, hogy a vég felé haladva egy még súlyosabb válság következik, melyet Ómega-válságnak nevezett.

„Gyorsan közeledik az idő, amikor nagy lesz a bizonytalanság és a fejetlenség. Sátán angyalruhába öltözik, hogy ha lehetséges, tévedésbe ejtse még a választottakat is. Sok isten lesz majd és sok úr. Fújni fog a tanítás mindenféle szele. Akkor nem azok lesznek a vezetőink, akik többre becsülik az áltudományokat. Nem azok állnak majd soraink élén, akik a műveltségben, a pallérozott értelemben és a tehetségben bíztak, és nem tartottak lépést a világossággal. Akik megbízhatatlannak bizonyultak, azokra nem bízzák rá többé a nyáját. Kevés »kiváló« ember vesz majd részt az utolsó, komoly munkában. Mivel önhittek és Istentől függetlenek, az Úr nem tudja felhasználni őket szolgálatára.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 5. köt., 80. o.)

Önvizsgálati kérdések: *Vajon nem jellemző-e ránk is a laodiceai magabizás, büszkeség, az ismereteinkben, eddig elért eredményeinkben való bizakodás? Az elmúlt jó néhány évtizedben nem történhetett-e meg velünk is, hogy amikor az Úr megszólított minket, nem aláztuk meg magunkat?*

6 Melyik nagy üdvtörténeti esemény, melyik isteni ígéret megvalósulása idején teljesíti majd be Isten népe a rá bízott küldetést? Milyen feltétel teljesülése fogja ezt megelőzni?

Joel 2,12–31 ■ „De még most is így szól az Úr: Térjetelek hozzám teljes szívetek szerint; böjtöléssel is, sírással is, kesergéssel is! Szíveteket szaggassátok meg, ne ruháitokat, úgy térjetelek meg az Úrhoz, a ti Istenetekhez! Mert könyörülő és irgalmas Ő, késedelmes a haragra, nagy kegyelmű, és bánkódik a gonosz miatt. Ki tudja, hátha visszatér, és megbánja, áldást hagy maga után...

Fújjatok kürtöt a Sionon, szenteljetelek böjtöt, hirdessetek gyűlést! Gyűjtsétek össze a népet, szenteljétek meg a gyülekezetet!... A tornác és az oltár között sírjanak a papok, az Úr szolgálói, és mondják: Légy kegyelmes, ó, Uram, a te népedhez, ne bocsátsd szidalomra a te örökségedet!... Erre buzgó lett az Úr szeretete... és kegyelmezett az ő népének...

Lesz azután, hogy kiöntöm Lelkemet minden testre. Prófétálnak fiai és leányai, véneitek álmokat álmodnak, ifjaitok pedig látomásokat látnak. Sőt még a szolgákra és szolgálóleányokra is kiöntöm azokban a napokban az én lelkemet. Csodajeleket mutatok az égen és a földön, vért, tüzet és füstoszlopokat. A nap sötétséggé válik, a hold pedig vérré, mielőtt eljön az Úr nagy és rettenetes napja.”

A végidő nagy küzdelmét és az adventnép lelki, szellemi hanyatlását látva elbizonytalanodhatnánk. De számtalan prófétikus ígéret erősíti meg, hogy a késői eső kitöltésével és az ún. tizenegy órai munkások csatlakozásával (vö. Mt 20,6–7) az adventüzenet valóban elvégzi munkáját az egész világon. Az elhívott adventnép ugyan megosztott lesz egészen a késői eső küszöbéig, de a megtért „maradék maradéka”, a tizenegy órai munkásokkal kiegészülve, befejezi a munkát. Megvalósul az ígéret: „Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyságul minden népnek, és akkor jön el a vég.” (Mt 24,14)

Azoknak azonban, akik ebben a rendkívüli munkában és tapasztalatban részt vesznek majd – Joel könyve szerint –, mélységes önvizsgálaton, bűnbánaton és valódi megtérésen kell átmenniük. Csak azok nyerhetik el a késői eső különleges áldásait, akik a korai eső tapasztalatában is részesültek.

*Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.
– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola működési költségeihez.*

FÜGGELÉK

Ellen G. White (1827–1915) rövid életrajza

Gyermekkora

Az Amerikai Egyesült Államokban, Gorhamban (Maine) született (ikertestvérével, 7–8. gyermekként), metodista családban. Portlandba költözésük után, kilencéves korában súlyos balesetet szenvedett, emiatt abba kellett hagynia iskolai tanulmányait. Tizenhárom éves korában megkeresztelkedett, és a metodista egyház tagja lett. Családjával együtt 1840-től William Miller előadásait látogatták, ezért kizárták őket a metodista egyházból. Átélték az 1844. október 22-ei nagy csalódást.

Elhívása a prófétai szolgálatra

Első látomását 1844 decemberében kapta. Első bizonyágtételeit Portlandban, Orringtonban és Exeterben mondta el. 1846-ban házasságot kötött James White adventista lelkésszel, ettől kezdve együtt utaztak, céljuk a csalódott hívők bátorítása volt. 1846 őszétől szombatünneplők lettek.

Közös munka James White-tal

Utazásaikat, tevékenységüket gyermekeik születése után is folytatták (1847 nyara: Henry, 1849 nyara: James Edson születése). Szervezői, résztvevői voltak az 1848-as szombatkonferenciának, amelyek a hn. adventista közösség fő hitelveit (az „öt alappillért”) rögzítették a Biblia alapján. Az ezt követő években Ellen White férjével együtt küzdött a szervezet kialakításáért. Ezt legfőképpen a prédikátorok hitelesítése, a gyülekezetek hamis tanítóktól való megvédése tette szükségessé. Harmadik gyermekük, William 1854-ben született. 1855-től kezdve füzetek formájában

is terjesztették a „bizonyágtételeket”. Az 1858–1864 között megjelentetett *Leleki ajándékok* kötetei életrajzi vonatkozású feljegyzéseken és korábban megjelent bizonyágtételeken túl főként a jó és a gonosz közötti küzdelem kérdéseivel foglalkoztak. Az alapot az 1858. márciusi Lovett’s Grove-ban (Ohio) kapott látomás képezte a nagy küzdelemről. A házaspár negyedik gyermeke, John Herbert 1860-ban született, de három hónapos korában meghalt. Újabb súlyos veszteség érte a családot 1863-ban, amikor legidősebb fiuk, Henry, 16 évesen meghalt tüdőgyulladásban.

Szolgálat a megszervezett egyházban

1863. június – Látomás az egészségügyi reform szükségességéről.

1865. december – Látomás egészségügyi intézmények alapításának szükségességéről.

1874. április – Nagy hatású (prófétikus) álom az adventüzenet hirdetésének kiterjesztéséről az egész világra.

1875 – Látomás a könyvevangélista munka elindításáról.

1881 – James White halála.

1882–1885 – A kaliforniai Healdsburgban töltött évek.

1885–1887 – Európai tartózkodás, utazások a kontinens számos országába.

1887–1891 – Újra Amerikában (1888: a nevezetes minneapolis-i konferencia; 1889–1991: a minneapolis-i üzenet támogatása prédikációkkal, utazásokkal, bizonyágtételekkel és írásokkal).

Ausztráliai évek

A generálkonferencia kérésére 1891-ben Ausztráliába utazott, fiával, William C. White-tal. Súlyos betegen írta meg a *Krisztushoz vezető lépések* (1892) fejezeteit, majd a *Jézus élete* c. könyvet kezdte írni. Ausztráliai tartózkodása idején írta a *Gondolatok a hegyi beszédéről* (1896) és a *Krisztus példázatai* (1900) c. könyvet is. Közreműködött az avondale-i misszióiskola megalapításában, igehirdetésekkkel, bizonyágtételekkel segítette az

adventüzenet terjedését a földrészen. Közben levelek és bizonyágtételek útján tartotta a kapcsolatot a generálkonferencia Battle Creek-i vezetésével. 1900-ban váratlanul visszatért Amerikába.

Ismét aktív szolgálat Amerikában

Rendkívüli jelentőségű volt részvétele az 1901-es generálkonferenciai ülészakon, ahol az egész mű újjászervezésére tett javaslatokat. Ebben az időben – az ausztráliai avondale-i iskola alapításával kapcsolatos tapasztalatok és mennyei vezetés folytán – sokat foglalkozott a keresztyén nevelés kérdéseivel. Művei is tükrözik ezt: *Különleges bizonyágtételek a nevelésről* (1897), a *Bizonyágtételek* VI. kötetének nagy része is a neveléssel foglalkozik (1900), a *Nevelés* c. könyv 1903-ban jelent meg (magyarul *Előtted az élet* címen), további útmutatások találhatók a *Tanácsok szülőknek, tanároknak és tanulóknak* c. könyvben (1913) is. Amerikába visszatérve a kaliforniai Elmhavenben telepedett le, s itt élt haláláig. Idős kora ellenére folyamatosan biztatta, tanácsolta egyházát a bizonyágtételeivel. Ha a prófétai vezetést maradéktalanul követték volna, nem éri annyi lelki és anyagi veszteség az egyházat a 20. század elején. 1903 és 1907 között ugyanis tehetséges embereket és intézményeket veszített el a közösség. Ellen G. White 1909-ben vett részt utoljára generálkonferenciai ülészakon.

Az utolsó évek

Az 1909-es generálkonferenciai ülést követően öt hónapos körutat tett az Egyesült Államok keleti területein: 27 helyszínen járt és 72 beszédet mondott el. Ezután már az írásnak szentelte élete hátralévő részét. Egy munkatársi gárda segítette irodalmi tevékenységét. Ebben az időben írta meg *Az apostolok története* (1911) és a *Próféták és királyok* c. könyvet is, amely már csak a halála után, 1916-ban jelent meg. *A nagy küzdelem* átdolgozott

kiadása is ebben az időszakban hagyta el újból a nyomdát (1911-ben). 1915 februárjában baleset érte, combnyaktörést szenvedett. A betegágyból már nem kelt fel, és 1915. július 16-án meghalt az Úrban. *„Halála olyan csendes volt – írta fia, William White –, mint amikor egy gyertya lángja kialszik.”*

ELLEN GOULD WHITE ÍRÁSMŰVEI

Könyveit alapvetően három csoportba sorolhatjuk: az életében kiadott könyvek (1858–1915); az írásaiból életében összeállított, általa felügyelt gyűjtemények; a halála után összeállított, a White Intézet (White Estate) által felügyelt művek.

Könyvei tartalom szerinti csoportosításban

A Korszakok küzdelme (Conflict of Ages) sorozat

- Pátriárkák és próféták (1890)
- Próféták és királyok (1916)
- Jézus élete (eredeti címe: *The Desire of Ages*; 1898)
- Az apostolok története (1911)
- A nagy küzdelem (1888, 1911; magyarul *Korszakok nyomában* címen is megjelent)

(Ez a könyvsorozat végigkíséri a megváltás történetét a teremtéstől az újjáteremtésig, akárcsak maga a Biblia.)

A Korszakok küzdelme sorozat előzményei

- *Lelki ajándékok*, I–IV. (1858–1864)
- *A prófétaág Lelke*, I–IV. (1870–1884)
- *Tapasztalatok és látomások* (eredeti címe: *Korai írások*, 1882)

Krisztusról és a megváltásról szóló további könyvei

- *Krisztushoz vezető lépések* (1892)
- *Gondolatok a hegyi beszédről* (1896)
- *Krisztus példázatai* (1900)

A nevelés témakörében írt könyvek

- Nevelés (1903, magyarul *Előtted az élet* címen jelent meg)
- A gyermeknevelés bibliai alapelvei (kivonatok a Nevelés c. könyvből, 1996)
- Üzenet az ifjúságnak (1930)
- Adventista otthon (1952)
- Gyermeknevelés (1954)
- Levelek szerelmes fiataloknak (magyar kiadás: 1995)
- Értelem, jellem, egyéniség, I–II. (*Mind, Character and Personality*, 1977; magyar kiadás: 2000–2001)

Az egészséges életmódról írt könyvei

- A gyógyítás szolgálata (1905; magyarul *A nagy Orvos lábnymán* címen jelent meg)
- Hogyan étkezzünk? (eredeti címe: *Tanácsok a táplálkozásra és az ételekre vonatkozóan*; 1938)
- Mértékletesség (1949)

Az evangéliumhirdetés szolgálatával kapcsolatos művek

- Az evangélium szolgálói (1915)
- Evangelizálás (1946)

Bizonyságtételek lelkészeknek, egyházvezetőknek, és személyes bizonyságtételek

- Bizonyságtételek az egyház számára, I–IX.
- Bizonyságtételek lelkészeknek (1923)
- A Bizonyságtételek kincsestára, I–III. (a Bizonyságtételek I–IX. köteteiből készített rövidített gyűjtemény; 1949)
- Válogatott üzenetek (*Selected Messages*), I–III. (1958, 1980; magyarul az I–II. kötet jelent meg *Szemelvények Ellen G. White írásaiból* címen)
- Kiadatlan bizonyságtételek (Spalding–Magan, 1992; magyar kiadás: 2003)
- Kiben bízhatunk?, I–IV. (eredeti címe: *1888-as anyagok/1888*)

Materials, a White Intézet/White Estate kiadványa, az 1888-as minneapolis-i generálkonferenciái ülésszakokkal kapcsolatos kéziratok fénymásolata, 1987)

– *Tanácsok a gyülekezeteknek* (1993)

(Magyarul elérhető még: *Az utolsó napok eseményei, Bizonyságtételek*

a gyülekezeteknek, régi Gyarmati-Bösz-kiadásban)

Igehirdetések, beszédek

– *Igehirdetések és beszédek*, I–II. (2000–2001; eredeti címe: *Sermons and Talks*, 1990–1994)

Írásmagyarázati megjegyzések

– „*A Te Igéd igazság*” (A generálkonferencia által kiadott Biblia-kommentár VII/A kötete; a kiadatlan kéziratokban található igemagyarázatok, 1953)

– *Gondolatok a Jelenések könyvéről* (romániai kiadás, 1998)

Önéletrajzi vonatkozású feljegyzések

– *Ellen White – életrajzi vázlatok* (1915) (a könyv 1–41. fejezetét Ellen White írta, James White haláláig, az utolsó húsz fejezetet halála után a munkatársai írták)

(A *Bizonyságtételek* I. kötete első fejezetei is tartalmazzak vázlatos életrajzot 1885-ig, valamint a *Tapasztalatok és látomások* című művében is találunk önéletrajzi feljegyzéseket.)

Áhítatoskönyvek (válogatások az év minden napjára)

Magyarországon készült összeállítások:

„*Felettébb tiszta a Te beszéded*” (1994)

„*Ne félj, csak higgy!*”, I–II. (1997)

„*Istenünk beszéde mindörökre megmarad*” (2003)

Világszerte ismert összeállítások:

Az én életem ma (magyar kiadás: 1990, Zürich)

„*A Szentlélek eljő reátok*” (magyar kiadás: 1998)

Maranatha (magyar kiadás: 2005)

(Az 1952-ben megjelent *Az én életem ma c. műtől* kezdve folyamatosan jelennek meg kiadványok. A folyóiratokban megjelent cikkek, valamint a levelek és kéziratok teljes gyűjteménye csak angol nyelven olvasható.)

Ellen Gould White írásainak jegyzéke a megjelenés sorrendjében (megjelenés éve, cím, zárójelben az angol rövidítés és a magyar fordítás címe)

1851 *Ellen Gould White keresztény tapasztalatainak és látomásainak leírása*

1854 *Kiegészítések Ellen Gould White keresztény tapasztalatainak és látomásainak leírásához*

1855 *Bizonyságtétel az egyháznak* (T, No. 1.)

1856 *Bizonyságtétel az egyháznak* (T, No. 2.)

1857 *Bizonyságtétel az egyháznak* (T, No. 3–4.)

1858 *Lelki ajándékok, I.* (SG, Vol. I.)

1859 *Bizonyságtétel az egyháznak* (T, No. 5.)

1860 *Lelki ajándékok, II.* (SG, Vol. II.)

1861 *Bizonyságtétel az egyháznak* (T, No. 6.)

1862 *Bizonyságtétel az egyháznak* (T, No. 6–8.)

1863 *Bizonyságtétel az egyháznak* (T, No. 9.)

1864 *Bizonyságtétel az egyháznak* (T, No. 10.)

Felhívás az ifjúsághoz (kb. a felét írta Ellen White)

Felhívás az anyákhoz

Lelki ajándékok, III. (SG, Vol. III.)

Lelki ajándékok, IV. (SG, Vol. IV.)

1865 *Hogyan éljünk?* (kb. 25 százalékát írta Ellen White)

1867 *Bizonyságtétel az egyháznak* (T, No. 11.)

Bizonyságtétel az egyháznak (T, No. 12.)

Bizonyságtétel az egyháznak (T, No. 13.)

1868 *Bizonyságtétel az egyháznak* (T, No. 14–16.)

1869 *Bizonyságtétel az egyháznak* (T, No. 17.)

1870 *A prófétaság Lelke, I.* (SP, Vol. I.)

- Bizonyságtétel az egyháznak* (T, No. 18–19.)
 1871 *Bizonyságtétel az egyháznak* (T, No. 20.)
 1872 *Bizonyságtétel az egyháznak* (T, No. 21–22.)
 1873 *Bizonyságtétel az egyháznak* (T, No. 23.)
 1875 *Bizonyságtétel az egyháznak* (T, No. 24–25.)
 1876 *Bizonyságtétel az egyháznak* (T, No. 26–27.)
 1877 *A prófétaság Lelke*, II. (SP, Vol. II.)
 1878 *A prófétaság Lelke*, III. (SP, Vol. III.)
 1879 *Bizonyságtétel az egyháznak* (T, No. 28.)
 1880 *Bizonyságtétel az egyháznak* (T, No. 29.)
James és Ellen White vázlatos életrajza
 1881 *Bizonyságtétel az egyháznak* (T, No. 30.)
 1882 *Bizonyságtétel az egyháznak* (T, No. 31.)
Korai írások (EW – Tapasztalatok és látomások, *Lelki ajándékok*)
 1883 *Vázlatok Pál életéről*
 1884 *A prófétaság Lelke*, IV. (Sp, Vol. IV.)
 1885 *Bizonyságtételek a gyülekezetnek*, I. (1T)
Bizonyságtételek a gyülekezetnek, II. (2T)
Bizonyságtételek a gyülekezetnek, III. (3T)
Bizonyságtételek a gyülekezetnek, IV. (4T) (tartalmazzák az 1–30. bizonyságtétel-füzet újranyomását, rendezett formában)
Bizonyságtétel az egyháznak (T, No. 32.)
 1886 *Történelmi vázlatok a H. N. A.-külmiszióról* (kb. 30 százalékát írta Ellen White)
 1888 *Nagy küzdelem Krisztus és Sátán között* (GC – *Korszakok nyomában*) (*A prófétaság Lelke* IV. kötetének kibővítésével)
Bizonyságtétel az egyháznak (T, No. 33.)
Bizonyságtételek a gyülekezetnek, V. (5T) (tartalmazza a 31–33. bizonyságtétel-füzet újranyomását, rendezett formában)
 1890 *Pátriárkák és próféták* (PP)
Keresztény mértékletesség (Jugoszláviában kéziratként kiadták magyarul is, 1961-ben)
 1892 *Krisztushoz vezető lépések* (SC)

Az evangélium szolgálói (GW)
1894 *Keresztény nevelés* (CE)
1896 *Gondolatok a hegyi beszédről* (MB)
Krisztus a mi Megváltónk
1898 *Jézus élete* (DA – régi kiadásban *A világ reménye* címmel is)
1900 *Krisztus példázatai* (COL)
Bizonyságtételek a szombatiskolai munkához
Bizonyságtételek a gyülekezetnek, VI. (6T)
1902 *Bizonyságtételek a gyülekezetnek*, VII. (7T)
Kézikönyv könyvevangélistáknak
1903 *Nevelés* (Ed – *Előtted az élet*)
1904 *Bizonyságtételek a gyülekezetnek*, VIII. (8T)
1905 *A gyógyítás szolgálata* (MH – *A nagy Orvos lábnyomán*)
1909 *Bizonyságtételek a gyülekezetnek* IX. (9T)
1911 *Az apostolok története* (AA)
1913 *Tanácsok szülőknek, tanítóknak... a nevelésről*
1915 *Az evangélium szolgálói* (új, javított kiadás; GW)
Ellen G. White életrajzi vázlatai (kéziratban magyarul is köz-
kézen forog)

A halála után kiadott könyvek, a megjelenés sorrendjében

1916 *Próféták és királyok* (PK)
1923 *Bizonyságtételek lelkészeknek* (TM)
A keresztyén nevelés alapelvei
1930 *Üzenet az ifjúságnak* (MYP)
1946 *Evangelizálás* (E)
1947 *A megváltás története* (SR)
1949 *A bizonyságtételek kincsestára*, I–III. (II. kötete magyarul is elérhető, kéziratként)
1952 *Adventista otthon* (AH – *Boldog otthon* címen is megjelent)
1954 *Gyermeknevelés* (CE)
1958 *Válogatott üzenetek*, I–III. (SM – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*; magyar nyelven két kötet jelent meg)

Október

1. csütörtök	2Móz 20,12	
2. péntek	3Móz 19,32	Napnyugta: 18:25
3. szombat	1Pt 2,17-18	
4. vasárnap	Zsolt 89,7	
5. hétfő	Zsolt 111,9	
6. kedd	Jer 7,23	
7. szerda	1Sám 2,30	
8. csütörtök	2Krón 36,15-16	
9. péntek	3Móz 19,30	Napnyugta: 18:10
10. szombat	2Móz 20,8	
11. vasárnap	Jer 10,10	
12. hétfő	1Jn 3,1	
13. kedd	Zsolt 47,7	
14. szerda	1Móz 16,13	
15. csütörtök	Ésa 41,10	
16. péntek	Ésa 46,9	Napnyugta: 17:57
17. szombat	Zsolt 19,1	
18. vasárnap	Jn 10,10	
19. hétfő	1Pt 2,21-22	
20. kedd	Zsid 2,17	
21. szerda	Lk 2,40	
22. csütörtök	Lk 2,51-52	
23. péntek	Zsid 4,15	Napnyugta: 17:44
24. szombat	Kol 1,27	
25. vasárnap	Zsolt 9,11	
26. hétfő	Zsolt 34,8	
27. kedd	Zsid 1,14	
28. szerda	Zsolt 103,20-21	
29. csütörtök	Ap csel 12,11	
30. péntek	2Móz 23,20	Napnyugta: 16:32
31. szombat	Jel 7,2-3	

November

1. vasárnap	Eféz 6,11-12	
2. hétfő	Eféz 6,13-14	
3. kedd	Eféz 6,14	
4. szerda	Eféz 6,15	
5. csütörtök	Eféz 6,16	
6. péntek	Ésa 59,17	Napnyugta: 16:21
7. szombat	Eféz 6,17	
8. vasárnap	Ésa 27,5	
9. hétfő	1Kor 15,57	
10. kedd	Rm 12,2	
11. szerda	2Tim 2,1; 3	
12. csütörtök	1Kor 15,58	
13. péntek	Zsolt 43,3	Napnyugta: 16:11
14. szombat	Jel 3,11	
15. vasárnap	Rm 5,19	
16. hétfő	Jn 16,33	
17. kedd	1Jn 5,4	
18. szerda	Rm 8,35-37	
19. csütörtök	Jer sir 3,22-23	
20. péntek	Jób 19,25-26	Napnyugta: 16:04
21. szombat	Mt 11,11	
22. vasárnap	Rm 12,17	
23. hétfő	Sof 3,13	
24. kedd	Péld 29,23	
25. szerda	Péld 11,24-25	
26. csütörtök	1Kor 13,4	
27. péntek	Fil 2,3	Napnyugta: 15:58
28. szombat	Jób 22,21	
29. vasárnap	1Kir 8,5-6	
30. hétfő	Zsolt 30,5-6	

IGÉK MINDEN NAPRA

December

1. kedd	2Pt 1,10-11	
2. szerda	Jel 22,15	
3. csütörtök	1Móz 5,24	
4. péntek	2Kor 5,7	Napnyugta: 15:54
5. szombat	Ésa 25,9	
6. vasárnap	Ésa 35,10	
7. hétfő	1Thess 4,16-18	
8. kedd	Jel 15,3	
9. szerda	2Tim 4,8	
10. csütörtök	Jel 7,14	
11. péntek	Jel 21,4	Napnyugta: 15:52
12. szombat	Jel 22,3-4	
13. vasárnap	Mt 25,34	
14. hétfő	Jer 31,16-17	
15. kedd	1Kor 13,12	
16. szerda	Zsid 11,15-16	
17. csütörtök	Jel 22,2	
18. péntek	Jel 19,9	Napnyugta: 15:53
19. szombat	Jel 21,18-19	
20. vasárnap	Ésa 65,21-22	
21. hétfő	Zsolt 16,6	
22. kedd	Eféz 1,17-18	
23. szerda	Jn 6,45	
24. csütörtök	Jel 14,4	
25. péntek	Lk 2,13-14	Napnyugta: 15:56
26. szombat	Ésa 66,22-23	
27. vasárnap	Jel 21,22	
28. hétfő	1Kor 13,12	
29. kedd	Mt 18,10	
30. szerda	Eféz 3,9-10	
31. csütörtök	Fil 3,13-14	